

Nguyễn
Lạc

愿
落
七
年

Thất Niên

... Bảy năm không đủ để quên một người,
cũng không có cách nào để thôi không nhớ một người.

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Nhà xuất bản
Văn học

vh

Mục lục

- [Chương 1: Hồi Tưởng \(1\)](#)
- [Chương 2: Hồi Tưởng \(2\)](#)
- [Chương 3: Hồi Tưởng \(3\)](#)
- [Chương 4: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ \(1\)](#)
- [Chương 5: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ \(2\)](#)
- [Chương 6: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ \(3\)](#)
- [Chương 7: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ \(4\)](#)
- [Chương 8: Bắt Đầu Lại Từ Đầu \(1\)](#)
- [Chương 9: Bắt Đầu Lại Từ Đầu \(2\)](#)
- [Chương 10: Bắt Đầu Lại Từ Đầu \(3\)](#)
- [Chương 11: Bắt Đầu Lại Từ Đầu \(4\)](#)
- [Chương 12: Ôm Ấp Tình Cảm Nảy Sinh \(1\)](#)
- [Chương 13: Ôm Ấp Tình Cảm Nảy Sinh \(2\)](#)
- [Chương 14: Tương Lai Đã Diễn Ra \(1\)](#)
- [Chương 15: Tương Lai Đã Diễn Ra \(2\)](#)
- [Chương 16: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng \(1\)](#)
- [Chương 17: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng \(2\)](#)
- [Chương 18: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng \(3\)](#)
- [Chương 19: Trở Về \(1\)](#)
- [Chương 20: Trở Về \(2\)](#)
- [Chương 21: Trở Về \(3\)](#)
- [Chương 22: Kết Truyện](#)
- [Chương 23: Ngoại Truyện](#)

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hồi Tưởng (1)

Lâm Tử Mạch ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế dài bằng gỗ, ánh mắt nhìn chăm chú vào đỉnh ngọn tháp ở trên hòn đảo giữa hồ. Thời tiết của Nam Kinh giữa mùa hạ khô nóng vô cùng. Lẫn trong không khí là rất nhiều thanh âm ồn ã, nào là tiếng còi xe, tiếng công trường đang thi công vội vã... cho dù là đang ngồi bên cạnh hồ Huyền Vũ, cũng khó mà có được khoảnh khắc nào yên tĩnh.

Giá như đây là thành phố núi bé nhỏ của quê mình thì tốt biết bao, dưới gốc cây, chí ít cũng còn nghe thấy tiếng ve kêu.

Còn ở đây, chẳng có gì ngoài những thanh âm ồn ào ầm ĩ.

Ánh mặt trời chính ngọ chiếu gay gắt, khiến người ta như phát điên không thể nào chịu đựng nổi. Lúc này, đa phần mọi người đều trốn trong nhà bật điều hòa để xua đi cái nóng, chẳng có ai muốn bước chân ra khỏi cửa, nhưng Lâm Tử Mạch lại ngồi ngậy người ra dưới cái nắng gay gắt ấy đã rất lâu rồi.

Cái nóng sắp xỉ bốn mươi độ dường như chẳng ảnh hưởng gì đến cô, hai bàn tay cài vào nhau thật chặt, nhưng sao cô cảm thấy nó vẫn còn lạnh ngắt.

Trời vẫn mênh mang xanh, như chẳng có đổi thay gì từ ngày này qua ngày khác. Mỗi thành phố lớn đều mang dáng dấp như vậy. Một đám mây trắng tinh đứng đỉnh dừng lại trên đỉnh ngọn tháp ở đảo Hoàn Châu giữa hồ, chẳng động tĩnh gì.

Lâm Tử Mạch ngồi như thế rất lâu, đám mây kia cũng dừng ở đó rất lâu.

Cô cứ nhìn chăm chú, không rời mắt.

Có lẽ cô chỉ muốn biết, nếu cứ nhìn như vậy, một giờ, một ngày, hoặc có thể lâu hơn thế nữa, đám mây kia phải chẳng đã quyến luyện ngọn tháp, không thể dời đi dù chỉ một phần?

Và cô cứ ngồi như vậy, cho đến tận hoàng hôn.

Mặt trời chiều ánh vàng màu vỏ quýt lộ chút rụt rè xấu hổ, nhuộm những cảnh vật xung quanh nó thành ráng chiều ửng đỏ, phản chiếu trên mặt nước hồ Huyền Vũ trong vắt, sáng lấp lánh, cả khung cảnh trở thành nét khắc họa chân thực nhất về một thành phố cổ đã kinh qua sáu triều đại xa hoa.

Một làn gió mát thổi qua, những đám mây bông bênh trên trời kia nhanh chóng bị đổi thay hình dáng, mỗi đám mây tản ra, lại che khuất thêm ánh tà dương đang thẹn thùng xấu hổ, khiến sắc trời trở nên âm đạm hơn.

Nhưng đám mây kia vẫn ở nguyên đó.

Cả một ngày! Thậm chí là khi gió nổi lên, đám mây ấy vẫn chẳng chịu rời xa ngọn tháp. Ngoan cố đến lạ kỳ!

Và nam giới ở thành phố này phải chẳng cũng giống hệt như đám mây kia vậy? Đã bảy năm rồi...bảy năm không đủ để quên một người, cũng không có cách nào để thôi không nhớ một người.

Ví như Âu Dương Thành!

Ngày hôm nay của bảy năm về trước, ngày 4 tháng 7 năm 2000, Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Thành. Không

phải ở Nam Kinh, mà là ở quê cô, Lư Sơn. Và cô, chỉ là vô tình gặp được anh.

Đó là một ngày hè cũng giống như bao ngày hè khác, Lâm Tử Mạch bỗng nhiên muốn đi chụp vài bức ảnh về mây trên núi Lư Sơn, cô mặc bộ đồ thể thao màu trắng mà mình yêu thích nhất, sau lưng khoác chiếc ba lô to lớn màu đỏ rực. Vừa sáng sớm cô đã leo lên núi Lư Sơn, đi thẳng một mạch đến hang Cầm Tú.

Con đường Lâm Tử Mạch đi là một con đường nhỏ mà người dân bản địa hay đi, con đường ấy khá gập ghềnh khúc khuỷu, khi lên đến đỉnh núi, mồ hôi trên trán cô đã chảy thành dòng.

Có lẽ là cơn mưa lớn buổi sáng đã khiến cho du khách đến thăm hang Cầm Tú ít đi. Mà bình thường, cũng không có nhiều du khách ghé thăm ngọn núi này. Cho nên cô lau mồ hôi, vuốt lại lọn tóc đang lòa xòa trước trán. Lúc cô đưa mắt nhìn về phía hang núi, thì dáng hình một người con trai cao to ngay lập tức đập vào mắt cô. Người ấy mặc chiếc áo sơ mi màu đen trang nhã, ống tay áo tùy ý gấp lên hai lượt, hai tay đút trong túi quần kaki màu cà phê giản dị.

Biển mây phía xa kia đang cuồn cuộn bay đến, vóc dáng cao lớn của anh như đang đứng sừng sững nghênh đón, từ khắp người anh tỏa ra một khí chất kiên nghị. Khoảnh khắc ấy, một xúc cảm lạ lùng khe khẽ chạm đến tận đáy trái tim cô, khiến nó yếu mềm xao động, một cảm giác an toàn không thể nào nói cho rõ ràng được, dường như, chỉ cần được ở bên người con trai ấy, thì cho dù trời có đổ sập xuống cũng chẳng sợ hãi gì.

Phải chăng đó chính là tiếng sét ái tình mà mọi người vẫn thường nói đến đó sao? Thực ra, cô vừa chỉ nhìn thấy hình bóng của anh. Nhưng hình bóng ấy, đã mãi mãi khắc sâu vào trong trái tim cô.

Những đám mây trên đỉnh núi Lư Sơn vẫn luôn bay đến rồi bay đi, vừa nảy chúng vẫn còn cuồn cuộn dâng trào như sóng biển, giờ đã lại chậm rãi rút lui trong nháy mắt, như khói như sương, bao phủ trong hang Cầm Tú một tầng mỏng mảnh, khiến cho nó trở nên mộng ảo tươi đẹp hơn.

Lâm Tử Mạch vốn tưởng rằng, cảm tình của mình dành cho người thanh niên xa lạ ấy cũng giống như những đám mây trên đỉnh núi Lư Sơn này mà thôi, khi đến thì ào ào hung hãn, còn khi ra đi thì cũng rất vội vàng.

Nhưng khi đám mây tan hết, cô vẫn không thể nào nhấc chân lên được, lặng lẽ đứng phía sau bóng hình người thanh niên ấy, cứ mãi như vậy, đợi chờ mà chẳng cần bất cứ lý do gì. Cô đoán, anh không mang bất cứ đồ gì bên người, nên chẳng giống như một du khách. Hơn nữa, anh lại chỉ đi có một mình, chẳng biết ở đó làm gì nhỉ? Cuối cùng, cô không kìm chế được, muốn chụp ảnh anh. Nhưng cũng chỉ là muốn chụp len lén sau lưng anh thôi, chứ không muốn làm phiền anh gì cả. Cô giả vờ chụp ảnh hang Cầm Tú, chọn cảnh, điều chỉnh góc độ, thực ra cô đang muốn chụp sao cho bóng hình anh đẹp nhất khi hiện lên trong ảnh.

Cô nhẹ nhàng di chuyển vị trí, chọn được góc độ đẹp nhất, đúng lúc cô ấn nút chụp thì người thanh niên ấy đột nhiên quay người lại, một nụ cười rạng rỡ trong khoảnh khắc đã lưu lại trong máy ảnh của Lâm Tử Mạch.

Đây là lần duy nhất Lâm Tử Mạch nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Âu Dương Thành, một lần duy nhất, cô nhìn thấy nụ cười xuất phát từ trong trái tim anh, vô cùng tươi sáng. Bảy năm sau này, thậm chí là trong suốt bốn năm luôn đi bên cạnh anh, anh chưa từng vì cô mà cười một nụ cười rạng rỡ sáng tươi như vậy.

Anh rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng và lấp lánh niềm vui ở dưới hai hàng lông mày lười mác bay bổng phóng khoáng. Lúc anh quay người lại, cũng đồng thời hỏi một câu: “Em đến rồi ư?”

Anh nói giọng phổ thông rất chuẩn xác, tuy mang chút giọng mũi, nên khiến cho giọng nói có phần hạn chế, nhưng đó chính là anh đang bắt chước giọng nói từ tính giống như Tạ Đình Phong, một kiểu nói mà những năm gần đây đang rất thịnh hành, kiểu nói ấy có sức xuyên thấu rất mạnh. Thực ra, Lâm tử Mạch luôn cảm thấy, giọng nói của anh còn dễ nghe hơn nhiều giọng nói của Tạ Đình Phong, sức lay động của nó còn lớn hơn cả sự chấn động của thác nước trên đỉnh Hương Lô bay thẳng xuống ba ngàn thước, nó có thể dễ dàng khiến trái tim cô rung động mãnh liệt.

Rất nhanh, người thanh niên đã nhìn thấy Lâm Tử Mạch đang cầm cái máy ảnh trên tay ở trước mặt, không phải là người anh đang đợi, nhưng anh cũng chỉ nhú mày, chẳng nói lời nào, nghi hoặc nhìn cô.

Lâm Tử Mạch có chút lúng túng, cô tưởng rằng anh đã phát hiện ra cô lén chụp hình anh.

Chiếc máy ảnh ngoắc ở trên cổ, cô muốn bỏ nó xuống nhưng không hiểu sao hai tay vẫn giữ chặt lấy nó, dường như sợ người thanh niên ấy sẽ đến cướp nó đi vậy. Cô vội vàng muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào. Mấy đầu ngón tay của cô có lẽ do gắng sức túm lấy chiếc máy ảnh nên trong chốc lát đã trắng bệch, lạnh ngắt.

Vẫn là người thanh niên kia mở lời trước: “Cô là...?”

Lâm Tử Mạch vội vàng trả lời: “Tôi là...” Cô nói được hai từ, mới phát hiện ra là mình dùng tiếng Cửu Giang, nên ngừng lại một chút, rồi dùng tiếng phổ thông đáp lời anh: “Tôi đến đây để chụp ảnh mây trên hang Cầm Tú”.

Người thanh niên cười lịch sự: “Thật xin lỗi, vừa nãy tôi cứ tưởng cô là người mà tôi đang đợi, làm gián đoạn việc chụp ảnh của cô”.

Trái tim Lâm Tử Mạch đập liên hồi, ngay cả lúc cô thi chạy 800m môn thể dục hồi trung học trái tim cô cũng không đập nhanh đến thế. Cô

cảm thấy mặt mình nhất định là rất đỏ, luống cuống cúi đầu che giấu, lí nhí nói: “Không sao ạ”.

Chẳng biết anh có nghe thấy lời cô nói hay không, mà lại tiếp tục nói: “Ở góc chụp bên này rất đẹp, cô đến bên này đi”. Vừa nói anh vừa đi đến bên cô, muốn nhường cho cô góc chụp đẹp nhất. Cô vội vã nói: “Cảm ơn!” rồi đi qua phía bên anh. Trong khoảnh khắc đi lướt qua nhau, chân trái của cô không cẩn thận vấp phải một hòn đá nhỏ, khiến cô loạng choạng.

Người thanh niên phản ứng cực nhanh, vội đưa tay ra tóm lấy tay phải của cô. Lòng bàn tay của anh mạnh mẽ mà ấm áp, cô cũng theo phản xạ có điều kiện đưa tay ra vịn vào cánh tay của anh, nhờ sức mạnh từ anh, mà có thể đứng vững, không té ngã.

Trái tim cô càng đập nhanh hơn, không thể nào khống chế được, cô cúi đầu cất giọng lí nhí nói lời cảm ơn anh. Anh tưởng rằng cô đang có chút sợ hãi nên thấp giọng an ủi: “Không sao đâu, tiểu nha đầu. Lần sau đi thì phải cẩn thận hơn một chút nhé, đây là đỉnh Lư Sơn chứ không phải sân vận động ở trường đâu cô bé.”

Lâm Tử Mạch khẽ gật đầu, lại nói lời cảm ơn. Cô khe khẽ buông tay anh ra, do dự một lát nói: “Vừa nãy không cẩn thận tôi đã chụp lại ảnh của anh ở trong máy, anh ở đâu, đợi tôi rửa ảnh ra sẽ gửi lại nó cho anh”.

Vừa nói xong những lời này, trong lòng cô thoáng chốc đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, bản thân cũng mạnh dạn hơn. Cô ngẩng đầu, dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn về phía anh, chờ đợi anh trả lời, nhưng lại thấy anh đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn sang một ngọn núi khác cách đây không xa.

Làn sương mỏng mảnh trong hang chẳng biết tự lúc nào đã tan đi hết, trên đỉnh núi ở chỗ không xa, có một người con gái đang đứng đó. Tuy khuôn mặt không nhìn rõ được, nhưng có thể lờ mờ nhìn thấy cô ấy mặc

một chiếc váy liền trắng muốt và mái tóc đen xõa dài tung bay trong gió, đổ xuống như thác nước. Dường như muốn theo gió bay đi.

Cô thu ánh mắt lại, nhìn về phía anh.

Còn anh, lại giống như vừa chợt nhớ ra điều gì đó, gương mặt đột nhiên trở nên căng thẳng, vội vàng nói với cô: “Tôi còn có việc, đi trước nhé!” Sau đó, rất nhanh chóng anh đã rời đi.

Lâm Tử Mạch thờ người ra một lát, rồi tìm một hòn đá bên cạnh, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn sang ngọn núi phía trước mặt.

Cô gái kia vẫn còn đứng đó, chẳng hề cử động, hình như, cô ấy cũng đang nhìn sang cô.

Cô ấy chính là người mà anh đang đợi ư? là bạn gái của anh ư? là do anh đã nhớ nhầm nơi hẹn? Vậy thì rốt cuộc cô ấy đã đến ngọn núi đối diện kia từ lúc nào?

Lâm Tử Mạch ngồi ở ngọn núi bên này, cô gái kia đứng ở ngọn núi bên kia, hai người cách nhau lớp sương mù dày đặc, lặng lẽ nhìn nhau.

Trong chốc lát, cô gái quay người rời đi.

Lâm Tử Mạch vẫn ngồi nán lại, thực ra cô nhìn thấy anh đã đến ngọn núi trước mặt, nhưng không tìm được cô gái kia. Có lẽ, hai người bọn họ đã không gặp nhau trên đường đi.

Nhìn dáng vẻ bối rối lo lắng của anh, Lâm Tử Mạch không kiềm chế được, liền đứng dậy, dùng tay khum khum lại thành cái loa, lớn tiếng nói vọng sang đỉnh núi bên kia cho anh nghe thấy: “Này! Cô ấy đã đi rồi!” Giọng nói nhẹ nhàng của cô vang vọng trong sơn cốc, có chút tiếng vang dội lại.

Anh theo tiếng nói nhìn về phía cô, cũng lớn tiếng hỏi lại: “Cô ấy đi lâu chưa?” “Hơn mười phút rồi!” Cô vẫn lớn tiếng trả lời anh như cũ.

“Cảm ơn!” Anh khách khí nói rồi cũng quay người rời đi.

“Này...!” Cô vội vàng gọi anh đứng lại, thêm một lần nữa lấy hết can đảm hỏi anh: “Anh còn chưa nói cho tôi biết anh sống ở đâu, tôi muốn gửi ảnh cho anh!” tiếng nói trong như nước suối thuận theo gió bay đi, khiến cho vài ba du khách trên núi chú ý nhìn.

Ánh mặt trời xuyên qua lớp sương mù đang mỏng dần chiếu rọi lên người cô, nhảy nhót như chiếc đuôi ngựa, chính sức sống tràn trề ấy là điều mà tâm hồn cô đang khát khao mong muốn.

“Tôi ở Nam Kinh!” Cuối cùng anh đã nói ra một địa điểm, rồi vội vã quay người rời đi.

Nam Kinh, Nam Kinh. Từ thời khắc đó, thành phố này đã bắt rễ trong trái tim cô. Cho dù chỉ có một cái tên thành phố, cô cũng nhất định sẽ tìm đến đó, cô phải tìm được anh.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hồi Tưởng (2)

“Không phải vì những gì quay trở lại, mà phải quan tâm; Không phải vì những gì của ngày mai, mà phải đợi chờ; Bởi vì ta là một con người, nên chỉ có thể cảm thấy thẳng thắn...” tiếng chuông điện thoại cài sẵn mặc định là của Âu Dương Thành vang lên, Lâm Tử Mạch mở cái túi đang đặt ở bên cạnh mình, lấy điện thoại ra nghe.

Giọng nói mang đầy từ tính của Âu Dương Thành thông qua sóng điện từ từ bên kia truyền tới: “Tử Mạch, em ở đâu?” Đã bao nhiêu năm rồi, giọng nói của anh ngoài việc từ tốn hơn, thì cũng đã ngăn gọn súc tích hơn nhiều nữa.

Tử Mạch khẽ nhoẻn miệng cười, giọng nói bình thường pha chút vui vẻ trả lời anh: “Em ư, đang tản bộ bên bờ hồ Huyền Vũ, chuẩn bị trở về nhà. Bữa tối anh muốn ăn gì? Anh bảo tối nay muốn em gặp một người, cô ấy thích cái gì? Để em về chuẩn bị bữa tối”.

Giọng nói của Âu Dương Thành không bộc lộ chút cảm xúc gì: “Không cần phải chuẩn bị đâu, hôm nay chúng ta sẽ không ăn ở nhà”. Ngừng lại một lát, giọng nói của anh lại có chút dịu dàng hơn: “Em về nhà trước, đợi một lát anh sẽ về đón em, chúng ta sẽ đến Minh Thành Cảnh Uyên ăn tối ở đây”.

“Vậy anh không cần phải quay về đâu”, Lâm tử Mạch đáp, “Em đã ra khỏi nhà rồi, em sẽ tự gọi xe đi đến đó, sau nửa tiếng nữa sẽ đến”.

Âu Dương Thành chỉ lặng yên một giây, rồi trả lời: “Vậy cũng được, sau nửa tiếng nữa anh sẽ ra đợi em”.

“Vâng”. Lâm Tử Mạch ngắt điện thoại, xách túi, rồi đứng lên.

Mặt trời chiều đã khuất hơn nửa, nhìn ra hướng mặt hồ, màu xanh ngát của hòn đảo giữa hồ càng hiện rõ hơn về thăm sâu tĩnh mịch. Xa xa, nhà ga Nam Kinh ở bờ Bắc thật nguy nga tráng lệ, khoác lên mình một lớp màu vỏ quýt hồng nhàn nhạt. Dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều muộn, hồ Huyền Vũ đẹp như một bức tranh vừa cổ xưa vừa hiện đại.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Tử Mạch men theo bờ hồ, hướng về phía Minh Thành Cảnh Uyển bước đi.

Minh Thành Cảnh Uyển nằm ở phía Nam của hồ Huyền Vũ, là một khu biệt thự được xây theo phương pháp xây tường của Minh Thành, hòa trong khung cảnh hấp dẫn của hồ Huyền Vũ, lại ở trong khu nội thành, tuy giá thành khá cao nhưng được rất nhiều người để ý.

Ở đây có một ngôi nhà cha mẹ Âu Dương Thành đã mua từ mấy năm trước, đó cũng chính là ngôi nhà mà Âu Dương Thành vừa nói đến, có điều bố mẹ Âu Dương Thành ở đây không lâu. Bởi vì bệnh tim của Âu Dương lão tiên sinh đột nhiên tái phát, nên Mẹ Âu Dương đã đưa Âu Dương lão tiên sinh đến Bắc Kinh điều trị. Về sau, để tiện cho việc an dưỡng và kiểm tra định kỳ, hai vị trưởng bối liền định cư luôn ở Bắc Kinh, căn nhà ở đây đành bỏ trống không có người ở.

Còn Âu Dương Thành có một căn hộ ở tầng thượng của tòa nhà cao tầng ở tiểu khu phía Bắc hồ Huyền Vũ. Năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học Lâm Tử Mạch cũng đã chuyển đến đây, hai người cùng nhau sống ở trong căn hộ đó. Hồ Huyền Vũ tuy không lớn, nhưng cũng chiếm một phần diện tích không nhỏ của thành phố Nam Kinh. Lâm Tử Mạch nếu thực sự muốn đi từ bên đó qua bên này, thì cần phải gọi xe. Nhưng lúc này, cô đang cách Minh Thành Cảnh Uyển không xa, nếu đi bộ đến, cũng chỉ mất mười mấy phút. Vì vậy cô dự định sẽ thong dong đi bộ.

Không phải Tử Mạch chưa bao giờ đến ngôi nhà ở bên Minh Thành Cảnh Uyển, nhưng thực ra khi cô đến đây cũng chỉ dừng lại ở mức là giúp Âu Dương Thành quét dọn vệ sinh cho sạch sẽ mà thôi.

Nơi đây dường như là chỗ tưởng nhớ của Âu Dương Thành, mỗi một nơi trong căn phòng như đều có hồi ức của anh, hồi ức về một người.

Mà người đó, chắc chắn chính là người hôm trên đỉnh núi Lư Sơn đã đứng ở đỉnh của một ngọn núi khác, nhìn xa xa.

Trong ngôi nhà ở Minh Thành Cảnh Uyển, Âu Dương Thành không cho phép cô bước vào một căn phòng, cô gái đó, vẫn luôn hiện hữu lơ mơ trên bức ảnh, phiêu diêu mà hư ảo.

Đó chính là bức ảnh ở trên núi Lư Sơn, bức ảnh ghi lại duy nhất một lần cô nhìn thấy nụ cười tươi tắn của anh. Ở phía sau nụ cười tươi tắn ấy, trên đỉnh núi mù sương ở phía sau, có một cô gái mặc áo trắng màu, váy áo phất phơ bay.

Bức ảnh này là do cô tặng cho anh ấy.

Khi ấy cô vừa mới vào năm thứ nhất đại học, vì muốn tìm anh nên cô đã đến học đại học ở Nam Kinh, không ngờ, thực sự đúng là cô đã gặp được anh.

Lúc đó là học kỳ đầu tiên của năm thứ nhất đại học, trời vừa vào thu, thời điểm này cũng chính là lúc khóa sinh viên mới vừa tốt nghiệp đang hăm hở khí thế tìm việc làm. Công ty của anh đã đến trường cô tổ chức một buổi hội thảo, PR về công ty để tìm kiếm nhân sự.

Còn cô – cũng giống như lần đầu tiên gặp anh trên đỉnh núi Lư Sơn – bất ngờ gặp lại. Khi cô đang đứng ở cửa phòng báo cáo học thuật của toà nhà tổng hợp, đã nhìn thấy anh từ xa đi đến.

Anh mặc bộ âu phục màu đen, thắt chiếc cà-vạt cùng tông màu rất chẵn chu, tay phải đút vào túi quần tây được là phẳng phiu, tay trái xách chiếc túi công văn, bước đi vô cùng chững chạc. Dáng vẻ của anh vẫn kiên nghị giống như ngày hôm đó ngẫu nhiên gặp trên đỉnh núi Lư Sơn, chỉ khác một chút là anh đã có phần chín chắn hơn hồi đó.

Vị lãnh đạo của trường vừa nói chuyện vừa đi về phía anh, người ấy có dáng hình hơi mập mạp, mái tóc trên đỉnh đầu lưa thưa, chính dáng vẻ của người lãnh đạo ấy càng tôn thêm dáng vóc của anh, khiến cho anh trông nổi bật hơn người.

Phía trong hành lang dài và hẹp, một dãy đèn trần đang chiếu những tia sáng dịu nhẹ xuống người anh. Vị lãnh đạo đang cùng anh bàn luận điều gì đó, thỉnh thoảng anh lại gật đầu, hoặc nói vài ba câu gì đó, sắc mặt lúc sáng lúc tối. Cứ như vậy, dần dần, trước ánh mắt mở to vì kinh ngạc của cô, anh, rất nhanh đã đi gần đến trước mặt cô.

Cô luống cuống thò tay vào túi sách tìm một quyển nhật kí, mở ra, lấy từ trong đó ra một bức ảnh.

Anh đã đi đến trước mặt cô.

Do cự li quan sát đã rất gần, nên cô thấy gương mặt vừa lạ lẫm lại vừa vô cùng quen thuộc đó giống y chang với gương mặt của hai năm về trước mà cô đã từng gặp, nhưng dường như cũng thiếu thiếu một điều gì đó.

Một lần nữa, cô nhìn anh chăm chú, trái tim hình như quên cả đập, cho đến khi chỉ còn nhìn thấy phía sau lưng anh ấy, cô mới bình tĩnh. Cô đang định cất tiếng gọi anh, thì có một nam sinh đứng trước cửa phòng báo cáo học thuật đã chặn trước một bước, cất tiếng chào mừng anh nói: “Tổng giám đốc, anh đích thân đến rồi ạ!”

Thật không ngờ, anh còn trẻ như vậy mà đã là tổng giám đốc của một công ty, cô đột nhiên lại có chút lúng túng, không kìm chế được nắm chặt

lấy tấm ảnh ở trong tay, lùi xuống một bước.

Cô liếc nhìn sang tờ quảng cáo tuyên truyền ở phía ngoài cửa phòng báo cáo học thuật, một dòng chữ rất to đập vào mắt: “Buổi tuyên truyền của Công ty Văn hóa Long Bàn Nam Kinh”. Bên dưới là những dòng giới thiệu vắn tắt về công ty, Công ty TNHH Văn hóa Truyền thông Long Bàn Nam Kinh, thuộc tập đoàn Long Bàn Nam Kinh, do Tổng giám đốc đương nhiệm Âu Dương Thành sáng lập vào năm 2000, trải qua hai năm phát triển, công ty đã đạt được những thành tích nhất định...

Thu ánh mắt lại, nhìn một lượt khắp trong hội trường của phòng báo cáo, mọi người đã ngồi chật kín. Những gương mặt háo hức, nóng lòng muốn được thử của các anh chị năm thứ tư đã lây sang cô, khiến trong lòng cô trong chốc lát lại tràn đầy dũng khí.

Chí ít thì cô cũng đã biết anh ấy tên là Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành không nói gì nhiều với người nhân viên đang làm việc của công ty mình, chỉ “ừ” một tiếng gật đầu qua qua, rồi dừng bước lại nói: “Tôi đến đây chỉ để xem mọi việc thế nào, còn buổi tuyên truyền là do cậu phụ trách, tôi ngồi một bên nghe là được rồi”.

Người thanh niên đó gật đầu.

Rồi cả ba người cùng nhau bước vào phía trong phòng báo cáo.

Lâm Tử Mạch vội vàng cất tiếng gọi: “Xin đợi một chút!”

Âu Dương Thành hình như không nghe thấy, nên chẳng hề dừng bước.

Lâm Tử Mạch vội vàng chạy lên trước vài bước, cất cao giọng gọi thêm lần nữa: “Tổng giám đốc Âu Dương, xin đợi một lát, tôi có một vật này muốn đưa nó cho ngài”.

Âu Dương Thành vẫn tiếp tục bước, một bước, hai bước, ba bước. Cuối cùng, anh đột nhiên dừng lại, sống lưng thẳng đứng, đứng yên ở đó, anh giống như vừa đột nhiên nhớ ra, lại cũng giống như đang ngẫm chờ đợi.

Không đợi anh quay người lại, Lâm Tử Mạch chạy lên trước, vòng qua người nhân viên kia, can đảm đứng trước mặt anh, khẽ nở một nụ cười ngọt ngào nhất xuất phát từ trong trái tim mình, nói: “Tôi đã từng nói sẽ gửi bức ảnh này cho anh”.

Cô dùng cả hai tay để đưa tấm ảnh lên, sau đó mới ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành không cầm tấm ảnh, mà mở tròng mắt nhìn cô, ánh mắt dò xét cơ hồ như muốn thâm nhập vào tận linh hồn cô, dường như đang muốn kiểm chứng điều gì đó.

Đôi mắt đen trong sáng chứa đầy sự mong chờ chăm chú nhìn anh, ánh mắt ấy giản đơn mà cố chấp. Cho dù là giọng nói rất giống, nhưng cũng có thể không phải là cô ấy. Chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi.

Tận đáy trái tim, anh khe khẽ thở dài một tiếng.

Vị lãnh đạo nhà trường đứng bên cạnh thấy Lâm Tử Mạch là một sinh viên, có chút không vui, đang định mở miệng quở trách vài lời, nhưng Âu Dương Thành đã định thần trở lại, rút tay đang đút ở trong túi quần ra nhận bức ảnh từ trong tay cô, sau đó khẽ nhoẻn miệng cười, nói với cô: “Thì ra là em, tiểu nha đầu, em đã vào đại học rồi à?”

Cô mừng rỡ vô cùng, cuối cùng thì anh cũng đã nhận ra cô.

Anh cúi xuống nhìn bức ảnh, đối diện với nụ cười rạng rỡ của mình trong bức ảnh nhưng trên gương mặt anh lại lộ rõ một nỗi buồn thương vô hạn, khiến cho cô cũng bất giác đau buồn.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong mắt anh đột nhiên lóe ra vẻ gì đó dị thường. Rồi anh nhìn chăm chú vào chỗ nào đó trên bức ảnh rất lâu, những ngón tay đang cầm bức ảnh của anh cũng vô tình như tăng thêm rất nhiều sức lực, thậm chí những ngón tay ấy đã tạo ra rất nhiều dấu tích trên bức ảnh.

Không có ai quấy rầy khoảnh khắc yên tĩnh đó của anh.

Lát sau, anh cầm tấm ảnh nhét vào trong túi áo ngực, đúng vị trí của trái tim. Động tác nhìn như có vẻ vô tình, không ai biết được anh đang nghĩ điều gì. Sau đó anh đưa mắt nhìn sang phía Lâm Tử Mạch, nghiêm túc nói với cô: “Cảm ơn em, tiểu nha đầu, em tên là gì?”

Âu Dương Thành là người có dáng hình rất cao, xem ra anh phải cao tới một mét tám ba, vì vậy Lâm Tử Mạch chỉ cao một mét sáu tư vẫn cần phải ngẩng đầu nhìn anh. Nhìn thấy dáng vẻ trịnh trọng của anh, trong lòng Lâm Tử Mạch lại có chút buồn rầu. Dường như trực giác đã mách bảo cho cô biết, nhất định điều anh nhìn thấy trong bức ảnh chính là bóng dáng màu trắng mơ hồ hư ảo đó, cho nên anh mới vui vẻ như vậy, cho nên anh mới cảm ơn cô.

Cô không đành lòng nhìn gương mặt thờ ơ không dễ để người khác đoán được tình cảm đó của anh, tuy không thể nói về mặt đó có chút gì gai mắt, nhưng nó cũng khiến cho trái tim cô quặn thắt từng cơn, thật là vô cùng khó chịu. Cô cúi thấp đầu, nhìn mũi giày của mình, khe khẽ trả lời: “Em là Lâm Tử Mạch”.

Đến chỗ rẽ, một tiếng còi xe kéo Lâm Tử Mạch ra khỏi suy nghĩ của mình. Cô cứ vừa đi vừa nghĩ mãi như vậy, cuối cùng đã ra đến giữa đường. Cô gắng sức lắc lắc đầu, cố xua đi những ký ức vẫn còn ẩn hiện trong đầu, Lâm Tử Mạch lùi lại bên phải đường, rồi men theo tường Minh Thành tiếp tục đi.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hồi Tưởng (3)

Cả ngày hôm nay, Lâm Tử Mạch luôn tâm thần bất định, cô như cảm thấy có việc gì đó sắp xảy ra.

Hôm nay đối với cô là một ngày vô cùng đặc biệt, bởi vì đúng ngày này của bảy năm về trước, cô lần đầu tiên đã gặp Âu Dương Thành, và yêu anh ấy. Cho nên mỗi năm cứ đến ngày này, cô đều tự mình kỷ niệm.

Hai năm trước, cô đã trở lại nơi mà trước đây bọn họ đã vô tình gặp gỡ ở trên núi Lư Sơn, lưu lại một ngày. Cả ngày hôm đó cô không làm gì cả, chỉ lặng lẽ ngồi đó, nghe những thanh âm của núi, tự mình hoài niệm. Sau đó, cô đến Nam Kinh, đến phía sau Âu Dương Thành, rồi cô chọn đến bên bờ hồ Huyền Vũ. Bởi vì khi bọn họ thực sự đến với nhau, nơi đây chính là nơi lần đầu tiên họ ngẫu nhiên gặp lại.

Có điều, bảy năm qua, cứ vào ngày này hàng năm, đều là cô một mình trải qua.

Bởi vì, ngày này, đối với Âu Dương Thành dường như cũng là một ngày đặc biệt. Không biết anh có chuyện gì vào ngày này, mà hàng năm, anh đều quay trở về ngôi nhà ở Minh Thành Cảnh Uyển, một mình trải qua. Thậm chí anh có thể dẫn theo Tiểu Cáp, tuy nhiên, lại không thể để cô đi cùng.

Thế mà năm nay, anh lại nói với cô: “Buổi tối đợi anh cùng ăn cơm, anh muốn em gặp một người, và anh cũng có chuyện muốn nói với em”.

Buổi sáng khi anh đeo cà vạt, cô ngồi trước gương bận rộn, anh đã bình tĩnh nói ra những lời này, theo bản năng cô mơ hồ cảm thấy có chút gì đó sợ hãi.

Cô sợ rằng tất cả những lời nói dối mà cô tự lừa mình dối người sẽ vỡ vụn, cô sợ anh sẽ nói với cô những điều mà cô không thể thừa nhận nhất, cô sợ người cô phải gặp sẽ là người mà cô không muốn gặp nhất.

Lần đó do bất cẩn cô đã nhìn thấy bức ảnh được Âu Dương Thành cẩn thận bọc viền từng li từng tí, cô đã không dám tiếp tục tự lừa dối chính mình và người khác rằng người Âu Dương Thành yêu chính là cô. Thân ảnh màu trắng bảy năm trước đó, chính là ác mộng của Lâm Tử Mạch. Cô gái kia, dường như là khúc nhạc dạo đầu mở ra câu chuyện của họ, lại giống như người có thể đẩy câu chuyện của họ đi vào hồi kết.

Đi dọc theo bức tường cũ phủ đầy dây thường xuân, Lâm Tử Mạch bước từng bước chậm rãi thong thả. Vừa rẽ qua một khúc quanh, đập vào mắt cô là bóng dáng của hai người đang đứng dưới gốc cây liễu bên bờ hồ. Chiếc áo phông màu trắng mà Âu Dương Thành mặc trên người luôn toát ra vẻ đẹp vô cùng đặc biệt, còn người con gái đang đứng bên cạnh anh ấy mặc chiếc váy lụa màu vàng nhạt cũng vô cùng mềm mại, thoạt nhìn đã nhận thấy họ vô cùng tương xứng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua khiến cành liễu phất phơ lay động, như muốn sà xuống mặt đất, chú chó bông xù Tiểu Cáp có bộ lông màu đen trắng đang ngồi xõm gác chiếc cằm lên chân Âu Dương Thành, cũng thật hài hòa với hai người bọn họ. Lâm Tử Mạch theo bản năng cứ thế chậm rãi bước, từ từ sát lại, gần đến mức đủ để nghe được lời họ nói.

“...Em ở nước ngoài lâu như vậy, thật không ngờ còn có thể trở lại. Càng không thể ngờ, đã bảy năm rồi, anh vẫn còn đợi...” giọng nói của cô gái thật uyển chuyển tinh tế, trong ngữ điệu còn mang chút cảm động rưng rưng.

Âu Dương Thành quay người lại phía cô gái, quay lưng về phía Lâm Tử Mạch, cho nên cô không thể nào nhìn được ánh mắt của anh, nhưng từ trong giọng nói, cô cũng có thể cảm nhận được thâm tình quyến luyến mà anh giành cho cô gái ấy: “Phải, đã bảy năm rồi, nhưng cuối cùng anh cũng đã đợi được”.

Đã bảy năm! Đã đợi được!

Trong khoảnh khắc, hai từ ấy như nổ tung trong đầu Lâm Tử Mạch!

Là cô gái áo trắng trên đỉnh núi Lư Sơn đã rời xa bảy năm rồi ư? Âu Dương Thành đã đợi cô ấy bảy năm? Giờ đây cô ấy đã quay trở lại? Cho nên Âu Dương Thành muốn nói với cô, người anh ấy chờ đợi đã quay trở lại, sau này không cần Lâm Tử Mạch cô nữa, và để dập tắt hết hy vọng trong lòng cô, anh còn để cho hai người bọn họ gặp mặt?

Lâm Tử Mạch lúng túng nhìn bóng hình màu vàng nhạt kia. Thì ra, người anh ấy đợi là cô gái có mái tóc quấn dài lượn sóng kia, thảo nào cô để mái tóc dài thẳng bao nhiêu năm, anh cũng chỉ nhìn thoáng qua; thì ra người con gái anh đợi mặc y phục màu vàng nhạt, lộ rõ vẻ dịu dàng đáng yêu, thật đáng thương cho cô hôm nay lại cố ý chọn mặc bộ váy liền màu trắng, cô cứ ngỡ rằng anh sẽ thích.

“Gâu, gâu gâu!” Tiểu Cáp ngồi rồi ở bên cạnh hai người đã phát hiện ra cô, đột nhiên đứng bật dậy, nó làm nũng với cô nên xông lên như mọi lần sủa hai tiếng.

Cả hai người đang nói chuyện với nhau cùng quay người lại.

Âu Dương Thành không ngờ đó lại là cô, nên rất ngạc nhiên, cô gái xinh đẹp bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên, Âu Dương Thành khẽ chau mày, có chút lúng túng thoáng qua, nhưng giọng nói vẫn giữ nguyên vẻ bình thản vốn có: “Tử Mạch, sao em lại ở đây?”

Lâm Tử Mạch giống như đã làm sai chuyện gì đó, cúi thấp đầu nói: “Em đi men theo bờ hồ đến đây”, nói xong, cô cảm thấy như có gì chưa rõ ràng, liền giải thích thêm nói: “Lúc anh gọi điện cho em, em đang cách chỗ này không xa lắm, nên liền đi bộ đến đây”. Cô vẫn cúi đầu thật thấp, đây là tư thế mà cô đã quen lúc có điều gì ủy khuất, tiện thể có thể che giấu được nỗi buồn của mình.

“Đây là Trình Tử”, Âu Dương Thành thôi không truy hỏi vấn đề này nữa, rất nhanh khẽ mỉm cười nhìn sang cô gái mặc váy màu vàng nhạt đang đứng bên cạnh, giới thiệu với cô.

Cô ấy quả nhiên là Trình Tử, một cái tên luôn luôn tồn tại trong danh bạ điện thoại di động của Âu Dương Thành nhưng lại chưa bao giờ gọi đến. Lâm Tử Mạch ngẩng đầu, Trình Tử nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp với cô, rồi gật đầu chào: “Chào em!”

Cô cũng mỉm cười lịch sự đáp lại, nhìn thẳng cô ấy nói: “Chào chị, em là Lâm Tử Mạch”.

Trình Tử nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thành, sau đó mỉm cười đầy ẩn ý: “Nghe danh đã lâu!”

Lâm Tử Mạch không hiểu ý của Trình Tử, theo thói quen cô đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Thành, cố tìm một lời giải thích, nhưng anh lại đang mãi nhìn Trình Tử, không chú ý đến ánh mắt của cô. Lâm Tử Mạch nặng nề túm chặt lấy chiếc túi đang đeo bên mình.

Lúc này, Tiểu Cáp không bị ảnh hưởng gì của không khí có chút kì lạ xung quanh, đột nhiên sửa lên một tiếng, vui mừng lao về phía Lâm Tử Mạch. Âu Dương Thành nhất thời không để ý, chiếc dây xích buộc Tiểu Cáp anh đang nắm trong tay bị nó giật tung ra.

Tiểu Cáp vẫn luôn như vậy, đã bao nhiêu năm rồi, mà vẫn như lần đầu tiên gặp cô lúc cô học xong học kỳ đầu tiên của đại học ở bên bờ hồ này, vô

cùng nhiệt tình lao thẳng về phía cô...

Lần đó là lần thứ hai cô gặp Âu Dương Thành ở Nam Kinh.

Trường học của cô cách hồ Huyền Vũ không xa, buổi sáng sớm hoặc chiều muộn cô thường đến ngồi bên bờ hồ đọc sách hoặc ngắm cảnh. Có một hôm, cô lại ngẫu nhiên gặp Âu Dương Thành rất hiếm khi dẫn theo Tiểu Cáp đi dạo.

Lúc đó cô đang định rời đi, nhưng Tiểu Cáp lần đầu tiên gặp cô dường như đã tỏ ra yêu quý cô một cách dị thường, cũng đúng lúc Âu Dương Thành không để ý, nó đã giật tung sợi dây xích lao thẳng về phía cô.

Cô vốn rất yêu thích những chú chó nhỏ, nên cô không hề né tránh, nhất là khi biết rõ chủ nhân của nó là Âu Dương Thành, cô lại càng không tránh. Kết quả lần đó, những móng vuốt sắc nhọn của Tiểu Cáp đã cào bị thương cẳng chân của cô...

Còn lần này, sau bao nhiêu năm tích lũy tình cảm như vậy, Tiểu Cáp hình như cũng đã thông minh hơn, lúc lao đến trước mặt cô, dường như tốc độ của nó đã chậm lại, đợi cô khom người xuống, nó để mặc cô vuốt ve chiếc cổ của mình, đó cũng là lúc cô vùi đầu xuống che giấu nỗi xót xa đang trào dâng trong lòng.

Có vật gì đó va vào chân của Lâm Tử Mạch.

Cô buông Tiểu Cáp ra, nhìn xuống, thì ra là chiếc vòng cổ có hình dạng kỳ quái của Tiểu Cáp, có lẽ đã bị cô đụng phải nên rơi xuống.

Cô nhặt chiếc vòng đó lên, sau đó kéo qua đeo vào cổ cho Tiểu Cáp.

Cô chẳng có dũng khí để nhìn xem Âu Dương Thành đang làm gì, chỉ tự dối mình dối người nhìn chăm chú vào cặp mắt trong veo như nước hồ xanh biếc của Tiểu Cáp.

Trong khoảnh khắc, lúc cô cài xong chiếc vòng vào cổ cho Tiểu Cáp, có một giọt nước mắt không kiềm chế được từ trong hốc mắt Lâm Tử Mạch trượt xuống, may mà giọt nước mắt ấy lại rơi đúng vào chỗ khảm đá hình bát giác ở trên chiếc vòng cổ của nó...

Ngay lập tức, có một luồng sáng lóe lên, Lâm Tử Mạch bị luồng sáng ấy làm cho tức mắt nên nhắm chặt mắt lại. Đúng thời khắc đó, dường như cô đã nghe thấy vài tiếng ve sầu mà chỉ có ở quê cô mới có: “Ve sầu, ve sầu...”

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ (1)

Trong vài giây ngắn ngủi, luồng sáng dịu đi, Lâm Tử Mạch dần dần mở mắt ra.

Hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy vẫn là đôi mắt màu xanh da trời của Tiểu Cáp, đôi mắt của nó lúc nào cũng trong veo, nhưng dường như nhìn không thấy đáy, chính điều ấy khiến cho người khác không thể không nhìn chăm chú như muốn kiểm tìm một điều gì đó trong cái màu xanh biêng biếc ấy.

Chớp mắt vài cái, Lâm Tử Mạch thôi không nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tiểu Cáp nữa, cô ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Thành đang đứng.

Không đúng!

Lâm Tử Mạch không dám tin vào điều đó, liền để ánh mắt của mình thêm một lần nữa rơi xuống người Tiểu Cáp! Đầu của chú cún Tiểu Cáp này đã cao đến eo của cô rồi cơ mà, tại sao bỗng nhiên giờ lại biến thành nhỏ xíu như thế này, đôi chân còn không dài bằng lòng bàn tay cô?

Cô dụi dụi mắt, lại nhìn về hướng bên hồ, không còn thấy bóng dáng của Âu Dương Thành và Trình Tử nữa?

Nhưng bốn phía xung quanh, rõ ràng là chẳng có chút gì thay đổi: Cô vẫn ngồi xõm ở trên con đường đó, hồ Huyền Vũ vẫn là hồ Huyền Vũ, liễu bên hồ vẫn y nguyên như vậy, và cả cây thường xuân nữa, chúng vẫn leo

bám đầy trên tường Minh Thành, chỉ có những chiếc ghế ngồi ven hồ, hình như trước đây chúng không cũ kỹ đến như vậy.

Lâm Tử Mạch đứng dậy, đột nhiên không biết nên đi về đâu?

“Gâu!” Tiểu Cáp kêu lên một tiếng, tiếng kêu trẻ con của nó thật non nớt, nghe ra tiếng kêu ấy còn như có vẻ làm nũng nữa.

Lâm Tử Mạch cúi đầu nhìn Tiểu Cáp, nó dụi dụi đầu vào chân cô, sau đó lại cúi đầu xuống cắn sợi dây xăng-đan màu trắng của cô, giống như sợ cô bỏ nó mà đi.

Lâm Tử Mạch lại ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu nó, rồi ôm nó vào lòng.

Thân hình của chú Tiểu Cáp phiên bản thu nhỏ này rất nhỏ, nhưng nó lại phải đeo cái vòng cổ giống y hệt cái vòng cổ mà Tiểu Cáp của Âu Dương Thành vẫn đeo, chỉ có điều nếu không có sợi dây dài thì không thể dắt được nó, Lâm Tử Mạch liền ôm nó vào trong lòng.

Rồi sau đó thì sao? Nên làm cái gì bây giờ?

Cô bước vô định về phía trước.

Nhìn về phía chân trời xa xa, mặt trời đã sắp khuất hẳn, nhưng đám mây ngưng lại ở trên đỉnh ngọn tháp mà cô luôn chú ý từ này vẫn đứng yên ở đó, khiến cô có chút mê hoặc không thể lý giải nổi.

Có lẽ vừa rồi nhìn thấy hình ảnh Âu Dương Thành và Trình Tử chỉ là do cô tưởng tượng, còn chú chó nhỏ đáng thương này chẳng qua là bị người ta bỏ rơi mà thôi?

Nghĩ đến đây, cô liền bước chậm lại, một tay bế chú chó nhỏ Tiểu Cáp, còn tay kia lấy điện thoại từ trong túi ra, ấn phím “1”. Cô cần chứng

thực lại sự việc.

“Xin chào, ai vậy?” giọng nói lạnh nhạt của Âu Dương Thành từ đầu bên kia truyền đến, Lâm Tử Mạch sững người.

Không thể như thế được. Tử Mạch đã cài tiếng chuông riêng cho số điện thoại của cô trên điện thoại của Âu Dương Thành, kể cả không để chuông, thì trên màn hình cũng hiển thị tên người gọi đến, sao anh lại hỏi cô là ai?

“A lô, xin hỏi ai đấy ?” - Âu Dương Thành hỏi lại một lần nữa, giọng nói từ điện thoại truyền đến dường như có chút bực bội.

Lâm Tử Mạch lí nhí đáp: “Là em...” cô thấy có gì đó khác thường, nhưng lại không nói ra được đó là điều gì.

“Em là ai?” Âu Dương Thành hình như đã bực thật sự, e rằng nếu cô không trả lời cho rõ ràng, anh sẽ cúp máy.

Anh ấy lẽ nào lại không nhận ra giọng nói của mình? Lâm Tử Mạch trầm nghĩ. Rồi cô khe khẽ thở dài, trả lời: “Là em, em là...” câu trả lời bỗng nhiên im bật.

Trước mặt có một người đang đi đến, vừa đi vừa nghe điện thoại, người đó chẳng phải là Âu Dương Thành sao?

Chủ động ngắt điện thoại, Lâm Tử Mạch thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là do cô quá để ý, nên mới sinh ra những ảo giác như vậy. Âu Dương Thành đi về phía cô, hẳn là sẽ nhìn thấy cô thôi.

Lâm Tử Mạch mỉm cười vui vẻ, bước lên vẫy vẫy tay với Âu Dương Thành, nhưng anh lại chẳng có phản ứng gì. Lúc này Tử Mạch mới phát hiện ra có điều gì đó không bình thường, bất giác cô dừng bước lại, kinh ngạc nhìn Âu Dương Thành. Anh vẫn cầm điện thoại, hỏi thêm một tiếng

rồi mới ngất; Rõ ràng anh phải nhìn thấy cô chỉ cách anh có vài mét thôi chứ, sao lại giống như anh chẳng nhìn thấy gì vậy, gương mặt anh vẫn chẳng có chút biểu cảm nào tiếp tục bước về phía trước; Đến chỗ khúc quanh vốn nên rẽ trái, anh lại cứ thế đi thẳng, đi thẳng đến giữa đường, anh mới dường như nghĩ ra điều gì, liền dừng lại ở đó.

Hình như anh ấy đang do dự, không biết nên đi về bên trái hay đi về bên phải?

Lâm Tử Mạch nhìn thấy anh đang đứng ở giữa đường do dự, cách phía trước mặt mình chỉ hai mét, thì không khỏi kinh ngạc mãi. Ánh mắt anh dường như rất dại, không tập trung nhìn về phía trước.

“Bíp...” một tiếng còi xe vang lên, một chiếc xe buýt màu đen đang lao đến từ phía sau Âu Dương Thành, không ngừng bấm còi, muốn anh nhường đường.

Âu Dương Thành do dự một lát, rồi quyết đoán quay người sang bên trái bước đi.

“Cẩn thận!” Chiếc xe buýt gào thét lướt qua, Lâm Tử Mạch lại nhìn về phía Âu Dương Thành, anh cứ đi thẳng đến một cái cây trước mặt, sắp va phải nó rồi.

Cô vội vàng chạy lại đứng chặn trước cái cây trước khi anh va phải nó, rồi kéo tay phải của anh lại.

“Trước mặt là cái cây đấy, anh cẩn thận!” Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng nói với anh.

Âu Dương Thành hơi nghiêng mặt, lạnh lùng nói: “Cảm ơn” rồi lập tức rút tay ra, xoay người về phía đường bước đi.

Lâm Tử Mạch không nhìn thấy chính diện gương mặt anh, nhưng từ những việc vừa mới xảy ra và qua những bước chân vừa rất chậm vừa không tự nhiên của anh, cô đoán anh đã xảy ra chuyện gì đó. “Anh sao vậy? Mắt của anh sao vậy?” Cô đi theo anh, vội vàng hỏi.

Âu Dương Thành vẫn không để ý đến cô, cũng không dừng chân lại, nhìn thẳng về phía trước nói với cô: “Cám ơn cô vừa rồi đã nhắc nhở tôi, còn những chuyện khác không liên quan đến tiểu thư cô, cảm ơn đã quan tâm”.

“Không liên quan đến em?” Lâm Tử Mạch đột nhiên dừng bước. Tại sao anh có thể nói không liên quan gì đến cô, cô là bạn gái của anh cơ mà! Cô vội vã bước lên hai bước, cản ngay trước mặt Âu Dương Thành, một tay túm chặt lấy tay phải của anh, trừng mắt phẫn nộ nhìn anh.

Trời! Mắt của anh rốt cuộc là sao vậy? Tại sao lại trống rỗng vô hồn thế này, tại sao ở một khoảng cách gần như vậy, mà anh cũng không nhìn thấy cô! Lâm Tử Mạch mở to hai mắt, lo lắng hỏi: “Mắt của anh rốt cuộc là sao vậy?” Rõ ràng buổi sáng sớm, lúc anh ra khỏi nhà vẫn còn rất tốt cơ mà!

“Chuyện này có liên quan gì tới tiểu thư sao?” Âu Dương Thành không di chuyển nữa, chỉ nhíu mày, lạnh lùng nghiêm mặt nói.

“Em ——” Lâm Tử Mạch giận đến mức nói không nên lời.

Cô buông Tiểu Cáp ra để cho nó đứng xuống đất, rồi huơ huơ hai tay trước mặt Âu Dương Thành, mắt của anh vẫn không tập trung, thậm chí còn chẳng chớp mắt lấy một cái. Nhìn thấy anh như vậy, lòng cô bỗng chùng xuống, dịu dàng nói với anh: “Coi như anh không nhìn ra em là ai, nhưng lẽ nào đến giọng nói của em anh cũng không nhận ra sao?”

“Thật xin lỗi! Tôi nghĩ tôi không quen biết cô”. Âu Dương Thành rõ ràng là không còn kiên nhẫn, nhưng anh vẫn cố nói hết câu, rồi đưa tay khề

đây Lâm Tử Mạch ở trước mặt ra, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Tử Mạch làm sao có thể để anh đi như vậy, cô liền vội vàng túm lấy cánh tay anh: “Vì sao lại nói là không quen biết em, đừng đùa với em như vậy nữa!”

Cuối cùng Âu Dương Thành hơi nổi giận, dừng bước, dùng tay kéo bàn tay nhỏ bé của Lâm Tử Mạch đang túm chặt lấy cánh tay của anh ra, hai mắt hơi nheo lại, gằn giọng nói: “Tôi nghĩ, người đang đùa chính là tiểu thư cô mới phải, kẻ không thể nhìn thấy người khác như tôi, lẽ nào tiểu thư cũng không nhận ra sao? Người sờ sờ trước mắt cũng đều nhận sai sao?”

“Em ——” Lâm Tử Mạch vô cùng uất ức, sao anh có thể dùng giọng điệu chán ghét ấy để nói với cô, sao anh lại có thể chán ghét bản thân mình đến thế? Cô chỉ muốn chăm sóc anh, không muốn rời xa anh trong những lúc thế này. Anh hy vọng cô sẽ rời bỏ anh đến thế nào, lại còn dùng cái cách đuổi cô đi vụng về như thế.

Một chuỗi nhạc chuông điện thoại di động vang lên, Âu Dương Thành không để ý đến cô nữa, anh lấy điện thoại từ trong túi ra, quay người đi sang bên cạnh để nghe điện. Lâm Tử Mạch hờn tủi nhìn tấm lưng của Âu Dương Thành đang quay lại phía mình, cô quay người nhìn ra phía hồ Huyền Vũ.

Sắc trời đã tối, những ngọn đèn trên các công trình kiến trúc bên hồ dần dần được thắp sáng, lúc những ngọn đèn ở nhà ga mới xây bên phía bắc hồ Huyền Vũ được bật lên, cả nhà ga bừng sáng như ban ngày, nhưng Lâm Tử Mạch vẫn thích những tia sáng rõ ràng tung bay trên đỉnh mái vòm, cho nên cô phóng hết tầm mắt nhìn ra xa.

Kia là gì nhỉ?

Lâm Tử Mạch vội vàng bóp bóp mu bàn tay của mình. Nhà ga lớn như vậy lại có thể biến đi đâu mất? Lại còn bị hoàn nguyên trở về trạng thái cũ

của nhà ga lúc ban đầu?

Thật sự không phải cô đang nằm mơ đấy chứ?

Cô vội đưa mắt nhìn xung quanh, những nhà cao tầng bên bờ hồ rõ ràng là không giống như trước đây, khu nhà cao tầng mà họ ở ở bên bờ hồ cũng không nhìn thấy, thậm chí, cô còn nhìn thấy các công trình đang được xây dựng ở phía đông bắc hồ. Lẽ nào, đường hầm của hồ Huyền Vũ đang được xây dựng sao?

Cô căn cứ môi, thấp giọng tự hỏi chính mình: Chẳng lẽ, mình đã vượt qua thời gian, quay trở về quá khứ?

Cho nên Âu Dương Thành không nhận ra cô, cho nên Tiểu Cáp bỗng trở thành bé tí, cho nên nhà ga phía bắc không còn tồn tại?

Tất cả những việc đã xảy ra trước đây không giống như cô đã tưởng tượng. Chuyện của Âu Dương Thành và Trình Tử là thực, giúp Tiểu Cáp nối lại sợi dây đeo cổ cũng là thực, luồng ánh sáng kỳ quái kia cũng là thực! Và tình cảnh trước mắt, mắt của Âu Dương Thành không nhìn thấy cũng là sự thật!

Nhưng Âu Dương Thành chưa bao giờ nói với cô mắt của anh đã từng không nhìn thấy.

Như vậy, đây thực sự là thế giới đã qua trong quá khứ của cô sao?

Lâm Tử Mịch quay người nhìn về phía Âu Dương Thành, bắt đầu nghiêm túc lắng nghe anh đang nhận điện thoại "... Mẹ không cần phải về đâu, mẹ. Con sẽ tìm một người hộ lý chăm sóc cho mình". Âu Dương Thành tay trái đút trong túi quần, tay phải vẫn cầm điện thoại, anh đang rất nghiêm túc trả lời.

“Vâng, mẹ cứ yên tâm... nhân viên hộ lý chuyên nghiệp mà mẹ còn lo lắng sao... Mẹ mà trở về, thì cha con sẽ thế nào? Mẹ vẫn cứ ở lại Bắc Kinh chăm sóc cha đi ạ... Mẹ, thật sự không cần mà... thật ra có Trình Tử chăm sóc con rồi... Cô ấy từ nước ngoài về chăm sóc con đó... Mẹ tìm cô ấy làm gì ạ... vâng, vâng, con không nói dối mẹ đâu ạ, cô ấy thật sự đã trở về rồi, để con gọi cô ấy nhận điện thoại”.

Âu Dương Thành che điện thoại, quay người lại, mặt hướng về phía Lâm Tử Mạch, nhưng mắt thì vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Tôi biết cô đang ở bên cạnh. Cô giúp tôi một việc đi, tôi sẽ trả ơn cô”. Giọng nói của Âu Dương Thành vẫn rất lạnh nhạt, nhưng nghe thì rất chân thành. Ánh mắt của anh tự nhiên không dừng lại trên người cô, xem ra hình như anh đang có chút lúng túng. Có điều anh thực sự không phải là người đàn ông thô lỗ nóng tính, mà trái lại anh là một người lịch sự và có học, vừa nãy anh đối xử với Lâm Tử Mạch như vậy cũng là do tâm tình của anh không được tốt mà thôi. Cho nên lúc này có chút việc phải nhờ cô nên anh cảm thấy có chút xấu hổ.

Lâm Tử Mạch không cố chấp mà cô khẽ mỉm cười, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ cự tuyệt Âu Dương Thành, cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của anh ấy, và đương nhiên là cũng không trách móc anh: “Rất vui được giúp anh, không cần phải cảm ơn đâu ạ”.

Âu Dương Thành có chút ngạc nhiên, có thể anh không ngờ anh đã đối xử với cô lạnh nhạt như vậy mà giờ đây cô vẫn dễ dàng nhận lời giúp đỡ anh như vậy. Giọng của anh cũng đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, anh nói: “Cảm ơn, làm phiền cô giúp tôi nói dối với mẹ của tôi, cô chính là Trình Tử, xin nghỉ học ở bên Mỹ để quay về chăm sóc tôi, mong bà không cần phải quay về Nam Kinh nữa”.

Trình Tử. trước đây, Lâm Tử Mạch chỉ đoán cô ấy là bạn gái của anh, tuy nhiên cô cũng chưa bao giờ hỏi anh về điều đó, bây giờ cô mới biết bọn

họ quen biết nhau khi anh học đại học ở bên Mỹ. Lâm Tử Mạch trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng chỉ nói: “Được”. Sau đó cô bước lên phía trước, cầm lấy điện thoại Âu Dương Thành đưa cho.

Thực sự là đã nhiều năm rồi, giờ đây Lâm Tử Mạch mới chú ý đến chiếc điện thoại mà Âu Dương Thành sử dụng là chiếc NOKIA màn hình đen trắng cũ kỹ, chẳng biết sản xuất từ năm nào, tuy nhiên khi đó có thể khẳng định là cô còn chưa có điện thoại. Âu Dương Thành bấm nút thoại rảnh tay, Lâm Tử Mạch đưa điện thoại lên, bình tĩnh tự nhiên nói: “Bác gái, chào bác, cháu là Trình Tử”.

“Chào cháu!” Giọng nói của mẹ Âu Dương Thành rất thân thiết, hòa nhã.

Lâm Tử Mạch quen biết Âu Dương Thành đã bốn năm, một năm trước đây chính thức trở thành bạn gái của anh ấy, vậy mà cô chưa từng gặp mặt mẹ anh bao giờ, cũng chưa từng nói chuyện với bà qua điện thoại, đây đúng là lần đầu tiên. Có điều nó lại diễn ra trong hoàn cảnh kỳ quặc như thế này, lại còn phải dùng thân phận của người khác để nói chuyện.

“A Thành nói cháu xin nghỉ học ở trường để quay về chăm sóc nó đúng không?” Mẹ Âu Dương thân thiết hỏi.

Lâm Tử Mạch đáp: “Vâng ạ, thưa bác, bác yên tâm ạ, cháu sẽ chăm sóc anh ấy, bác không cần phải lo lắng đâu ạ”.

“Cháu thật là một cô gái tốt!” Mẹ Âu Dương nói: “Bác và bác trai còn chưa được gặp cháu, đợi khi nào có cơ hội, bác nhất định sẽ gặp cháu”.

“Bác gái, bác không cần khách khí đâu ạ”. Lâm Tử Mạch khéo léo trả lời.

“Ừ, được, cứ như vậy nhé. Bác thật sự cũng không yên tâm về bố của A Thành, còn A Thành bác phiền cháu chăm sóc tốt giùm bác”. Cuối cùng

mẹ Âu Dương cẩn thận dặn dò.

“Cháu biết rồi ạ, bác gái, bác cứ yên tâm... Dạ, vâng ạ, cháu chào bác”.

Ngắt điện thoại, Lâm Tử Mạch đưa điện thoại trả lại cho Âu Dương Thành, nghiêng đầu cười nói: “Hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp!”

Âu Dương Thành không đưa tay ra cầm lại điện thoại. Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của anh ấy, Lâm Tử Mạch mới chợt nhớ ra anh ấy không thể nhìn thấy động tác đưa điện thoại của cô, cô liền kéo tay anh, đặt điện thoại vào lòng bàn tay.

“Đợi một chút!”

Cô đột nhiên nhớ ra một việc, lại cầm điện thoại lên, nhìn vào màn hình.

18 giờ, 12 phút, ngày 8 tháng 5 năm 2000!

Thật sự là đã vượt thời gian!

Bây giờ đang là năm 2000!

Lâm Tử Mạch ngẩn người lẳng lặng đặt điện thoại vào trong lòng bàn tay của Âu Dương Thành, không biết phải làm gì.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ (2)

“Cảm ơn cô!” Âu Dương Thành chân thành mở lời: “Tôi đã nói sẽ đáp tạ ơn cô, cô có yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu đó của cô”.

Lâm Tử Mạch chậm rãi hướng ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Thành, khe khẽ nói: “Anh để em từ từ suy nghĩ đã”. Chính cô cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa,

“Được, tôi đợi cô”. Âu Dương Thành đáp rất chân thành. Đương nhiên, anh không thể nào đáp ứng được tất cả những yêu cầu của cô, nhưng người con gái này đã mang đến cho anh cảm giác vui vẻ kì lạ, chính cô ấy cũng đã giúp anh hai lần, anh cảm nhận được sự lương thiện và chân thành của cô, anh tin cô sẽ không đưa ra những yêu cầu quá vô lý.

Lâm Tử Mạch nhìn đi nhìn lại Âu Dương Thành, rồi ánh mắt cô lướt qua cả anh, nhìn về phía mặt hồ, cô nói: “Vậy trước tiên anh có thể yên lặng ngồi cùng em một lát được không?”

“Được”, Âu Dương Thành nói. Rất dễ dàng, anh đã đáp ứng yêu cầu của cô, chẳng để ý cô muốn làm cái gì.

Lâm Tử Mạch nhìn cái ghế tựa bên bờ hồ, chần chừ một lát, rồi lại nói với Âu Dương Thành: “Có ghế tựa ở bên bờ hồ, để em dẫn anh qua đó ngồi nhé”.

Âu Dương Thành gật đầu.

Cô đưa tay trái ra một cách thành thực, cầm lấy tay phải của Âu Dương Thành, dẫn anh đi về phía chiếc ghế gỗ ở phía đối diện bên đường. Khi cô cầm tay Âu Dương Thành, anh thoáng chau mày, nhưng cô không nhận ra điều đó, chỉ cúi đầu gọi Tiểu Cáp: “Tiểu Cáp, đi!”

Tiểu Cáp nghe lời cô gọi vội cùng cô đi qua đường, rồi lại nhảy lên chiếc ghế tựa mà bọn họ ngồi.

Cuối cùng không biết rốt cuộc là vì lý do gì, mà khiến cô quay trở lại năm 2000. Lâm Tử Mạch cố gắng nhớ lại cảnh tượng trước khi mình đến đây. Nghĩ đến luồng ánh sáng phát ra từ miếng đá khảm trên chiếc vòng cổ của Tiểu Cáp, dường như cô đã nắm bắt được điều gì đó. Cô bế Tiểu Cáp lên trên đùi mình, cầm cái mặt đá hình bát giác màu trắng đeo trên cổ Tiểu Cáp lên, chẳng có cái gì kỳ lạ cả, nhìn nó cũng rất bình thường.

Hay là do động tác giúp Tiểu Cáp nối chiếc vòng trên cổ lại?

Lâm Tử Mạch vội vàng tháo chiếc vòng đeo cổ của Tiểu Cáp ra, rồi lại cẩn thận đeo lại giúp nó.

Đợi một lát...

Chẳng có ánh sáng nào xuất hiện, Tiểu Cáp vẫn chỉ là Tiểu Cáp.

Lại thử thêm một lần, hai lần, và rất nhiều lần nữa.

Nhưng vẫn chẳng có bất cứ phản ứng gì.

Cành liễu rủ vô tội ở bên hồ khe khẽ đu đưa, Lâm Tử Mạch thở dài một tiếng. Lẽ nào, cô thật sự phải ở lại năm 2000 sao?

Cô nghiêng người nhìn sang Âu Dương Thành đang ngồi bên cạnh, anh ngồi lạng yên, thân mình hơi đổ về phía trước, hai chân chạng ra, hai tay tùy ý đan chéo vào nhau, ngoắc lên đầu gối, anh hơi ngửa đầu lên, đôi

mắt chẳng có thần thái vừa giống như đang nhìn ra phía mặt hồ, lại vừa giống như đang nhìn vào không trung vậy. Anh ấy đang suy nghĩ gì vậy nhỉ?

Trái tim cô lại quặt đau, cô chưa từng biết, một Âu Dương Thành thành công như vậy, giỏi giang ưu tú như vậy cũng đã từng phải chịu những thất bại như thế này, tuy cô biết tương lai anh sẽ trở lại là một người hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng thời khắc này, nhìn anh kiên cường đối mặt với việc bị mất đi ánh sáng của đôi mắt, trái tim cô vẫn quặn thắt đau.

Cô, người vừa muốn từ bỏ anh ấy, để mặc kệ anh ấy lúc này mà đi, xem như là anh không nhận ra cô, nhưng cô làm sao có thể bỏ mặc anh được chứ? Cô hẳn là cần ở lại để chăm sóc anh.

Lâm Tử Mạch cứ nhìn một bên gương mặt cô đơn của Âu Dương Thành, trong lòng cô thầm nhủ: “Những ngày tháng của giai đoạn này, em nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt!” Cho dù khi trở về em cần phải rời xa anh, nhưng em vẫn cảm ơn số phận đã cho em cơ hội được chăm sóc anh như thế này!”

“Một cơ hội mới, lại bắt đầu lại, em nhất định sẽ làm thật tốt, lưu lại những hồi ức tuyệt đẹp cuối cùng”.

Âu Dương Thành có lẽ cũng cảm nhận được Lâm Tử Mạch đang nhìn mình chăm chú, anh nhẹ nhàng ngửa người ra sau, dựa lưng vào chiếc ghế, khép hờ mắt lại, nói: “Hãy nói ra yêu cầu của cô đi!”

Lâm Tử Mạch nghĩ một lát rồi nói: “Em có một vấn đề”.

Âu Dương Thành nhắm mắt lại, nói: “Tôi chưa từng nói sẽ trả lời vấn đề của cô”. Anh ngừng lại một chút, rồi mở trừng mắt nói: “Cô nói đi”.

Khóe miệng Lâm Tử Mạch khẽ cong lên, đủ để cho cô ấy nói: “Mắt của anh còn có thể hồi phục, đúng không?”

Cả người Âu Dương Thành phút chốc cứng đờ, anh không trả lời.

Không biết tại sao anh lại bị mù, nhưng một người hoàn hảo như vậy đột nhiên bị sa vào bóng tối, nhất định là anh cảm thấy rất buồn, rất đau khổ. Lâm Tử Mạch cố nén nỗi đau trong lòng, dùng giọng nói kiên định tiếp tục hỏi anh: “Nói cho anh biết nhé, mắt của anh nhất định sẽ khỏi, không chỉ thế mà còn khỏi rất nhanh, tôi chắc chắn là chỉ đến đầu tháng bảy đã tốt hơn rồi, anh nhất định phải tin tôi”.

Âu Dương Thành dường như có chút hưng phấn, mặt anh nghiêng nghiêng một chút, nhưng giọng nói có vẻ thờ ơ hỏi: “Ồ, làm sao cô biết, cô là bác sĩ sao?”

Lâm Tử Mạch cười rất vui vẻ, nhưng giọng nói lại làm ra vẻ vô cùng thần bí: “Tôi là thần tiên tí tởm, đương nhiên điều gì tôi cũng biết!”

Sắc mặt Âu Dương Thành đột nhiên sa sầm, anh chẳng nói thêm lời nào nữa.

Lâm Tử Mạch âm thầm cười trộm vài cái, rồi mới nghiêm túc nói: “Vừa rồi là tôi đùa anh thôi”. Âu Dương Thành chẳng có phản ứng gì, cô cũng không để ý, khẽ dướn lông mày, tiếp tục nói: “Tôi muốn nói ra yêu cầu của mình, anh đừng giả vờ như không nghe thấy gì được không”.

Âu Dương Thành cũng khẽ dướn dướn lông mày, hơi nghiêng người về phía cô, thực ra thói quen dướn dướn lông mày của Lâm Tử Mạch chính là chịu ảnh hưởng từ Âu Dương Thành.

Lâm Tử Mạch mỉm cười khẽ nói: “Yêu cầu của tôi là muốn làm hộ lý riêng của anh, ở tại nhà anh, cho đến khi-... cho đến khi mắt của anh tốt trở lại”.

Âu Dương Thành nghe nói vậy, trầm mặc một lúc, sau đó tay phải vịn lên thành ghế dựa, mắt khẽ nheo nheo lại, chậm rãi, thản nhiên buông ra

vài chữ: “Nói lý do”.

Tuy là anh không nhìn thấy, nhưng lúc này đôi mắt anh hơi nheo lại như đang muốn nhìn rõ những biểu lộ tình cảm của cô, giống như lúc mắt của anh không có vấn đề gì, trong thoáng chốc Lâm Tử Mạch hơi có chút hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh, cô đã bình tĩnh lại, nghiêm túc trả lời: “Có rất nhiều lý do. Thứ nhất, tôi đang thất nghiệp, giờ đây tôi đang rất mong chờ có thể tìm được một công việc để tự nuôi sống bản thân mình. Làm hộ lý của anh, chí ít là tôi cũng không phải lo đến việc ăn ở. Thứ hai, tôi cảm thấy anh cần một người hộ lý. Giờ đây anh đang ở trong tình trạng đi lại không tiện, nếu muốn đến đầu tháng bảy hồi phục, tuyệt đối không thể không có một người hộ lý. Nói cho anh biết, tôi là người rất biết chăm sóc người khác đấy, làm bạn trai của tôi không biết có bao nhiêu... Ồ, xin lỗi, tôi lỡ lời”.

Lâm Tử Mạch ngừng nói, cười khúc khích rụt lại hai ngón tay đang dựng đứng lên. Cô đột nhiên nhớ ra Âu Dương Thành đang ở trước mặt cô là người của bảy năm về trước, chứ không phải người của bảy năm sau này, điều đó như nhắc nhở không biết bạn trai của cô có hạnh phúc nhiều.

Cô lúc nào cũng ngần ngại mà quên đi sự thật này.

Âu Dương Thành thấy cô ngừng lại, liền dừng dừng đáp lời, nói: “Nói không ít, nhưng lý do không chấp nhận được”.

Lâm Tử Mạch hiểu rõ tính cách của Âu Dương Thành, cô biết rằng trong những lúc như thế này, thông thường anh sẽ không cho phép người lạ đến gần anh. Cô cũng biết rất rõ giờ đây mình đối với anh ấy cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi, và cô cũng hiểu cô muốn tiếp cận với anh ấy vào lúc này, nhất định sẽ bị anh ấy cự tuyệt.

Nhưng cô vẫn cố gắng quyết tâm để được ở bên cạnh anh ấy, chí ít là cũng ở bên cạnh anh ấy cho đến khi mắt anh sáng lại. Bởi dẫu sao, đây

cũng là lúc anh cần có một người ở bên cạnh để chăm sóc cho anh nhất.

Còn vấn đề vượt qua thời gian không gian, cô tạm thời không đi tìm hiểu nguyên nhân của nó nữa.

Sự thờ ơ của Âu Dương Thành chẳng thể làm nhụt chí khí của Lâm Tử Mạch, cô vẫn vô cùng tự tin, bởi cô còn có một tuyệt chiêu quan trọng.

“Không cần phải vội vàng như vậy”. Cô nghiêm trang nói: “Đúng rồi, vừa nãy là mẹ anh gọi điện thoại cho anh đúng không. Anh nói xem, nếu như mẹ anh lại gọi điện thoại đến lần nữa, bảo muốn Trình Tử kể lại cho mẹ anh nghe tình hình của anh thì lúc ấy anh làm thế nào? Nghe anh và mẹ anh nói chuyện, thì sẽ biết ngay bên cạnh anh nhất định là không có người hộ lý nào, mà cái chị Trình Tử kia có lẽ cũng không quay trở lại. Anh lựa chọn tôi làm người thay thế chị Trình Tử trong lúc này là quá phù hợp. Mà nguyên nhân căn bản là ngoài tôi ra, trong một khoảng thời gian ngắn, anh sẽ không tìm được người nào thích hợp hơn đâu”.

Lâm Tử Mạch ngừng lại một lát, liếc mắt nhìn Âu Dương Thành đang nheo hai mắt lại, khóe miệng khẽ cong lên, giọng điệu có phần mềm mại hơn: “Cho nên mới nói, Hoàng tử Ếch cần sự giúp đỡ, em chính là công chúa do ông trời phái xuống trần gian để cứu giúp chàng trong lúc hoạn nạn”.

Câu chuyện tuy là đùa vui nhưng được cô nói bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc, giống như đó là sự thật vậy.

Âu Dương Thành không nhịn được, khẽ nhoèn miệng cười.

Lâm Tử Mạch mở to mắt nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Thành, thấy anh bật cười, cô bất giác giật mình. Âu Dương Thành của bảy năm trước, quả nhiên chưa mất đi nụ cười rạng rỡ như vậy.

Âu Dương Thành dường như đã sớm nghĩ đến việc Lâm Tử Mạch sẽ tìm ra lý do này, hoặc có thể anh cũng đã sớm nghĩ đến điều này, cho nên không cần suy nghĩ nhiều, anh liền gật đầu. Tuy vậy anh cũng có điều kiện kèm theo: “Cô có thể ở tại nhà của tôi, nhưng cô chỉ được phụ trách việc nhận điện thoại của mẹ tôi thôi, ngoài ra cô còn giúp tôi dọn dẹp vệ sinh và chuẩn bị ba bữa ăn hàng ngày, tôi sẽ trả lương cho cô. Ngoài những việc đó ra, tất cả những việc khác của tôi cô không được phép để ý đến. Còn nữa, cô chỉ có thể ở nhà tôi khoảng nửa tháng đầu, nửa tháng sau, tôi sẽ nói với mẹ tôi là Trình Tử quay về Mỹ rồi, đến lúc đó, cô sẽ phải rời đi”.

Lâm Tử Mạch chẳng cần suy nghĩ gì, lập tức nhận lời, trước tiên chỉ cần được ở chung một nhà với anh đã, những điều khác rồi từ từ tính sau. Với lại, cô cũng chỉ là muốn chăm sóc anh thôi, còn những chuyện thăm lén tương tự cũng có thể thực hiện được.

Tiểu Cáp ở bên cạnh kêu lên một tiếng, giống như muốn nhắc nhở Lâm Tử Mạch đừng có quên nó.

Lâm Tử Mạch nhìn Tiểu Cáp, kỳ lạ là vì sao năm 2000 Âu Dương Thành lại không nuôi Tiểu Cáp. Bế Tiểu Cáp lên, Lâm Tử Mạch khe khẽ nói với Âu Dương Thành: “Còn chú Tiểu Cáp này của tôi, tôi có thể đưa nó cùng đến ở có được không?”

Âu Dương Thành vốn rất thích Tiểu Cáp, anh là người không ghét kiểu chó này. Nhưng giờ đây anh lại không có chút thiện chí nào với chú chó này, nên hờ hững nói: “Cô tự xử lý, nhớ cam đoan là nó chú ý giữ gìn vệ sinh”.

Lâm Tử Mạch gật gật đầu: “Tôi cam đoan, Tiểu Cáp rất chú ý vệ sinh”.

Âu Dương Thành không nói thêm gì nữa, đứng dậy quay người hướng về phía Minh Thành Cảnh Uyển mà đi, Lâm Tử Mạch bế Tiểu Cáp lên, vội

vàng đi theo anh.

Âu Dương Thành đi rất chậm, anh dựa vào trí nhớ về con đường mà mỗi ngày anh đều dạy sớm tập thể dục để đi, anh muốn chứng minh, cho dù không nhìn thấy gì, anh cũng không phải là một người vô dụng. Anh hoàn toàn có thể tự mình bước đi, và có thể thích nghi với thế giới toàn một màu tối đen này.

Anh chưa bao giờ là một người yếu đuối, đối diện với việc bản thân bị mù như vậy, anh càng không được đầu hàng. Anh là một người giống như có thể chiến thắng bóng tối.

Lâm Tử Mạch có thể cảm nhận được sự quật cường của Âu Dương Thành, đã mấy lần khi anh vấp phải những hòn đá nhỏ trên đường, cô đều muốn chạy đến túm lấy tay anh để đỡ anh đứng vững, nhưng cô cố gắng kìm chế. Anh cho rằng anh có thể, cho nên cô cũng tin rằng anh có thể.

Cô sẽ chỉ đi chậm chậm phía sau anh, chẳng nói lời nào. Cô cũng giống như anh, phải dùng hết nửa tiếng để đi hết đoạn đường mà thực ra chỉ cần mười phút.

Ngôi biệt thự đã ở ngay trước mặt, anh đã thành công rồi.

Cô ở phía sau lưng anh, khe khẽ mỉm cười.

Đi đến trước cổng, Lâm Tử Mạch nói: “Tôi đi mở cổng nhé”.

Âu Dương Thành không phản đối, Lâm Tử Mạch bước lên trước lấy chìa khóa từ trong tay anh.

Vừa đẩy cửa bước vào nhà, có một người từ trong bếp đi ra, tháo tạp dề trên người xuống, cười thật tươi nói với họ: “Đã về rồi à, muộn như vậy rồi còn đi đâu?”

Cả Lâm Tử Mịch và Âu Dương Thành đều sững cả người.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ (3)

Lâm Tử Mạch đã từng xem qua bức ảnh của gia đình Âu Dương Thành, nên vừa nhìn cô đã nhận ra đây là mẹ của anh.

Ông ngoại của anh là một vị tướng quân nổi tiếng, bà ngoại là tiểu thư khuê các của một gia tộc dòng dõi thư hương, bản thân mẹ của Âu Dương Thành vừa có khí chất tài giỏi của một nữ tướng, lại vừa có phong độ cốt cách của một người trí thức nho nhã bất phàm. Cả hai luồng khí chất ấy dung hợp hài hòa trong con người bà. Khi bà gần 50 tuổi, mà nhìn bà chỉ như vừa 40 vậy. Mà lúc này, so với bức ảnh đã chụp trước đây vài năm, thì còn trẻ hơn nhiều.

Âu Dương Thành ngần người ra một lát, nói: “Mẹ, sao mẹ đến đây, chẳng phải con đã nói có Trình Tử chăm sóc con rồi, mẹ ở lại Bắc Kinh chăm sóc cha sao?”

Mẹ Âu Dương giận dữ nhìn Âu Dương Thành, bước đến túm lấy tay anh ấy, trong mắt bà đã ngân ngấn nước, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh cất lên: “Con thật là, xảy ra chuyện lớn như vậy, mẹ làm sao có thể yên tâm được chứ”.

Âu Dương Thành ngoan ngoãn để mẹ kéo đến ngồi lên ghế sô-pha, Mẹ Âu Dương cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ từ trên xuống dưới, rồi nói với giọng vô cùng dịu dàng: “Bệnh tim của cha con không được tốt, nên mẹ không dám nói cho ông ấy biết, mẹ chỉ nói rất nhớ con nên quay về thăm con. Con nói xem, con như thế này bảo người khác làm sao mà yên tâm được. Mẹ về đến đây thì mới biết, trong nhà đến một người hộ lý cũng không có, chỉ có

mỗi bác Vương vội vàng ghé qua đây giúp con chuẩn bị bữa tối. Tất cả bác ấy đều nói hết với mẹ rồi, những lúc mẹ gọi điện cho con, con toàn nói dối mẹ!”

Lâm Tử Mạch buông Tiểu Cáp ra, rất bình tĩnh đi lại gần rồi đứng ở một bên.

“Mẹ!” Âu Dương Thành nói chuyện với mẹ không giống như nói với Lâm Tử Mạch, anh khe khẽ vịn vào vai mẹ, giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng êm ái: “Mẹ sớm quay về chăm sóc cha con đi nhé, ở đây con đã có Trình Tử rồi”.

“Trình Tử?” Mẹ Âu Dương dường như lúc này mới nhớ đến vẫn còn một người tên Trình Tử, bây giờ bà mới nhìn sang Lâm Tử Mạch đang đứng ở bên cạnh. Bà nhồm người dậy kéo Lâm Tử Mạch cùng ngồi xuống, Mẹ Âu Dương nhìn Lâm Tử Mạch từ đầu đến cuối như có ý thăm dò, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô, nhã nhặn nói: “Cháu là A Tử à?”

“Vâng ạ, bác gái, cháu chào bác!” Lâm Tử Mạch khẽ mỉm cười, trả lời rất tự nhiên.

“Ừ, tốt”. Mẹ Âu Dương là người rất tao nhã xinh đẹp, lúc nói thường hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhã nhặn, đến cả sợi tóc cũng nho nhã đến mức không thể nào bắt bẻ được, “Thì ra cháu thực sự đã trở về, lúc này bác Vương có nói trong nhà chỉ có một mình A Thành thôi.”

Lâm Tử Mạch lặng lẽ đưa mắt nhìn Âu Dương Thành, thấy anh ấy không có ý định trả lời, liền tự mình chủ động đáp: “Thưa bác, con cũng vừa về đến, là Âu Dương Thành có ý đi đón con”.

“Ồ, cháu vừa về đến?” Mẹ Âu Dương liếc sang phía Âu Dương Thành tỏ ý nghi ngờ, lại thấy anh cũng vừa vịn chau khẽ đầu mày, nụ cười trên mặt nhạt đi vài phần.

Lâm Tử Mạch vô cùng buồn bực, cơ hồ như không nhận được nữa chỉ muốn mở miệng chất vấn người này vì sao lại không phối hợp ăn khớp với nhau như vậy.

Mẹ Âu Dương lại chuyển qua nhìn chú chó Tiểu Cáp ở bên cạnh, cuối cùng cũng chăm chú nhìn Lâm Tử Mạch, hỏi với giọng điệu rất nhã nhặn nhưng có chút uy nghiêm: “Vậy tại sao cháu không mang theo hành lý mà lại dẫn theo một con chó nhỏ?”

Mẹ Âu Dương quả nhiên là người không phải có thể dễ dàng lừa gạt, trong dáng vẻ khách khí ôn hòa nhã nhặn của bà vốn đã mang theo cả sự không thân thiện. Lâm Tử Mạch giữ vững tinh thần, tiếp tục bình tĩnh lấp liếm: “Bác gái, chuyện là thế này ạ: Cháu vội vã trở về để chăm sóc anh Âu Dương, nhưng trước khi về ở trường vẫn còn một số việc cần giải quyết, cháu nghĩ ở trong nước cái gì cũng có, nên đã không để dành thời gian để thu xếp hành lý, mà tay không trở về luôn. Đến cả chú chó nhỏ Tiểu Cáp này, cũng là do chúng cháu vừa nhặt được trong lúc đi tản bộ bên bờ hồ Huyền Vũ trở về, thấy nó không có chủ nhân, rất đáng thương, nên cháu đã mang nó về ạ”.

Mẹ Âu Dương nhìn Âu Dương Thành, tuy nét mặt anh vẫn bình thường, nhưng anh lại gật đầu: “Mẹ, đúng là như vậy”. Cuối cùng Lâm Tử Mạch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Âu Dương Thành nói như vậy, Mẹ Âu Dương cũng thôi không tiếp tục truy vấn nữa, chỉ thở dài rồi quay sang nói với Lâm Tử Mạch: “Tai nạn xe cộ lần này của A Thành thật sự làm bác quá bất ngờ, điều càng làm bác khổ sở hơn nữa là tai nạn đó đã để lại di chứng về mắt, bác thật sự rất lo lắng. Thật không ngờ, cháu có thể xin phép nghỉ để về nước chăm sóc nó, thật là vất vả cho cháu quá!”

“Bác gái, bác đừng khách khí như vậy”. Lâm Tử Mạch hơi cúi đầu, mỉm cười dịu dàng, bàn tay nhỏ bé thuôn dài cầm chiếc bình trà mang

phong cách cổ xưa ở trên bàn, rót một ly trà nóng, đưa tới tay mẹ Âu Dương, mạch lạc nói: “Bác yên tâm ạ, có cháu chăm sóc tốt cho Âu Dương, anh ấy nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại. Bác nên nghe theo lời anh ấy, trở về sớm một chút để chăm sóc bác trai, đừng để anh ấy lo lắng ạ.”

Mẹ Âu Dương không vì lời khuyên của hai người mà thay đổi, bà vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình, lắc đầu nói: “Không được, bác nhất định phải ở đây một thời gian, đợi đến khi A Thành thật sự có chuyển biến tốt, thì bác mới quay về”.

“Mẹ!”

Âu Dương Thành dường như còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Mẹ Âu Dương ngắt lời, bà quay đầu lại nghiêm khắc nhìn anh nói: “Trong quãng thời gian này mẹ cần phải giám sát con, công việc của con tạm thời giao cho người của cha con quản lý, mẹ cũng sẽ giúp một tay. Còn con, dưới sự chăm sóc của A Tử, con chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được, tất cả những việc khác, không cần con phải bận tâm”.

“Con đừng tưởng mẹ không biết gì, ngay cả những lúc con nằm viện con cũng không ngừng làm việc, nếu không phải là con làm việc quá sức, thì sao lại có thể xảy ra tai nạn như thế này chứ, cũng còn là bởi do một cục máu đông chèn ép lên hệ thần kinh, nên đến mắt cũng... Bao giờ con mới có thể khiến mẹ yên tâm được đây?”

Mẹ Âu Dương tận tình khuyên bảo như vậy cũng là xuất phát từ lòng thương yêu con. Nhưng nhìn đến ánh mắt của con trai, giọng nói nghiêm khắc của bà cũng dần dần trở nên mềm mỏng hơn: “Mẹ biết con cố gắng làm việc cũng là muốn chứng minh cho bố mẹ và người trong công ty thấy năng lực của con. Mẹ tin con có năng lực, nhưng con cũng cần phải lo lắng cho sức khỏe của mình!”

Âu Dương Thành không muốn làm cho mẹ đau lòng, thần sắc của anh nhu hòa hơn, anh đồng ý nói: “Được rồi, mẹ, thời gian này con sẽ không đến công ty, mẹ sai người của bố đến tiếp quản công việc của con nhé, con sẽ yên tâm dưỡng bệnh, như vậy được chưa?”

Mẹ của Âu Dương cuối cùng cũng nở một nụ cười hài lòng, gật gật đầu nói: “Như vậy mới đúng. Các con cứ nói chuyện tiếp đi, mẹ tiếp tục chuẩn bị bữa tối”. Dứt lời bà đứng dậy đi thẳng xuống bếp.

Lâm Tử Mạch cũng vội vàng đứng lên, nhìn Âu Dương Thành nói: “Em cũng đi giúp một tay”.

Âu Dương Thành hiểu ý cô, gật gật đầu.

Lâm Tử Mạch cũng hiểu ý của anh, muốn cô không để lộ bí mật.

Cô – bạn gái của anh bảy năm sau, giờ đây lại giả làm bạn gái của anh bảy năm trước, rõ ràng vấn đề không phải là quá lớn. Cô khẽ nói một câu: “Yên tâm”, rồi quay người đi đến phòng bếp.

Cách bày biện trang trí của phòng bếp giống hệt như mấy năm sau, chỉ có điều các dụng cụ trong nhà bếp hoàn toàn mới.

Mẹ Âu Dương xào rau, Lâm Tử Mạch phụ giúp. Những miếng thịt trong nồi, dưới sức nóng của dầu đang cuộn lại, phát ra những tiếng nổ “tách tách”, Mẹ Âu Dương vừa đảo thịt vừa nói: “Đưa cà tím cho bác”, Lâm Tử Mạch vội lấy cà tím đã được thái cẩn thận trong cái đĩa ở bên cạnh đưa cho bà. Mẹ Âu Dương một tay bưng đĩa cà tím, một tay đảo thịt, trong lúc đợi thịt chín, tranh thủ nói chuyện phiếm với Lâm Tử Mạch: “Hôm nay bác Vương nói, đầu năm A Thành đã sửa lại phòng bếp này, quả nhiên rất đẹp phải không?”

Lâm Tử Mạch gật đầu: “Đúng ạ, anh Âu Dương luôn có con mắt quan sát rất tốt”.

Khi thịt đã chín, Mẹ Âu Dương liền đổ cà tím vào trong nồi, tiếng dầu sôi dần dần nhỏ đi, trong lúc đảo thức ăn, Mẹ Âu Dương tiếp tục nói: “Bác Vương là người mà bác và bác trai trước khi rời khỏi Nam Kinh đã tìm về để giúp hai bác dọn dẹp chăm sóc ngôi nhà này, nhà bác ấy cũng ở gần đây thôi. Sau này, khi A Thành trở về, bác ấy cũng chăm sóc luôn cuộc sống hàng ngày cho nó, hai năm này, may mà có bác ấy. Bác trở về rồi nên mới để cho bác ấy nghỉ ngơi vài ngày”.

Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng nói: “Vâng ạ, Âu Dương đã từng kể về bác Vương cho cháu nghe, anh ấy nói bác Vương hấp cá sạo rất là thơm”.

Cà tím hầm xong, Mẹ Âu Dương lại chuẩn bị gia vị cho món canh gà, Lâm Tử Mạch ở bên cạnh giúp bà. Mẹ Âu Dương bảo Lâm Tử Mạch: “A Tử, cháu đi lấy thịt để hầm trong tủ lạnh ra, ở ngăn tủ bên cạnh ấy”. Lâm Tử Mạch liền đi lấy thịt từ trong tủ lạnh ra, sau đó cô bỏ nó vào trong chậu rửa để rửa. Mẹ Âu Dương lại nói: “Quả thật bác Vương hấp cá rất ngon, bác học bao nhiêu năm rồi mà không nấu ngon được như bác ấy. Đúng rồi, A Thành chẳng bao giờ kể cho bác nghe về cuộc sống của nó ở nước ngoài, chúng cháu ở nước ngoài thường hay ăn món gì?”

“Chúng cháu...” Lâm Tử Mạch đột nhiên không biết phải nói thế nào, đành phải kiên trì đến cùng nói: “Âu Dương không thích ăn những món Tây, mà chỉ thích ăn những món ăn Trung Quốc, chúng cháu, bình thường chỉ cần có thời gian là cháu sẽ nấu cho anh ấy ăn ạ”. Đây chính xác là thói quen của Âu Dương, sống cùng với Âu Dương Thành vài năm, cô dần dần cũng đã hiểu được tất cả những sở thích của anh ấy, và luôn nhớ ở trong tâm trí.

“Ồ, cháu cũng biết nấu ăn sao?” Mẹ Âu Dương có vẻ ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Lâm Tử Mạch, nở một nụ cười hòa nhã rồi quay người đi nói: “Bây giờ những cô gái biết nấu ăn thật sự không nhiều lắm, có điều bác vẫn hy vọng A Thành có thể có được một người bạn gái biết chăm sóc nó, cháu thật sự rất tốt. Thảo nào A Thành không muốn để bác gặp cháu, chỉ sợ bác

gây áp lực cho cháu. Khi bác nói muốn đến trường học thăm nó, nhưng nó không chịu, nói là nó đang ở cùng cháu nên không tiện”.

Tay Lâm Tử Mạch đang rửa thịt bỗng thoáng chút run rẩy, nhưng rất nhanh cô trấn tĩnh lại, nói: “A ấy nhất định là muốn bác giúp đỡ, chăm sóc bác trai nên mới nói như vậy, chứ thực ra có gì bất tiện đâu ạ”.

Mẹ Âu Dương nghe vậy, quay đầu lại cười với Lâm Tử Mạch: “Ha ha, cháu không cần phải ngại ngùng như vậy, chuyện của thanh niên các cháu bác đều biết và có thể hiểu được”.

Tuy nụ cười của Mẹ Âu Dương trong chốc lát đã trở nên chân thật và ấm áp hơn, nhưng Lâm Tử Mạch lại cảm thấy rất lạnh. Rõ ràng là mùa hè, nhưng nước lại lạnh băng giống như mùa đông vậy, Lâm Tử Mạch thần thờ xả nước vào nôi, đột nhiên cô cảm thấy đóng giả làm Trình Tử là một việc vô cùng đau khổ.

“A Tử, cháu ra thái hành đi”. Mẹ Âu Dương múc cà tím vào trong đĩa, đồng thời dặn dò Lâm Tử Mạch.

Lâm Tử Mạch cầm một cây hành to đặt lên thớt, sau đó cắt hết mấy cái rễ cho nó ngay ngắn, cắt thành mấy đoạn dài đủ vừa ăn, rồi cho vào cái đĩa nhỏ đưa cho mẹ Âu Dương để bà cho thêm gia vị vào trong nôi.

Mẹ Âu Dương nhận lấy, đưa mắt nhìn, cười khen ngợi: “Lúc nhỏ A Thành thật phiền phức, nó không thích ăn hành, gừng, tỏi, trong lúc ăn mà gặp nhầm phải mấy thứ này là kiểu gì nó cũng nổi nóng với bác. Bác trai đã vì điều này nói bao nhiêu lần rồi. Nhưng nấu ăn mà không cho thêm những thứ này thì món ăn sẽ không còn hương vị nữa, cho nên mỗi lần nấu bác đều cắt chúng to to một chút, để tránh nó không ăn nhầm phải”.

Lâm Tử Mạch khẽ cười nói: “Cháu cũng mất một thời gian mới biết được đấy ạ”.

Cả hai người vẫn tiếp tục chuẩn bị, Lâm Tử Mạch cũng ra tay, xào món giá đỗ chua cay.

Mẹ Lâm Tử Mạch từng nói với cô, xào giá đỗ cũng phải có kiến thức, cần phải biết mình muốn độ lửa bao nhiêu là đủ, phải biết phán đoán chắc chắn thời gian nào là tốt nhất. Mẹ xào giá đỗ không khô giòn và ngon bằng cha, bởi vì mẹ luôn lo lắng không đủ độ lửa, giá đỗ không chín, nên cuối cùng lại xào nó chín nhũn.

Lúc bắt đầu học xào, Lâm Tử Mạch cũng giống mẹ, lúc nào cũng suy tính thiệt hơn, lo trước lo sau, không phải không quen xào giá đỗ, mà cô rất ghét nấu món này. Có điều qua bao nhiêu năm như vậy, Lâm Tử Mạch giờ đây có thể xem là giống như cha cô, cô đã biết điều mình cần là cái gì.

Bỏ thêm hành và gừng vào rồi, Lâm Tử Mạch còn cho thêm hai quả ớt chỉ thiên đỏ rực.

“A Thành không ăn ớt!” Mẹ Âu Dương vội nói.

Lâm Tử Mạch kinh ngạc một chút, rồi buột miệng nói: “Nhưng trước đây cháu đã nấu những món có ớt và anh ấy đều rất thích ăn ạ...”

“Mẹ, bây giờ con ăn được ớt rồi ạ”. Từ ngoài cửa vắng đến một giọng nói rất thản nhiên. Lâm Tử Mạch quay đầu nhìn, Âu Dương Thành đang uể oải dựa lưng vào cửa bếp, thờ ơ nói. Anh đã thay quần áo, mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, chiếc quần thể thao màu đen ở nhà, mái tóc dựng lên ngang ngược, tuy có chút rối bù, nhưng lại mang khí chất mê hoặc rất khác biệt.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ (4)

Trong bữa ăn tối, quả thực Âu Dương Thành không chê món giá đỗ chua cay mà cô nấu, thực ra món đó cũng chỉ hơi cay thôi, còn hương vị của nó thì rất tuyệt.

Không biết Âu Dương Thành đã trải qua bao nhiêu ngày trong bóng tối như vậy, dường như anh đã quen thuộc với cuộc sống chỉ toàn một màu đen. Ăn cơm, gắp rau, động tác của anh tuy hơi chậm, nhưng anh đều có thể tự mình làm được. Lâm Tử Mạch lặng lẽ nhặt hết những cọng hành, gừng, tỏi ở trong đĩa để sang một bên, để tránh ngộ nhỡ anh gắp phải. Mẹ Âu Dương nhìn cô gặt đầu mỉm cười khen ngợi.

Ăn cơm tối xong, Lâm Tử Mạch chủ động dọn dẹp đồ ăn, mẹ Âu Dương định giúp cô một tay, nhưng Âu Dương Thành nói: “Mẹ để cô ấy làm.” Mẹ Âu Dương cũng không làm thêm nữa.

Nhà Âu Dương Thành tuy có người giúp việc, nhưng mẹ anh luôn muốn tự tay mình chăm sóc những người thân, việc ăn ở đi lại của mọi người trong nhà đều do một tay bà lo liệu. Sau này chỉ vì một mình bà không thể nào cùng lúc chăm sóc được cả chồng và con trai nên mới nhờ bác Vương đến chăm sóc Âu Dương Thành. Điều này Âu Dương Thành cũng đã kể với cô, cô cũng từng cười vui hỏi Âu Dương Thành, cô hiền lành như vậy không biết có phù hợp với tiêu chuẩn chọn con dâu của mẹ anh không. Lúc đó, Âu Dương Thành im lặng rất lâu, và cuối cùng không trả lời cô.

Sau khi dọn dẹp, cho Tiểu Cáp ăn xong, Lâm Tử Mạch mới từ trong bếp đi ra, lúc này Âu Dương Thành đang ngồi với mẹ xem ti vi.

Mẹ Âu Dương nhiệt tình gọi Lâm Tử Mạch đến ngồi bên cạnh mình, ba người vừa trò chuyện vừa xem phim. Mẹ Âu Dương hỏi rất nhiều điều liên quan đến việc Trình Tử và Âu Dương Thành học ở Mỹ, Âu Dương Thành không chịu trả lời, tất cả đều để cho Lâm Tử Mạch đau khổ bịa ra ứng phó, cuối cùng Âu Dương Thành mới khéo léo chuyển đề tài.

Lâm Tử Mạch vẫn biết nếu ở trước mặt mẹ của bạn trai mà có những biểu hiện tình cảm thân thiết thì đó thực không phải là khôn khéo, nhưng cô nghĩ nếu hai người cả ngày không tỏ ra thân thiết một chút thì bà cũng lo lắng. Hình như Âu Dương Thành có rất nhiều hoài nghi đối với cô, không thể nào phối hợp với cô, còn cô không thể lúc nào cũng chủ động, để tránh mẹ Âu Dương lại càng thêm hoài nghi.

Mười giờ, mẹ Âu Dương đứng dậy rời đi, Lâm Tử Mạch liền chuyển sang kênh truyền hình trung ương. Bao nhiêu năm rồi, Âu Dương Thành vẫn luôn mỗi ngày chuẩn xác thời gian xem thời sự trên kênh này. Năm 2000, anh đã có thói quen như vậy.

Bản tin thời sự tối năm 2000, đối với Lâm Tử Mạch mà nói, ngoài người dẫn chương trình ngồi ngay ngắn, miệng luôn mỉm cười, thì tất cả đều xa lạ. “Hôm nay lãnh đạo của Ủy ban Olympic đã cử hành hội nghị mở rộng lần thứ tư, nghe báo cáo về công tác chuẩn bị trước đó. Thủ tướng Chu Dung Cơ, đại biểu Trung ương Đảng, quốc vụ viện phát biểu ủng hộ Olympic Bắc Kinh năm 2008, bày tỏ tiếng lòng của người dân Bắc Kinh và nhân dân trên khắp cả nước...”

Từ tận năm 2000, quốc gia đã giành được quyền đăng cai thế vận hội Olympic, Thần Châu I cũng vừa được phóng bay vào không gian. Đáng lẽ ở năm 2007, đếm ngược thời gian tính đến Olympic Bắc Kinh chỉ còn chưa

đến 400 ngày nữa, Hãng Nga I đã có kế hoạch bay lên mặt trăng trong lễ hội Trung thu.

“Đã hơn mười giờ rồi, các con đi ngủ sớm đi.” Giọng mẹ Âu Dương truyền đến từ phía sau.

Âu Dương Thành vẫn không nhúc nhích, Lâm Tử Mạch bỏ chiếc điều khiển ti vi xuống, đứng lên quay người lại.

Mẹ Âu Dương cầm một bộ quần áo trên tay, đang từ tầng hai bước xuống, vừa đi vừa nói: “A Tử à, đây là bộ quần áo ngủ trước đây A Thành mua cho bác, nhưng bác chưa mặc lần nào, mà cháu lại không mang theo đồ, vậy hôm nay cứ mặc tạm bộ này nhé.”

Lâm Tử Mạch vội vòng qua ghế sofa, đón lấy bộ quần áo từ tay mẹ Âu Dương đưa cho, nói: “Cháu cảm ơn bác!”

Chiếc váy ngủ màu vàng chất liệu tơ tằm Flossy mới tinh, vẫn còn mát, đai đeo tinh tế, thiết kế đơn giản gọn gàng, nếu mặc lên người nhất định sẽ rất trang nhã cuốn hút.

Lâm Tử Mạch cảm thấy hơi bối rối, không ngờ mẹ Âu Dương lại đem bộ đồ ngủ con trai tặng đưa cho cô, có lẽ do cô đã thể hiện chút tay nghề nấu nướng nên đã giành được sự yêu quý của người mẹ luôn đặc biệt quan tâm đến tố chất hiền lành đảm đang của cô con dâu tương lai.

Mẹ Âu Dương nói: “Cháu mặc tạm bộ này trước nhé, ngày mai chúng ta ra ngoài, cháu lại mua đồ khác, hôm nay cũng đã muộn rồi.”

Lâm Tử Mạch còn chưa trả lời, Âu Dương Thành đã lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Mẹ, mẹ dẫn Trình Tử lên phòng nhé, con còn nghe nốt thời sự.”

“VẬY A TỬ, CHÁU ĐI TẮM TRƯỚC ĐI, PHÒNG CỦA A THÀNH Ở ĐẰNG KIA.” Tay phải bà chỉ vào một cánh cửa bên phải cầu thang, cười hòa nhã: “MẮT A THÀNH NHƯ THẾ, BAN ĐÊM CHÁU CHÚ Ý ĐẾN NÓ MỘT CHÚT NHÉ.”

Cả Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành trong thoáng chốc đều ngẩn người.

“Mẹ, mẹ có ý gì thế ạ?” Tay phải Âu Dương Thành khoác trên thành ghế sofa, anh khẽ quay đầu lại, thấp giọng nói.

“Bác gái, cháu ngủ ở phòng khách cũng được ạ.” Lâm Tử Mạch cũng vội nói.

Trái lại, mẹ Âu Dương lại cười tự nhiên, thậm chí còn nhìn Lâm Tử Mạch bằng ánh mắt có chút khích lệ, bà dịu dàng nói: “Bác Vương không biết cháu trở về nên trước khi về bác ấy chỉ dọn dẹp một phòng thôi. Hơn nữa, nếu cháu và A Thành ở cùng một phòng thì buổi tối cũng tiện chăm sóc nó hơn, mắt nó không nhìn thấy, ban đêm nếu có việc gì cũng bất tiện. Bác không phải là kiểu người gia trưởng bảo thủ đâu, hai đứa đã lâu rồi không gặp nhau, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói. A Thành, con thấy thế nào?”

Lâm Tử Mạch không biết phải đáp lại thế nào, cô đưa mắt nhìn Âu Dương Thành, anh đang dựa người vào ghế sofa, từ góc nhìn của cô chỉ có thể nhìn thấy một bên gương mặt anh. Yên lặng một hồi lâu, cuối cùng Âu Dương Thành cũng chịu mở miệng, nhưng anh lại nói: “Mẹ, bây giờ đối với con ngày hay đêm cũng có gì khác biệt đâu, con không cần người khác phải chăm sóc đặc biệt đâu ạ.”

Giọng điệu anh rất bình thản, tuy không cố ý, nhưng nó lại khiến người nghe cảm thấy khó chịu vô cùng.

Mẹ Âu Dương cảm thấy con trai từ sau khi bị mù thì dường như rất cam chịu, tự hủy hoại mình, thậm chí đến cả mẹ và bạn gái cũng từ chối,

trong lòng không khỏi xót xa. Tuy vậy, bà vẫn cố giấu cảm xúc đó trong lòng, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nhưng mẹ lo lắng cho con!”

Âu Dương Thành lặng người không nói, anh thực không muốn để mẹ phải buồn và lo lắng, nhưng anh cũng không thể đáp ứng yêu cầu này của mẹ, rốt cuộc bất luận thế nào cũng không thể để một người con gái và một người con trai hoàn toàn xa lạ ở chung cùng một phòng.

Lâm Tử Mạch ra sức căn môi, cố gắng chế ngự cơn đau đớn tận đáy lòng, gắng hết sức nở nụ cười chân tình nhất, nói với mẹ Âu Dương: “Bác gái, vậy cháu nghe lời bác. Bác yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Âu Dương thật tốt.” Sau khi tốt nghiệp, cô đã đến ở cùng Âu Dương Thành. Bây giờ ở cùng anh cũng không có gì đáng sợ cả. Mà như vậy, quả thật chăm sóc anh cũng thuận tiện hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Lâm Tử Mạch, mẹ Âu Dương chợt hiểu không nên để con trai thấy mình đang buồn vì nó, bởi như vậy cũng chỉ khiến cho nó càng thêm buồn mà thôi. Nghĩ vậy, bà mỉm cười rồi nhẹ nhàng cầm lấy tay Lâm Tử Mạch, nói: “Vậy là tốt rồi, bác đi nghỉ trước đây. Hai đứa xem xong thời sự thì đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi gặp bác sĩ nữa đấy.”

Hình như mẹ Âu Dương vẫn còn rất buồn phiền, nhưng bà không nói thêm gì nữa, quay người rời đi. Trước khi lên tầng, bà còn tắt đèn giúp họ. Giờ đây trong phòng khách rộng lớn, ngoài mấy chiếc đèn treo tường mờ mờ ảo ảo, chỉ còn ánh sáng phát ra từ chiếc ti vi.

Âu Dương Thành quay người lại, ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, Lâm Tử Mạch cũng vòng qua đi đến phía trước, lặng lẽ đứng trước mặt anh, đợi anh tra hỏi. Hai người yên lặng trong bóng đêm rất lâu. Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng của mẹ anh, Âu Dương Thành mới sa sầm mặt hỏi: “Vì sao đồng ý?”

“Vì muốn giúp anh.” Lâm Tử Mạch biết mình dễ dàng đồng ý ở cùng với một người xa lạ như vậy nhất định sẽ để lại ấn tượng không tốt cho Âu Dương Thành, nhưng nếu cô kiên quyết không đồng ý, mẹ anh nhất định sẽ nghi ngờ bọn họ, đến lúc ấy, càng không phải là điều mà anh mong muốn. Cô thực sự muốn giúp anh, cho nên không tính đến hậu quả.

“Lẽ nào anh không muốn mẹ anh yên tâm về anh, sớm quay về chăm sóc cha anh sao?” Lâm Tử Mạch sợ mẹ Âu Dương nghe thấy nên cố gắng nhỏ giọng đáp lời.

Âu Dương Thành nheo mắt lại, vẻ mặt xa xăm khó lường. Hình ảnh trong ti vi không ngừng chuyển đổi, ánh sáng trong mắt anh vì thế cũng chớp sáng lên từng hồi. Người dẫn chương trình vẫn đang nói nhưng trong phòng khách lại yên tĩnh đến đáng sợ. Lâm Tử Mạch theo bản năng cúi đầu xuống né tránh áp lực vô hình của Âu Dương Thành.

Cho dù hai mắt anh bị mù, cho dù cô và anh không đối diện nhìn nhau, nhưng dường như anh có thể nhìn xuyên thấu cô.

“Rốt cuộc cô là người thế nào?” Âu Dương Thành nhìn không thấy cô, cũng không nhìn cô, mà đưa mắt về phía trước, nhưng áp lực đó như lại càng tăng lên.

Lâm Tử Mạch chau mày, khe khẽ nói: “Đến phòng anh rồi nói tiếp, ở đây lâu, bác gái ra nhìn thấy lại nghi ngờ đấy.”

Âu Dương Thành do dự một lúc, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy rời đi.

Tắt ti vi, xách túi, Lâm Tử Mạch cầm lấy bộ đồ ngủ, theo sau Âu Dương Thành bước vào phòng anh.

Nhấn công tắc, ánh đèn dịu dàng mờ ảo trong thoáng chốc đã bao phủ cả không gian phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên cô vào căn phòng này nên không tránh khỏi có chút tò mò. Lúc này, đương nhiên là chưa có bức ảnh kia, chẳng qua cũng chỉ là phòng ngủ rất ngay ngắn gọn gàng của một người đàn ông độc thân bình thường, chủ yếu là màu xám và màu trắng rất đơn giản nhưng lịch sự tao nhã, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Âu Dương Thành chậm chậm đi đến bên chiếc giường, quay lưng về phía Lâm Tử Mạch rồi dừng lại.

Không khí trong căn phòng tĩnh lặng dường như đột ngột nổ tung, Lâm Tử Mạch cố nuốt một hơi, trấn áp sự bất an, chờ đợi những phán xét cuối cùng dành cho cô.

“Vì sao cô biết tôi họ Âu Dương?” Cuối cùng Âu Dương Thành cũng đặt câu hỏi, Lâm Tử Mạch đứng đằng sau anh, nghe giọng nói có chút khàn khàn, trong lòng thoáng chút rung động.

Đợi nghe rõ câu hỏi của anh, Lâm Tử Mạch bất giác chau mày. Cô thật là đã quá sơ suất, lúc anh còn chưa nói cho cô biết tên họ của anh thì cô đã sơ ý gọi thật to cái tên “Âu Dương” mà cô vẫn thường dùng để gọi anh. “Là... trong điện thoại bác gái có nhắc đến ạ.” Cái khó ló cái khôn, tuy cô không nhớ chính xác trong điện thoại mẹ Âu Dương có nhắc đến hai chữ đó hay không.

“Ồ! Vậy, món cá hấp của bác Vương thì giải thích thế nào đây?” Âu Dương Thành quay người lại ngồi xuống giường, thong dong truy hỏi cô.

“Nhất định phải nói sao?” Lâm Tử Mạch toát hết cả mồ hôi, túm chặt lấy bộ quần áo và chiếc túi xách, dường như làm như vậy cô sẽ có thêm một chút cảm giác an toàn. Thật ra anh đã ở bên ngoài phòng bếp lâu rồi, còn nghe được bao nhiêu điều như vậy, bảo cô làm sao có thể giải thích bây giờ. Lẽ nào lại nói với anh mình là người của năm 2007 xuyên qua thời gian đến đây sao? Nhất định anh sẽ cho là cô lừa dối anh, hưởng hồ, giờ

đây giữa cô và anh lại chẳng có quan hệ gì, còn nếu như anh tin, anh sẽ đem cô và Tiểu Cáp đến viện khoa học để nghiên cứu thì sao?

Âu Dương Thành thấy cô có vẻ như không muốn trả lời, cũng không sốt ruột, hai tay khoanh trước ngực, nói rõ ràng từng chữ: “Tôi muốn nghe lời nói thật.” Giọng anh trầm thấp, giống như có thể mê hoặc cô.

Sau khi Lâm Tử Mạch đến đây, cô luôn buộc phải nói dối, tuy rằng cô không muốn, nhưng lại vẫn phải tiếp tục. Cô hít một hơi thật sâu, từ từ nói ra câu trả lời mà cô đã nghĩ rất kỹ: “Kỳ thực em biết anh, là do một người, anh ấy quen anh, anh ấy đã kể chuyện của anh cho em nghe.” Thực ra thế này cũng không phải là nói dối, cho dù có chút không đúng lắm.

“Là người nào?” Âu Dương Thành bán tín bán nghi hỏi.

Lâm Tử Mạch cúi đầu nói: “Em không muốn nhắc đến anh ấy.” Có những lúc nói càng ít, càng mơ hồ thì càng có hiệu quả.

Âu Dương Thành thấy cô nói không thật thì có chút không hài lòng, nhìn sắc mặt không tốt của anh là nhận ra ngay. Có điều đối với câu trả lời này anh cũng có cách lý giải của riêng mình, cho nên anh không truy hỏi sâu hơn nữa, mà chỉ thăm dò một câu: “Là người có thể ăn cay à?”

Lâm Tử Mạch im lặng rất lâu, sau đó mới từ từ buông ra một chữ “Vâng.” Quả thực, Âu Dương Thành mà cô biết thực sự có thể ăn cay, cô không lừa anh, còn anh nghĩ đó là ai, thì đó là chuyện của anh.

Trong lời nói của Lâm Tử Mạch, cô cố ý thêm vào chút thương tâm nên đã mê hoặc được Âu Dương Thành, anh ngừng lại không hỏi nữa. “Không cần biết cô đã xảy ra chuyện gì, cô có thể tạm thời ở lại đây một thời gian, cũng xem như là tôi đền đáp sự giúp đỡ của cô. Ngày mai sẽ dọn thêm một phòng nữa, cô có thể ở đó, tôi sẽ thuyết phục mẹ tôi.” Âu Dương Thành đứng lên, dùng giọng điệu chân thật đáng tin tiếp tục nói: “Đêm nay

tôi ngủ ở sô pha, chuyện này tôi sẽ giữ bí mật giúp cô, tôi có thể không hỏi cô người đó là ai, nhưng cô cũng không được lừa dối tôi đâu đấy.”

Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn anh.”

“Chuẩn bị nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Thành chậm chậm đi về phía tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ ngủ, trong lúc tay đưa lên lấy đồ, đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó, vội dừng động tác lại, hỏi cô: “Cô có điện thoại không?”

Lâm Tử Mạch thò tay vào trong túi, sờ sờ chiếc điện thoại Moto V8, do dự một lát nói: “Không có.” Vào năm 2000, điện thoại màn hình màu mới được nghiên cứu chế tạo ra, còn chưa phổ biến rộng rãi, mà loại Moto V8 cô dùng là loại có kiểu dáng mới nhất của năm 2007, lúc này còn chưa phát minh, cô tuyệt đối không thể tùy tiện lấy nó ra được.

Âu Dương Thành khẽ “Ừ” một tiếng, lại hỏi: “Cô tên gì?”

Lâm Tử Mạch do dự một lát, nói: “Có thể đợi lúc em rời xa nơi này mới nói cho anh có được không?” Cô còn chưa hiểu rõ vì sao cô lại có thể quay về thời điểm năm 2000 này, nếu như nói cho Âu Dương Thành biết tên cô, có phải là sẽ thay đổi lịch sử không? Lúc đó khi cô lần đầu tiên nói với Âu Dương Thành tên của mình, anh hình như chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, cũng có thể là lúc ấy do cô cúi đầu xuống nên không nhìn thấy.

Tóm lại Âu Dương Thành không nhất định phải biết, anh tiếp tục thực hiện động tác của mình, nói: “Được.”

Đến khi Lâm Tử Mạch tắm rửa xong, đi ra khỏi phòng tắm, Âu Dương Thành đã nằm ngủ trên chiếc sô pha đen rộng rãi kia rồi.

Lâm Tử Mạch rón rén đi qua, đứng trước mặt anh, rất lặng lẽ, tham lam ngắm nhìn anh lúc anh còn trẻ. Đây chính là người mà cô yêu thương lúc mười lăm tuổi!

Hai mắt anh nhắm chặt, ánh sáng êm dịu của ngọn đèn trong phòng ngủ chiếu lên gương mặt anh những đường nét vừa kiên nghị vừa mông lung nhất, giống như những vị anh hùng trên biển vừa kiên cường vừa buồn thương sâu muộn.

Đã bảy năm rồi, mỗi lần đối diện với anh, bất kể là anh trong quá khứ hay anh của hiện tại, thì trái tim cô vẫn đập rộn ràng.

Cô nhẹ nhàng kéo chăn lên cho anh.

“Cảm ơn.” Mắt anh không mở, anh hiếm khi nói dịu dàng như vậy.

Lâm Tử Mạch thoáng giật mình, cuối cùng cô cũng ý thức được mình đang ở vào hoàn cảnh không giống như trước đây. Cô phải luôn nhắc nhở bản thân mình, đối với người đang ở trước mặt này, cô chỉ là một người xa lạ mà thôi.

“Không có gì, chúc ngủ ngon!” Cô bình tĩnh nói, sau đó quay người đi vội về giường, nhẹ nhàng mở chăn ra, trèo lên giường, sau đó với tay tắt đèn.

“Chúc ngủ ngon!” Âu Dương Thành nhẹ nhàng nói.

Lâm Tử Mạch hít một hơi thật sâu, khép hai mắt lại.

Một ngày dài kỳ lạ cuối cùng cũng kết thúc trong màn đêm yên tĩnh.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bắt Đầu Lại Từ Đầu (1)

Sáu rưỡi sáng, Lâm Tử Mạch tự nhiên tỉnh giấc.

Cô vẫn còn có chút mơ mơ hồ hồ, đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, rồi máy móc ngồi trước gương trang điểm, mặc quần áo, cho đến khi cô bước ra khỏi phòng định đi chuẩn bị bữa sáng, mới chợt nhớ ra mình đang ở chỗ nào. Đã bước chân ra khỏi phòng rồi, cô lại quay trở lại, nhẹ nhàng trở về ngồi bên mép giường nhìn người đàn ông đối diện trên ghế sofa. Vẻ mặt Âu Dương Thành lúc ngủ say bao giờ cũng mang một nét gì đó u buồn, cô thường hay lén lút ngắm trộm anh lúc anh ngủ. Hai hàng lông mày hơi nhíu lại, sống mũi rất cao, đôi môi mím chặt, dáng vẻ của anh khi say ngủ vừa khiến cô rung động, vừa khiến cô thương cảm. Cô muốn vuốt cho phẳng hàng lông mày đang nhíu lại kia, muốn anh luôn hạnh phúc, nhưng cô chưa bao giờ làm được.

Đã biết điều gì cô làm cũng không được, vậy vì sao lại để cho cô trở về năm 2000 như thế này? Cô đã quay về năm 2000, nhưng có thể làm được cái gì đây? Lẽ nào tất cả vẫn tiếp tục bảo tồn nguyên trạng?

Có lẽ...

Lâm Tử Mạch cơ hồ không dám nghĩ như vậy.

Có lẽ trở về đến đây, chính là để cô có thể thay đổi tất cả những điều này?

Chỉ là cô đã chậm hơn Trình Tử một bước, nếu cô có thể gặp Âu Dương sớm hơn Trình Tử, thì có lẽ tất cả đã khác rồi.

Huống hồ, ngày 4 tháng 7 năm 2000 vẫn còn chưa đến, chỉ cần ngày đó, Âu Dương và cô ở cùng nhau, không phát sinh bất cứ việc gì với Trình Tử, như vậy, có thể Âu Dương sẽ không nhớ cô ấy suốt bảy năm, và còn đợi cô ấy quay trở lại.

Có lẽ để cô trở về đây, chính là vì muốn cô cố gắng hơn sao? Cố gắng xoay chuyển tình thế, cố gắng để Âu Dương yêu thương cô hơn chẳng?

Một tia sáng đột nhiên xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt Âu Dương Thành, khiến cho bóng đổ của hàng lông mi dài của anh kéo dài ra, khẽ khẽ rung rung.

Lâm Tử Mạch cứ lặng lẽ nhìn anh như vậy, cô gần như quên cả thời gian.

Chính tại thời khắc này, cô đã hạ quyết tâm, hai tay cô đan cài vào nhau, nắm chặt, hai mắt cô cũng khép lại, cô chân thành bày tỏ tâm nguyện của mình trước ánh mặt trời kia, tâm nguyện của cô là làm cho tất cả lại có thể một lần nữa được bắt đầu lại từ đầu.

“Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ, đem xương máu của chúng ta xây dựng lên Trường Thành mới...” Bài quốc ca được chọn làm chuông báo thức trong di động của Lâm Tử Mạch đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng buổi sáng sớm.

Lâm Tử Mạch giật mình hoảng hốt vội thò tay vào túi xách tìm chiếc điện thoại. Tối hôm qua tuy cô đã tắt điện thoại di động nhưng lại quên chưa hủy bỏ chế độ báo thức, làm sao mà cô luôn bất cẩn như vậy chứ.

Cũng đã muộn mất rồi, Âu Dương Thành đã mở bừng hai mắt.

“Cô còn mang theo đồng hồ báo thức bên mình à?” Âu Dương Thành cũng không thấy có gì quá kỳ quái, có lẽ anh nghĩ âm thanh ấy là tiếng chuông của một chiếc đồng hồ điện tử nào đó, nên cất giọng khàn khàn hỏi.

“Vâng, vâng, đúng vậy. Đã làm anh thức giấc, thật sự xin lỗi anh”. Rất nhanh chóng, Lâm Tử Mạch rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, tắt chuông đi.

Âu Dương Thành không nói gì, anh mở chăn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lâm Tử Mạch nhân lúc không có ai, liền xóa hết những thứ trong điện thoại có tiềm ẩn những mối nguy hiểm, như chuông báo thức, chuông nhắc việc... Sau đó đặt mặt khẩu mở máy, rồi tắt máy đi. Cô đến bên ghế sofa gấp lại cái chăn mà tối hôm qua Âu Dương Thành đã đắp thật ngay ngắn, đến bên tủ quần áo chọn giúp anh một bộ quần áo, đặt lên giường, đúng lúc đó anh cũng chậm rãi từ phòng tắm đi ra. Vài sợi tóc của anh vẫn còn ướt, nhưng thoát nhìn lại thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Bữa sáng anh thích ăn gì và bác gái thích ăn gì ạ?” Lâm Tử Mạch hỏi anh với tâm trạng vô cùng vui vẻ, đã có mục tiêu và hy vọng, cả người cô như tràn căng sức sống.

Âu Dương Thành dường như có chút không hiểu lắm vì sao đột nhiên cảm xúc của cô lại trào dâng như vậy, anh có chút bối rối, nhưng cũng không hỏi cho rõ ràng, mà chỉ nói: “Tôi và mẹ tôi thích ăn món ăn Trung Quốc”.

Lâm Tử Mạch gật gù đầu, nói: “Tôi nhớ rồi, để tôi đi chuẩn bị bữa sáng, quần áo anh cần mặc tôi đã để trên giường giúp anh, có chuyện gì anh cứ gọi tôi nhé”.

Âu Dương Thành gật đầu nói: “ừ”.

Sáng sớm ngủ dậy đã thấy Lâm Tử Mạch đang chuẩn bị bữa sáng, đó còn là món mà Âu Dương Thành thích ăn, nên Mẹ Âu Dương rất hài lòng. Trong con mắt của bà, người con gái có thể chăm sóc tốt cho con trai bà, thì chính là nàng dâu tốt nhất mà bà sẽ lựa chọn.

Sau bữa sáng, ba người theo kế hoạch đã định đi đến bệnh viện Cổ Lâu

Lái xe là một anh chàng còn rất trẻ, dáng vẻ sáng sủa thanh tú, có vẻ thông minh nhanh nhẹn, là nhân viên của công ty bố Âu Dương Thành. Trước đây, Lâm Tử Mạch chưa từng gặp qua người lái xe này, Âu Dương Thành thường thích tự mình lái xe, thỉnh thoảng có người lái xe từ công ty đến, nhưng đó là một người cao gầy, hơi đen và rất cẩn thận, nói rất ít.

Đến bệnh viện, anh lái xe đi đăng ký lấy số khám, còn ba người bọn họ thì đi đến phòng khám của bác sĩ điều trị trước đây của Âu Dương Thành. Rất nhanh, thang máy đã đến nơi, người đợi thang máy cũng không đông, khoa mắt ở trên tầng 5, Lâm Tử Mạch bước lên ấn phím lên tầng 5.

Bệnh viện Cổ Lâu năm 2007 so với năm 2000 có rất nhiều thay đổi, tuy không thể chỉ ra cụ thể những chỗ nào không giống, nhưng có chút cảm giác là không giống nhau. Bệnh viện lúc này so với năm 2003 khi cô lần đầu tiên đến đây thì khá giống.

Ở Nam Kinh, khi lần thứ hai gặp gỡ Âu Dương Thành, chân của cô bị móng vuốt sắc nhọn của Tiểu Cáp cào bị thương, Âu Dương Thành thấy Tiểu Cáp thân thiện quá mức như vậy thì rất kỳ lạ, cũng rất áy náy, tuy chỉ là không may cào một đường, xước chút da, nhưng Âu Dương Thành vẫn quyết định dẫn cô đến bệnh viện để tiêm phòng dại. Anh mang Tiểu Cáp về nhà nhốt lại, rồi tự mình lái xe đưa cô đến bệnh viện Cổ Lâu.

Bước vào đại sảnh, Âu Dương Thành để Lâm Tử Mạch đợi ở phòng chờ, tự mình giúp cô xếp hàng lấy số, giúp cô mua thuốc, rồi dẫn cô đến phòng tiêm để tiêm, anh luôn ở bên cạnh cô.

Từ nhỏ, cơ thể của Lâm Tử Mạch vốn rất khỏe, những biểu hiện đau nhức đầu bình thường, không cần uống thuốc cũng nhanh chóng khỏe lại, cho nên ngay cả những phòng khám nhỏ nhất cô cũng chưa từng phải đến.

Giờ đây ở một thành phố xa lạ, trong phút chốc cô lại phải bước vào một bệnh viện rất lớn, điều đó khó tránh khỏi khiến cho cô có chút lo lắng sợ sệt, nhưng thấy Âu Dương Thành rất nhiệt tình vì cô mà chạy đôn chạy đáo, trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp hơn vài phần.

Lần này nhìn thấy Âu Dương Thành trong cuộc sống hàng ngày, không giống như hình ảnh một ông chủ nghiêm khắc trong lúc làm việc. Những lúc bình thường, thực ra Âu Dương Thành rất hiền hòa, tuy anh không hay cười, lúc nào cũng lạnh nhạt, nhưng anh lại có thể khiến cho người khác cảm nhận được thiện ý của anh.

Phòng tiêm ở lầu 1, nữ y tá tiêm cho Lâm Tử Mạch là người vừa tham gia thực tập, còn rất trẻ, hình như chỉ hơn cô 1 tuổi, đôi mắt to, thỉnh thoảng lại chớp chớp nhìn sang phía Âu Dương Thành. Nhưng Âu Dương Thành lại không thích sự nhiệt tình của cô ấy, chẳng buồn nhìn cô ấy lấy một lần, thấy vậy Lâm Tử Mạch bất giác cười thầm trong bụng.

Nữ y tá tuy bị anh đối xử lạnh nhạt, nhưng đạo đức nghề nghiệp rất tốt, cô ấy vẫn nói với Lâm Tử Mạch bằng giọng điệu rất thân thiện: “Xin mời lên chiếc giường bên này.”

Tiêm vắc-xin phòng bệnh dại phải tiêm ở mông, Lâm Tử Mạch xấu hổ nhìn Âu Dương Thành, Âu Dương Thành hiểu ý chủ động đi ra ngoài phòng đợi cô.

Thật tiếc là cô y tá này vừa mới thực tập, nên kỹ thuật tiêm còn chưa cao, cho dù cô ấy đã cố gắng nói chuyện với Lâm Tử Mạch để phân tán sự chú ý của cô, nhưng mũi tiêm này vẫn làm cho cô đau điếng. Cô thật sự không nhịn được đã kêu lên một tiếng, cô y tá mở to đôi mắt xinh đẹp hàm ý xin lỗi: “Tôi xin lỗi”.

Lâm Tử Mạch vội nói: “Không sao, không sao, không đau”, không đành lòng làm tổn thương sự tích cực hăng say công việc của cô y tá.

Lúc Lâm Tử Mạch từ phòng tiêm phòng bước ra, Âu Dương Thành đang ngồi ở phòng chờ đọc báo. Cảm giác có người vừa đi ra, anh liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy đúng là Lâm Tử Mạch, anh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đã xong rồi à?”

Lâm Tử Mạch gật gật đầu, anh bèn gấp tờ báo lại, nhét vào cái kẹp sách báo ở bên cạnh, sau đó đứng dậy nhìn đồng hồ nói: “Cũng muộn rồi, buổi tối nếu em không phải đi học, chúng ta đi ăn cơm tối trước đã, rồi anh đưa em trở về trường, coi như là đền tội Tiểu Cáp làm em bị thương”.

Lâm Tử Mạch không từ chối.

Hai người cùng đi về hướng đại sảnh, nhìn dáng vẻ đi lại của cô có chút kỳ quái, Âu Dương Thành cúi đầu nhẹ nhàng hỏi cô với vẻ rất quan tâm: “Làm sao vậy? rất đau phải không?”

Lâm Tử Mạch khẽ lắc đầu, vừa cười vừa nói với Âu Dương Thành: “Cũng không đau nhiều lắm, lúc bắt đầu vốn không đau, nhưng một lúc sau lại có vẻ đau hơn. Có điều bây giờ nghĩ lại, có lẽ càng ngày càng đau.”

Câu trả lời có chút kỳ quặc của cô khiến Âu Dương Thành ngơ ngác không hiểu rõ, anh không thể không hỏi lại: “Như vậy có nghĩa là gì?”

Lâm Tử Mạch liếc nhìn Âu Dương Thành một cái thật dài đầy ẩn ý, rồi nói với vẻ đầy tiếc hận: “Ban đầu nhìn thấy một sư ca đẹp trai, nên đương nhiên không đau, nhưng đáng tiếc sau đó, “muội muội” biết được sư ca đã có bạn gái, cho nên lúc ấy mới bắt đầu đau. Còn sau khi sư ca đi rồi, mới nghĩ ra rằng chỉ cần sư ca chưa kết hôn, thì nhất định vẫn còn cơ hội, đáng tiếc là lại không nắm bắt lấy cơ hội ấy, vì vậy cho nên càng ngày càng đau”.

Nghiêm chỉnh nói xong, cô nhìn sang vẻ mặt đang vô cùng ngạc nhiên của Âu Dương Thành, không kìm chế được bèn cười phá lên, vừa cười vừa

nói: “Anh không cần thận làm cho cô y tá trẻ trung xinh đẹp kia đau lòng rồi đấy nhé!”

Âu Dương Thành dờ khóc dờ cười, lắc đầu, giơ ngón trỏ lên ấn ấn vào trán Lâm Tử Mạch, bất đắc dĩ nói: “Tiểu nha đầu lém lỉnh!”

“Ai bắt nạt cô y tá tuổi trẻ xinh đẹp của bệnh viện chúng tôi thế hả?”

Một giọng nói trêu đùa dí dỏm truyền đến, Lâm Tử Mạch xoay người nhìn về phía đó. Trong dãy hành lang dài, bác sĩ, y tá, bệnh nhân, người đến người đi, chỉ có một anh bác sĩ hai tay đút trong túi áo, dáng người cao lớn là đang đứng nhìn về phía bọn họ.

Chiếc áo dài trắng vị bác sĩ này mặc trên người khiến cho cả con người anh toát ra vẻ vô cùng thanh lịch và nhẹ nhàng, anh ấy lớn hơn Âu Dương Thành một chút, có lẽ khoảng gần 30 tuổi, cho nên nhìn có vẻ chững chạc hơn, ở anh còn toát ra một khí chất phong trần, từng trải, khác với Âu Dương Thành. Tóm lại, với dáng vẻ của con người này hoàn toàn không có một chút gì giống với người vừa nói những lời trêu đùa dí dỏm lúc này, huống hồ lúc này, thần sắc của anh ấy lại còn chứa đựng đầy sự kinh ngạc, điều này làm cho Lâm Tử Mạch hoài nghi người vừa nói lúc này không phải là anh ấy.

Âu Dương Thành cũng quay người lại, vừa nhìn thấy người này, anh đã vừa cười vừa bước lên phía trước, Lâm Tử Mạch cũng vội vàng bước theo anh. Nhưng vị bác sĩ đó lại chẳng hề nhúc nhích tí nào mà cứ đứng nguyên một chỗ, nhìn bọn họ đi đến.

Âu Dương Thành cũng có chút kỳ lạ, hỏi anh ta: “Anh làm sao vậy? sao lại mang vẻ mặt này thế?”

Nghe tiếng của Âu Dương Thành, anh bác sĩ đó lập tức tỉnh táo trở lại, đồng thời nở một nụ cười nhã nhặn, không nhìn Lâm Tử Mạch, mà nói với Âu Dương Thành bằng giọng điệu trêu đùa dí dỏm lúc này: “Bên cạnh em

cuối cùng cũng có một người con gái rồi sao?” Nụ cười của anh tuy vô cùng nho nhã, nhưng nơi khóe miệng lại hơi nhếch lên mang một nét bồn chột tinh quái. Vị bác sĩ này nhất định đã khiến cho không ít các nữ y tá say mê nghiên ngả.

Âu Dương Thành bước lên trước đấm cho anh ta một đấm, thấp giọng nói: “Nói gì vậy, cô ấy chỉ là một tiểu nha đầu thôi, mới vừa học năm thứ nhất”.

Anh bác sĩ kia bị ăn một đấm của Âu Dương Thành, liền trả lại anh một đấm, cả hai người cùng bật cười.

Vị bác sĩ kia ôm hai tay trước ngực, nhìn về phía Lâm Tử Mạch, gật gật đầu với vẻ suy nghĩ thâm trầm, nói: “Là sinh viên năm thứ nhất hả, thảo nào thoạt nhìn lại thấy nhỏ như vậy”. Thu lại nụ cười ảm áp, anh chăm chú nhìn Lâm Tử Mạch, nói: “Xin chào, tôi là Hứa Mục, là anh của Âu Dương Thành”. Ánh mắt kia, nét mặt kia, và cả giọng điệu đó nữa, tất cả đều giống như đang thăm dò điều gì đó.

Lâm Tử Mạch rất hoang mang, không biết Hứa Mục có ý gì, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu lễ phép nói: “Xin chào, em là Lâm Tử Mạch”.

Hứa Mục nghe cô trả lời, ánh mắt sáng lên, trên mặt cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc, anh lơ đãng đưa mắt nhìn Âu Dương Thành một cái, thấy Âu Dương Thành vẫn ung dung không thèm để ý đến cái nhìn của anh, liền thu ánh mắt về, hỏi Lâm Tử Mạch: “Em là sinh viên năm thứ nhất của trường nào?”

Lâm Tử Mạch đáp: “Đại học Nam Kinh ạ”

Hứa Mục cũng chỉ là nói chuyện hàn huyên bình thường, nên theo thói quen hỏi tiếp: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em sinh năm 85, 18 tuổi ạ”

Hứa Mục có chút bất ngờ, bình tĩnh nhìn cô hồi lâu rồi cuối cùng cười cười “ồ” lên một tiếng, anh chuyển ánh mắt nhìn sang Âu Dương Thành rồi dùng khẩu khí vui đùa nói với anh: “Có phải em muốn dẫn tiểu cô nương này đi ăn cơm không? Chúng ta cũng đã lâu lắm rồi không gặp, anh sắp hết giờ làm rồi, bữa tối dành cho anh một chỗ nhé!”

Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch đưa mắt nhìn nhau, anh hỏi Lâm Tử Mạch: “Vậy chúng ta đi cùng có được không?”

Lâm Tử Mạch gật đầu: “Tùy anh ạ”.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bắt Đầu Lại Từ Đầu (2)

“Tinh!” Rất nhanh, thang máy đã lên đến tầng 5. Phòng của bác sĩ điều trị là phòng 525, sau khi ra khỏi thang máy đi thẳng, đến cuối hành lang thì rẽ phải.

Ở bệnh viện không giống như ở nhà, bác sĩ và bệnh nhân đi lại rất đông, Âu Dương Thành không thể tự mình đi lại được, mẹ Âu Dương bước lên trước dắt tay con trai, Lâm Tử Mạch đi ở bên cạnh, hai người cẩn thận dẫn Âu Dương Thành bước đi. Bởi vì đi sớm, hôm nay cũng không phải cuối tuần, nên anh lái xe đã nhanh chóng lấy được số khám, vội vàng đi theo sau bọn họ.

Đi đến chỗ rẽ, đột nhiên mẹ Âu Dương nói: “Bác đi nhà vệ sinh một lát, A Tử, cháu dẫn A Thành đến chỗ bác sĩ trước đi nhé”.

Mấy người cùng dừng bước, ý của mẹ Âu Dương là muốn Lâm Tử Mạch bước qua dìu Âu Dương Thành, nhưng Âu Dương Thành lại có ý né tránh Lâm Tử Mạch đang muốn đổi bàn tay cho anh vịn, anh nói: “Em đi cùng với mẹ anh đi, bảo Tiểu Chu đi cùng anh đến chỗ bác sĩ cũng được”.

Lâm Tử Mạch nhìn vẻ mặt của anh, nhận thấy dường như trong thần sắc ấy có hàm ý gì đó, nên cô đồng ý nói: “Được rồi, vậy em đi cùng bác gái, một lát sẽ quay lại ngay”.

Mẹ Âu Dương không nói gì, nhìn Lâm Tử Mạch gật gật đầu.

Tiểu Chu dẫn Âu Dương Thành rẽ phải, nhưng mẹ Âu Dương lại không rẽ trái đi đến nhà vệ sinh, mà xoay người đi đến chỗ thang máy. Bà

quay người khẽ liếc nhìn Lâm Tử Mạch, lắc lắc đầu ra hiệu cô đừng nói gì, rồi bà khẽ nói: “Đi theo bác”.

Lâm Tử Mạch vội vàng cất bước theo bà, đi vào thang máy lên tầng 10, sau đó rẽ phải rẽ trái giữa dòng người. Người càng ngày càng ít, mãi đến khi dừng bước, Lâm Tử Mạch mới phát hiện, thì ra bọn họ đang đứng trước phòng làm việc của viện trưởng. Chắc là đã có hẹn từ trước, vừa mở cửa cô thư ký ở bàn tiếp đón đã bước đến lễ phép gật đầu nói: “Mẹ Âu Dương, mời bà vào đây ạ, viện trưởng đang đợi bà ở trong”.

Mẹ Âu Dương mỉm cười gật đầu thăm hỏi cô thư ký, sau đó quay lại nói với Lâm Tử Mạch: “A Tử ở đây đợi bác, bác có vài việc cần trao đổi với viện trưởng”.

Lâm Tử Mạch gật đầu.

Cô thư ký dẫn mẹ Âu Dương vào phòng làm việc của viện trưởng, sau đó hướng dẫn Lâm Tử Mạch ngồi xuống chỗ ghế đợi của khách ở bên cạnh.

Lâm Tử Mạch ngồi một mình trên chiếc ghế sô-pha được bọc bằng da thật màu nâu đỏ, lặng thinh nhìn chăm chú sang bên cạnh, ở trong góc có một chậu tường vi màu vàng nở hoa thật đẹp, những bông hoa tươi tắn rực rỡ. Lâm Tử Mạch đang thầm suy đoán nội dung cuộc nói chuyện giữa mẹ Âu Dương và viện trưởng. Chắc là họ đang nói đến vấn đề có liên quan đến bệnh tình của Âu Dương Thành, là mẹ Âu Dương không tin anh nói là mắt anh không có vấn đề gì, hay kỳ thực bệnh của Âu Dương Thành không mấy lạc quan, cho nên không thể nói ra trước mặt anh ấy?

Lâm Tử Mạch đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Bởi vì mắt của Âu Dương Thành vào năm 2007 hoàn toàn bình thường, thậm chí, mắt của anh vào ngày 4 tháng 7 năm 2000, khi cô 15 tuổi nhìn thấy Âu Dương Thành, mắt của anh cũng bình thường, cho nên cô chưa từng lo lắng về việc mắt của Âu Dương Thành có thể hồi phục được hay không. Nhưng cô giờ đây

22 tuổi lại đến bên Âu Dương Thành, liệu có thể làm cho số mệnh của anh thay đổi không?

Hiện tại cô không dám khẳng định điều gì, nên bắt đầu đứng ngồi không yên.

Vài phút sau, cuối cùng cũng có tiếng động phát ra từ phòng viện trưởng, giống như một đoạn phim quay chậm từ từ mở ra, Lâm Tử Mạch đứng dậy “chà” một tiếng.

Đó không phải là mẹ Âu Dương, mà là một thân hình cao lớn khoác áo blouse trắng chậm rãi bước ra, sau đó quay người lại nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi thẳng.

“Hứa Mục!” Lâm Tử Mạch bất giác không kiềm chế được buột miệng thốt lên.

Hứa Mục hình như đã nghe thấy tiếng gọi của cô, anh đưa tay chỉnh lại cổ áo một chút rồi quay đầu lại nhìn cô, đồng thời nở một nụ cười tuy rất lịch sự nhưng vô cùng cuốn hút.

Lâm Tử Mạch không muốn bị Hứa Mục của năm 2000 chú ý, nên vội vàng ngồi xuống cúi đầu giả vờ chỉnh lại đồ ở trong túi sách, hy vọng chỉ là anh ngẫu nhiên nhìn mình, và sẽ không để tâm nhiều nữa.

May mà Hứa Mục chỉ nhìn thoáng qua, sau đó quay người đi xem như không có gì rồi quay sang nói chuyện với cô thư ký ở cửa.

Nhưng Lâm Tử Mạch lại không kiềm chế được sự hiếu kỳ nên rón rén ngẩng đầu lên nhìn. Hứa Mục đang đứng dựa vào chiếc bàn làm việc bằng gỗ của cô thư ký, một tay chống lên mặt bàn, một tay lấy chiếc bút ở trong ống đựng bút ra nghịch, hơi nghiêng người về phía trước nói chuyện thân mật với cô thư ký, động tác đó của anh nhìn có vẻ ba lảng nhãng, nhưng ánh mắt và nụ cười lại vô cùng dịu dàng ấm áp, hai má cô thư ký đỏ ửng

lên, ánh mắt mềm mượt như tơ, trông hai người bọn họ rất ăn khớp với nhau.

Thật không thể tưởng tượng được anh chàng Hứa Mục ở năm 2000 lại có bộ dạng như thế, phát hiện này làm cho Lâm Tử Mạch như được mở rộng tầm mắt, trong lòng cô không khỏi thổn thức mãi.

Lúc này dường như Hứa Mục cảm nhận được cô đang nhìn anh ta rất kỹ, nên đột nhiên liếc nhìn cô một cái, đồng thời cũng tặng cô một nụ cười vô cùng ấm áp, nụ cười ấy đủ để mê hoặc rất nhiều cô gái.

Lâm Tử Mạch hoảng hốt vội vàng cúi đầu xuống, nên không chú ý đến khóe miệng hơi nhếch lên cười đầy toan tính của Hứa Mục.

Sau khi nói chuyện với cô thư ký một lát, Hứa Mục cầm chiếc bút đang nghịch ở trong tay vào chiếc ống bút bằng sứ men xanh, rồi đứng thẳng dậy có vẻ như đi về phía Lâm Tử Mạch. Lâm Tử Mạch giả vờ không chú ý tới, vẫn ung dung ngồi ở đó, cô với tay lấy quyển tạp chí y học ở bên cạnh lên, lật vài trang.

“Xin hỏi, anh có thể ngồi bên cạnh không?” Hứa Mục chỉ chỉ vào chỗ Lâm Tử Mạch đang để túi xách.

Lâm Tử Mạch không thể không ngẩng đầu.

Nhiều ghế như vậy, vì sao anh cứ thích chọn chỗ bên cạnh cô thế nhỉ? Nhất định là vừa rồi cô không cẩn thận gọi tên anh, bị anh nghe được... Đã làm cho anh chú ý, nên cũng chẳng còn cách nào nữa, chỉ có thể bình đến tương chận, nước đến đất che. Lâm Tử Mạch nghĩ trốn tránh không bằng đối mặt, kéo dài mãi không bằng nghĩ cách giải quyết cho xong, thế nên cô hiên ngang lăm liết cầm cái túi của mình lên, nói rất tự nhiên: “Đương nhiên có thể, mời ngồi.”

Hứa Mục lại khẽ nhoén miệng cười ấm áp, anh thuận thế ngồi xuống, nói: “Cám ơn!” Hứa Mục dường như đang ngồi sát vào bên cạnh cô, trong phòng rất yên lặng, Lâm Tử Mạch thậm chí còn có thể nghe được cả tiếng hít thở đều đều của anh, làm cho bầu không khí càng thêm căng thẳng khác thường. Cô vẫn cầm cuốn tạp chí y học giả vờ như đang đọc, nhưng trong lòng đang suy nghĩ lát nữa phải trả lời mấy câu chất vấn nữa của Hứa Mục thế nào đây.

“Em đang đọc cái gì thế?” Hứa Mục khẽ nghiêng đầu lướt nhìn cuốn tạp chí trên tay cô, hỏi với giọng điệu mang theo ý cười.

Lâm Tử Mạch nhìn chăm chú vào trang sách đang mở ở trên tay, vốn muốn mở miệng đọc ra một tiêu đề nhưng cô lập tức dừng ngay lại, hai tay nhanh chóng che lên trang tạp chí đó, rồi đảo mắt qua nhìn Hứa Mục một cái, sắc mặt không thay đổi nói: “Không có gì”. Vậy mà cô không phát hiện ra, trang cô đang giữ ra đọc là “Cơ quan sinh dục nam”.

Hứa Mục cũng không đổi sắc mặt gật gật đầu nói: “Ồ”, nhưng khóe mắt lại lộ rõ ý cười trêu chọc.

Lâm Tử Mạch cảm thấy cực kỳ xấu hổ, không thể chờ anh đặt câu hỏi mà đã đi thẳng vào vấn đề nói: “Xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Hứa Mục thấy cô đặt câu hỏi, liền nở một nụ cười vô cùng khoáng đạt, miễn cưỡng dựa vào ghế, gác một chân lên, từ từ nói: “Chuyện gì à? Có đó. Em tên là gì?”

Bàn tay cầm tờ tạp chí của Lâm Tử Mạch thoáng run rẩy, nếu lúc này mà nói cho Hứa Mục biết tên mình, vậy đến năm 2003, khi anh gặp Lâm Tử Mạch 18 tuổi, nghe cô nói tên mình, thì tất cả sẽ biến thành cái gì đây? Tốt nhất vẫn là làm cho Hứa Mục hoàn toàn quên đi chuyện đã gặp mình lúc này, Lâm Tử Mạch do dự một chút, nghiêm túc nói với Hứa Mục: “Xin lỗi, em không thể nói cho anh được.”

Hứa Mục lại chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng “Ồ” lên một tiếng, anh hơi nghiêng người, tay phải khoác lên đầu gối chân trái, nghiêng đầu, nhìn sang Lâm Tử Mạch, hứng thú hỏi: “Tại sao vậy?”

Lâm Tử Mạch không nghĩ ngợi gì vội nói: “Không muốn nói là không muốn nói thôi, làm gì mà có nhiều tại sao vậy chứ?”

Hứa Mục càng thêm hứng thú, anh dịch người ngồi sát hơn về phía Lâm Tử Mạch, ánh mắt sáng rực lộ rõ vẻ vô tội nhìn Lâm Tử Mạch chăm chăm: “Nhưng em biết tên anh, mà anh lại không biết tên em, như vậy chẳng phải là thực không công bằng sao?”

“Anh là bác sĩ, em biết tên anh cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

“Được rồi!” Hứa Mục cười tỏ vẻ như không có việc gì quan trọng, anh kê sát vào bên tai Lâm Tử Mạch nói với vẻ đầy ám muội: “Lạt mềm buộc chặt cũng phải có giới hạn đó”. Nói xong anh đột nhiên đứng dậy, giọng nói lại trở lại dịu dàng: “Là chính em không nói chứ không phải là anh không cho em cơ hội nhé! Tạm biệt!”

Anh nhẹ nhàng vẫy tay, rồi hướng về chỗ cô thư ký kia nháy mắt mấy cái, Hứa Mục rời khỏi phòng tiếp khách của phòng viện trưởng trước vẻ ngẩn tò te không hiểu gì của Lâm Tử Mạch.

Anh Hứa Mục ở năm 2000, lại là người như thế này, giống như một Playboy như thế này ư?

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bắt Đầu Lại Từ Đầu (3)

Sau khi Hứa Mục đi rồi, không lâu sau mẹ Âu Dương cũng đi ra. Thấy sắc mặt của bà rất nghiêm trọng, trong lòng Lâm Tử Mạch chột căng thẳng, cô cẩn thận cân nhắc thật lâu, cho đến khi vào trong thang máy, mới không kiềm chế được nữa hỏi: “Bác gái, có phải bệnh tình của anh Âu Dương có vấn đề gì không ạ?”

Mẹ Âu Dương nghe vậy, nghiêng người cầm tay Lâm Tử Mạch, nhẹ nhàng mỉm cười nói với cô: “A Tử không cần lo lắng nhiều như vậy, bác và viện trưởng là chỗ quen biết, bác chỉ lo A Thành sợ bác lo lắng thôi, nó thông đồng với bác sĩ giấu giếm bác, nên bác mới tìm viện trưởng lên hỏi cho rõ ràng. Mắt của A Thành không phải là không có hy vọng phục hồi, chỉ là nó nên giữ tâm tình thoải mái thì sẽ tốt hơn”.

Cuối cùng Lâm Tử Mạch cũng yên tâm, cô quay sang an ủi mẹ Âu Dương: “Vậy bác cũng đừng lo lắng nhiều ạ, mắt của anh Âu Dương nhất định sẽ được chữa khỏi”.

Được Lâm Tử Mạch an ủi, mẹ Âu Dương chẳng bớt lo lắng đi phần nào mà trái lại trên gương mặt bà như có thêm một tầng ưu tư.

Bà do dự một chút, rồi nghiêm túc nhìn thẳng vào Lâm Tử Mạch, nói: “A Tử à, bác cũng không muốn giấu diếm cháu chuyện này, thật ra A Thành có thể phục hồi hay không, chủ yếu phải dựa vào ý chí của nó. Bác sĩ nói với nó rằng nhất định nó có thể phục hồi, là sợ nó mất đi hy vọng, nhưng nhiều khi chính mình tin tưởng mình có thể phục hồi cũng không chắc chắn có thể phục hồi được”.

Từ trước đến giờ chưa từng thấy mẹ Âu Dương nghiêm túc như vậy, bà ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Bác nói tất cả với cháu, là hy vọng cháu có thể suy nghĩ kỹ càng hơn, cháu vẫn còn việc học, nếu cháu muốn rời đi, bác cũng không ngăn cản cháu. Tuy nhiên, cháu nhất định đừng để A Thành biết được mọi chuyện”.

Lâm Tử Mạch có chút sửng sốt, hóa ra bệnh tình của Âu Dương Thành thật sự rất nghiêm trọng! Nhưng cô không suy nghĩ nhiều, gần như trả lời lại theo bản năng: “Bác ạ, cháu sẽ không rời đi đâu, cháu vì anh Âu Dương nên mới ở lại, nếu anh ấy không khỏi được, cháu vẫn tình nguyện ở bên anh ấy cả đời!”

Nói hết câu, cô mới ý thức được mình có chút kích động, chế ngự lại tình cảm một chút, cô bước lên trước, thân thiết nắm lấy bàn tay có chút lạnh lạnh của mẹ Âu Dương. Tuy hai bàn tay của cô không giúp hai bàn tay của mẹ Âu Dương ấm áp hơn được bao nhiêu, nhưng chỉ một chút đó thôi, cũng biểu lộ rõ quyết tâm của cô. Cô kiên định nói với mẹ Âu Dương: “Bác, cháu tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh Âu Dương, cháu nhất định có thể chăm sóc tốt cho anh ấy, cháu sẽ chăm sóc cho anh ấy đến khi hồi phục!”

Mẹ Âu Dương rất đổi vui mừng, lần đầu tiên bà vuốt ve mái tóc của Lâm Tử Mạch với vẻ đầy yêu thương, rồi gật gật đầu. Đã không cần phải nói gì thêm nữa, bà tin tưởng lòng chân thật của Lâm Tử Mạch.

Thang máy đã đến nơi, hai người đi về phía phòng của bác sĩ điều trị.

Trong hành lang có rất nhiều người đang ngồi trên ghế chờ, không biết là họ đang nghỉ ngơi hay là đang xếp hàng. Anh lái xe Tiểu Chu đứng trước cửa phòng bác sĩ điều trị chờ bọn họ, mẹ Âu Dương và Lâm Tử Mạch đi thẳng vào phòng. Bác sĩ đang kiểm tra cho Âu Dương Thành ở bên trong, ba người lại ngồi chờ một lúc, cuối cùng cũng có người từ bên trong mở cửa ra.

Người đi ra trước là Âu Dương Thành, trải qua một lần kiểm tra, có vẻ như anh hơi mệt mỏi, nhưng sắc thái biểu cảm trên mặt vẫn rất nhẹ nhàng, không giống lúc ở cùng Lâm Tử Mạch, lúc nào cũng lạnh nhạt đề phòng.

Từ này đến giờ cô vẫn luôn để ý đến Âu Dương Thành, lúc nhìn thấy bác sĩ điều trị ở phía sau Âu Dương Thành bước ra, Lâm Tử Mạch không chuẩn bị gì, bất ngờ đến nỗi mở trừng hai mắt.

Vẫn lại là Hứa Mục!

Sáng nay, lúc ở trong xe Âu Dương Thành có nhắc tới phòng của bác sĩ, nhưng không nhắc đến tên bác sĩ đó; lúc vừa đi vào cửa anh lái xe Tiểu Chu đã mở cửa giúp nên Lâm Tử Mạch cũng không chú ý đến tên bác sĩ treo ở trước cửa phòng; khi ngồi ở chỗ này chờ đợi, cô chỉ lo lắng cho bệnh tình của Âu Dương Thành, nên cũng không chú ý đến mọi người xung quanh đang nói chuyện về bác sĩ.

Cho nên khi nhìn thấy Hứa Mục, cô kinh ngạc đến nỗi mở to hai mắt.

Vốn tưởng rằng ở năm 2000 anh Hứa Mục và cô chỉ gặp nhau thoáng qua thôi, bây giờ cô lại chân thật bước vào cuộc sống của anh ấy thế này, như vậy, có thể có chuyện gì thay đổi không nhỉ?

Cô không có thời gian để suy nghĩ nhiều, Hứa Mục và Âu Dương Thành đã đi đến trước mặt cô. Hiển nhiên Hứa Mục nhìn thấy Lâm Tử Mạch ở đây cũng rất tò mò và vô cùng ngạc nhiên với thân phận của Lâm Tử Mạch. Chào hỏi mẹ Âu Dương xong, ánh mắt sáng ngời của anh lại nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Mạch hỏi: “Em chính là Trình Tử hã?”

Hai chữ “Chính là” kia còn cường điệu nhấn mạnh một chút, Lâm Tử Mạch không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn anh ấy biết cô là giả.

Âu Dương Thành đương nhiên cho rằng cô không hề quen biết Hứa Mục, nên giới thiệu với cô: “Đây là Hứa Mục, bọn anh từ nhỏ đã lớn lên

bên nhau, bây giờ anh ấy là bác sĩ điều trị của anh”.

Gia đình của Hứa Mục và Âu Dương Thành vốn là chỗ thân quen từ lâu, tuy Hứa Mục lớn hơn Âu Dương Thành vài tuổi, nhưng họ chơi với nhau rất tốt. Trước đây Âu Dương Thành đã kể cho cô nghe về chuyện này. Cô nghĩ chắc trước khi đi vào kiểm tra Âu Dương Thành nhất định đã đem chuyện cô giả làm Trình Tử nói cho Hứa Mục biết, cho nên Hứa Mục mới hỏi cô một câu hỏi chứa nhiều ngụ ý như vậy.

Kỳ thực, với câu hỏi đầy ngụ ý này, mẹ Âu Dương có nghe thấy thì cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cho rằng Hứa Mục đã sớm nghe nói đến tên bạn gái của Âu Dương Thành là Trình Tử, cho nên giờ đây mới hỏi như vậy, vì thế cho nên bà chỉ cười, để mặc kệ bọn trẻ cùng vai phải lứa nói chuyện với nhau.

Lâm Tử Mạch đến lúc này cũng khe khẽ thả lỏng mình một chút, bởi vì lúc này, nếu Hứa Mục có hỏi vì sao cô biết tên anh, thì cô chỉ cần nói là Âu Dương Thành đã từng nhắc đến tên bác sĩ điều trị của anh ấy với cô. Vì thế cô liền bước lên trước một bước khẽ mỉm cười, làm như chuyện ở tầng trên chưa từng xảy ra vậy, cô nói: “Chào anh, em là Trình Tử, rất vui vì được gặp anh”.

Hứa Mục lại không phối hợp, nửa cười nửa không nói ra một câu kỳ lạ: “Thật không nghĩ tới lại là em”.

Mẹ Âu Dương nghe vậy thì rất kinh ngạc, nhìn hai người nói: “Các cháu biết nhau à?”

Âu Dương Thành cũng hơi nhú mày, không biết đang nghĩ gì, không nói lời nào.

Hứa Mục đương nhiên không thể quen biết Lâm Tử Mạch, chẳng qua là hai người chỉ vừa mới gặp mặt ở trên tầng mười thôi. Lâm Tử Mạch

không biết Hứa Mục muốn làm cái gì, đành gườm gườm nhìn anh, xem anh ta nói như thế nào.

Hứa Mục lại cười nhẹ nhàng nói: “Bác gái hiểu lầm rồi, cậu A Thành này đến cả ảnh của Trình Tử cũng còn chưa đưa cho cháu xem qua, cháu làm sao có thể quen biết cô ấy được. Chỉ là vừa rồi, cháu vừa đi đến chỗ bố cháu về, ra đến hành lang thì gặp Trình Tử, đã nói chuyện với cô ấy vài câu, thật không ngờ cô ấy lại chính là bạn gái của A Thành”.

Mẹ Âu Dương nghĩ chắc anh chưa tiện nói với Âu Dương Thành là đã gặp Lâm Tử Mạch ở hành lang, nên liền gật gật đầu “ừ” một tiếng.

Nhưng rõ ràng Âu Dương Thành vẫn nheo nheo mắt, không biết có ý kiến gì.

Lâm Tử Mạch cũng không tiện nói thêm gì nữa, cô chỉ gật gật đầu mỉm cười, hỏi đến bệnh tình của Âu Dương Thành, chủ đề này cuối cùng cũng được thay đổi.

Thật ra không phải Lâm Tử Mạch không biết bố của Hứa Mục là viện trưởng, cho nên khi nhìn thấy anh từ phòng viện trưởng đi ra, cô không nghĩ anh lại đi đến phòng bác sĩ điều trị. Năm 2003 cô đã biết Hứa Mục là chuyên gia chuyên điều trị các bệnh về mắt rất giỏi, nhưng lúc này, Hứa Mục nhiều lắm cũng chỉ hai sáu, hai bảy tuổi, cô không thể ngờ anh còn trẻ như vậy mà đã có thể là bác sĩ điều trị giỏi rồi.

May mà việc trao đổi về bệnh tình của Âu Dương Thành cũng nhanh chóng kết thúc. Trước khi rời đi Hứa Mục còn dặn dò Âu Dương Thành phải giữ tâm trạng thật thoải mái, vui vẻ, để cho mọi người vì thế cũng nhẹ nhõm hơn, nhưng anh ta vẫn không quên nhân lúc mẹ Âu Dương xoay người, ném cho Lâm Tử Mạch một ánh mắt trêu chọc với ý vị sâu xa, khiến cô không khỏi đau đầu.

Sau khi lấy thuốc xong, ba người đi ra cửa đợi lái xe đánh xe đến. Mẹ Âu Dương đứng một bên, Lâm Tử Mạch dìu Âu Dương Thành, lúc sắp ra đến cửa, Âu Dương Thành đột nhiên bông đùa nói: “Mẹ, khó khăn lắm mẹ mới quay trở về một chuyến, mẹ có muốn lên tầng 10 thăm bác Hứa không?”

Mẹ Âu Dương đưa mắt nhìn sang Lâm Tử Mạch, cô hiểu ý của bà, gật gật đầu biểu thị mình đã hiểu, lúc này mẹ Âu Dương mới nói: “Con nói cũng phải, con và A Tử cũng đến đây, chúng ta cùng đi”.

Âu Dương Thành vẫn đứng yên một chỗ, nói: “Mấy ngày trước, con vừa gặp bác Hứa rồi, mẹ đi một mình đi, con và mọi người ở đây cũng không có chuyện gì để nói. Chúng con đi mua vài thứ, buổi trưa không quay về ăn trưa đâu ạ”.

Mẹ Âu Dương không yên tâm, trong lòng đầy lo lắng hỏi: “Chỉ có hai đứa đi có được không?”

Âu Dương Thành rút cánh tay đang bị Lâm Tử Mạch ôm chặt ra, nắm chặt lấy cổ tay cô kéo cô về gần phía mình, nói với mẹ: “Mẹ, cô ấy cũng không phải là không nhìn thấy, mẹ không cần lo lắng đâu”.

“Bác gái, cháu sẽ chăm sóc tốt cho anh Âu Dương, bác cứ yên tâm ạ”. Lâm Tử Mạch an ủi vài câu, mẹ Âu Dương mới yên tâm để cho bọn họ đi.

Ra đến sảnh lớn, lúc này bọn họ mới để ý ở bên ngoài đang có một cơn mưa nhỏ tí tách rơi, buổi sáng trời vẫn còn nắng đẹp, vậy mà bây giờ đã mưa rả rích. Lâm Tử Mạch mặc một chiếc váy liền mỏng mảnh, nên giờ đây đang có phần run rẩy vì lạnh.

Váy của cô vốn là mặc vào mùa hè, lúc này còn chưa tới tháng sáu, mặc dù mùa hè ở Nam Kinh đến sớm hơn mọi nơi, nhưng những ngày mưa như thế này thì nhiệt độ trong không khí cũng xuống thấp. Vừa ra khỏi đại sảnh bệnh viện, toàn thân cô đã lạnh cóng, tay chân nổi đầy gai ốc, tuy

cánh tay nhỏ bé được Âu Dương Thành cầm có truyền đến chút ấm áp nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn không thể ngừng run rẩy.

Xe còn chưa đến, hai người đứng ở cửa chờ, mẹ Âu Dương cũng đã vào thang máy rồi, Âu Dương Thành liền buông lỏng bàn tay đang nắm tay Lâm Tử Mạch ra.

Một trận gió lạnh thổi tới, Lâm Tử Mạch bất giác ôm chặt hai tay cố giữ lại một chút ấm áp. Trong thoáng chốc, làn da mịn màng lộ ra tiếp xúc với không khí của cô đã được một lớp áo mềm mại phủ lên. Cô khẽ ngẩng đầu, là Âu Dương. Tuy rằng anh không nhìn thấy cô đang run rẩy, nhưng anh vẫn rất lịch thiệp cởi áo khoác của mình khoác lên người cho cô.

“Lát nữa sẽ mua quần áo cho cô.” Âu Dương Thành cảm nhận được Lâm Tử Mạch đưa tay ra chỉnh lại chiếc áo, vì thế anh đã rất nhanh buông tay ra khỏi chiếc áo, lùi về sau một chút tạo khoảng cách giữa hai người.

“Cám ơn anh!” Lâm Tử Mạch nhỏ giọng nói. Cô rất cảm động, cũng rất vui sướng, có thể đây chỉ là cử chỉ lịch sự của Âu Dương Thành đối với tất cả mọi người, nhưng điều này lại khiến cô cảm thấy anh đã không còn hoài nghi cô, đã tiếp nhận những biểu hiện của cô.

Âu Dương Thành không nói gì, chỉ trầm mặc.

Sắp đến 10h rồi, người đến khám bệnh ngày càng đông, người đến người đi, Lâm Tử Mạch khe khẽ bước hai bước đến gần Âu Dương Thành, để tránh bị dòng người chia tách cô và Âu Dương Thành.

Cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc xe đang từ bên cạnh bãi đỗ xe đi đến, nhưng đột nhiên lại có một chiếc xe cấp cứu 120 hú còi ầm ĩ lướt đến, Tiểu Chu cho xe dừng lại để nhường đường cho chiếc xe cấp cứu 120 đi qua.

Chiếc xe cấp cứu 120 đó dừng trước cửa phòng đại sảnh, có mấy bác sĩ và y tá từ trong chạy ra rất kịp thời để đón bệnh nhân, Lâm Tử Mạch

cũng đã bị không khí khẩn trương căng thẳng đó thúc giục nên đã cầm tay Âu Dương Thành kéo anh về một bên để tránh cản đường bác sĩ.

Trên xe là một thai phụ, có lẽ sắp sinh, chị ấy đau đến mức chết đi sống lại, chồng chị ấy may mà cũng đến kịp thời, vừa từ taxi xuống đã chạy ngay đến bên vợ mình, nắm chặt lấy tay cô ấy, vừa cố vũ động viên vừa cùng các bác sĩ đi vào bên trong tòa nhà cao tầng.

Để tránh phát sinh thêm những tình huống phức tạp, Lâm Tử Mạch kéo tay Âu Dương Thành đi về phía Tiểu Chu đang đỗ xe.

Cũng lịch sự giống như tất cả các quý ông thường mở cửa cho quý bà, Lâm Tử Mạch rất phong độ giúp Âu Dương Thành mở cửa xe, sau đó cô lắc lắc bàn tay hai người đang nắm chặt, nói vui: “Âu Dương tiên sinh, mời lên xe!”

Nhưng Âu Dương Thành lại chẳng hề phản ứng gì. Anh của những năm sau cũng không đến nỗi trầm mặc như thế này, thậm chí ngay cả năm 2000, khi Lâm Tử Mạch lần đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Thành trên đỉnh núi Lư Sơn, anh ấy cũng là một người có nụ cười vô cùng tươi sáng rạng rỡ. Cô không hề biết ở thời điểm này anh lại là một người lạnh nhạt như vậy.

Tất cả những điều này có lẽ đều bắt nguồn từ nguyên nhân mắt anh bị mù.

Một người, dù kiên cường đến đâu, nhưng khi đột nhiên bị mất đi ánh sáng, cũng không thể không tránh khỏi có chút áp lực. Cho nên Âu Dương Thành hình như đã chuẩn bị rất lâu rồi, mới kiên định mở miệng nói: “Nói cho tôi biết, bệnh tình của tôi thực sự như thế nào?”

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bắt Đầu Lại Từ Đầu (4)

Cuối cùng Âu Dương Thành cũng quyết định hỏi về bệnh tật của mình, nhưng Lâm Tử Mạch lại không biết phải trả lời thế nào.

Âu Dương Thành lập tức hỏi thêm lần nữa:

“Nói cho tôi biết bệnh tình thực sự của tôi, tôi biết mẹ tôi đã đến phòng làm việc của viện trưởng.”

Cơn mưa nhỏ vẫn tí tách rơi, Lâm Tử Mạch vịn tay vào cửa xe, cô nhìn Âu Dương Thành chăm chú qua làn mưa bụi đang lất phất bay.

Chiếc áo sơ mi trắng dính vài hạt mưa hơi ẩm ướt, trên mái tóc ngắn rất chẵn chu của anh còn đọng lại vài giọt nước mưa trong vắt. Trên nóc chiếc xe Mercedes-Benz màu đen phía sau anh có vài ngấn nước ngưng tụ, thỉnh thoảng có vài giọt thuận theo nóc xe trượt xuống đất, bắn tung tóe phía, không tiếng động, nhưng cô lại cảm thấy như chúng đang đập vào trái tim của mỗi người.

Trong lòng cảm thấy ướt át, tầm mắt cũng bị làn mưa bụi làm cho mờ hồ, nhưng cô vẫn cố gắng để giọng nói của mình không lộ ra chút u buồn nào, cô nhẹ nhàng nói: “Anh yên tâm, mẹ anh khá tin tưởng em, điều gì cũng nói với em, khi bác từ phòng viện trưởng đi ra, cũng nói giống như bác sĩ Hứa đã nói với anh, chỉ cần anh luôn giữ tâm trạng thoải mái thì nhất định mắt anh sẽ nhanh chóng bình phục.”

Âu Dương Thành hình như không tin lời cô lắm, anh lặng thinh một lát rồi lại nói: “Tôi muốn nghe lời nói thật.” Từng câu từng chữ anh nói, gõ

vào lòng cô đau đớn.

Âu Dương Thành đã bị mù bao lâu rồi nhỉ? Lâu đến mức nào mà đến một người luôn tự tin như anh cũng bắt đầu nghi ngờ nhiều như thế? Lâm Tử Mạch hít một hơi thật sâu, cho dù cô có nhắm mắt lại cũng không thể cảm nhận hết được một cách chân thực và chính xác một thế giới chỉ toàn màu đen. Âu Dương Thành, anh phải cố gắng như thế nào mới có thể chế ngự được sự hoang mang hồ nghi đó, mới có thể chiến thắng được màn đêm đen tối đó?

Mà cô thì có thể làm được gì cho anh? Ngoài việc làm cho anh luôn tin rằng mắt anh nhất định sẽ hồi phục, ở bên cạnh anh, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho anh, cô còn có thể làm được gì cho anh nữa?

Cô không do dự nữa, mà trả lời anh bằng một giọng nói vô cùng chắc chắn: “Những lời em nói hoàn toàn là sự thật, anh không cần phải hoài nghi như vậy, em cũng chẳng cần phải lừa dối anh làm gì.”

Âu Dương Thành nghe cô nói xong lại trầm ngâm không nói, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Mẹ tôi còn nói gì nữa không?”

Có lẽ anh đã tin lời cô nói. Giọng điệu Lâm Tử Mạch cũng có phần nhẹ nhàng thoải mái hơn, cô nói: “Bác nói em còn phải hoàn thành việc học, nếu như em muốn quay về Mỹ thì bác cũng không ngăn cản.” Nói đến đây, cô ngừng lại một chút, rồi chuyển đề tài: “Em thực sự rất tò mò, chị Trình Tử thật, tại sao chị ấy lại không quay về thăm anh?”

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt Âu Dương Thành nhưng thấy anh vô cùng bình tĩnh, thậm chí anh còn chẳng cần suy nghĩ gì, nhanh chóng trả lời cô: “Việc này không cần cô quan tâm, cô chỉ cần làm tốt những việc cô phải làm là được rồi.”

Không thăm dò được gì, Lâm Tử Mạch cũng không để ý đến nữa.

Âu Dương Thành cũng không chất vấn cô về bệnh tình của mình nữa, anh hăng giọng nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Tử Mạch vội vàng “Vâng” một tiếng, rồi mở cửa xe rộng ra một chút.

Âu Dương Thành quay người, tay trái đung được vào thân xe, tay phải đưa lên chuẩn bị vịn vào cửa xe, nhưng rút mãi mà không rút ra được. Anh khẽ “Hừm” một tiếng, nhưng Lâm Tử Mạch lại chẳng tinh ý tự giác chút nào, cô vẫn cứ túm chặt cứng lấy tay anh. Âu Dương Thành bất giác chau mày, trong giọng nói dễ nghe của anh mang theo một chút khó chịu: “Tôi muốn lên xe, cô có thể bỏ tay tôi ra được không?”

Việc dắt tay Âu Dương Thành đã sớm trở thành thói quen của cô, nhưng Lâm Tử Mạch chẳng để ý không biết từ lúc nào cô đã luôn ôm thật chặt tay của anh. Nếu như không phải là lúc này Âu Dương Thành cần một người dẫn đường, thì một người lạ lẫm như cô e là sớm đã bị vứt sang một bên rồi.

Cô cứ nắm chặt tay một người con trai không quen thuộc như vậy, không biết Âu Dương Thành sẽ nghĩ như thế nào về cô. Lâm Tử Mạch bối rối, vội vàng buông tay ra, chạy đến cửa bên kia của chiếc xe.

Xe chạy đến trung tâm thương mại khách sạn Kim Lăng, Tiểu Chu đi đỗ xe, còn hai người bọn họ đi thẳng vào trung tâm mua sắm. Nhiệt độ bên trong trung tâm rất vừa phải, Lâm Tử Mạch cởi áo khoác của Âu Dương Thành ra, sau đó tiến lên kéo cánh tay anh, dẫn anh chậm chậm bước đi. Âu Dương Thành có vẻ không quen với việc được Lâm Tử Mạch dẫn đi, nhưng như vậy cũng an toàn hơn. Một mình phải sờ soạng phỏng đoán trong bóng đêm không tiện cho lắm, có Lâm Tử Mạch đi bên cạnh, không hiểu sao trong lòng anh lại có cảm giác yên bình.

Anh tự nhiên cầm lấy áo khoác trong tay Lâm Tử Mạch, khoác lên tay mình, hai người đi sát vào nhau, người nam phong độ phóng khoáng, người nữ cử chỉ dịu dàng. Thoạt nhìn, họ thực sự là một đôi làm cho người khác nhìn mà ngưỡng mộ.

Âu Dương Thành nói: “Cô thiếu cái gì thì cứ mua cái ấy.” Thật giống như một chàng trai yêu chiều bạn gái vậy. Lâm Tử Mạch cũng không ngại ngừng nói: “Tốt, anh nói sẽ trả tiền lương cho em, coi như là trừ vào tiền lương nhé.”

Âu Dương Thành ngấn người một lát, rồi cũng nhanh chóng tiếp lời cô: “Xem như là làm phúc lợi cho cô đi.”

“Là anh nói đó nhé, không được đổi ý đâu đấy.” Lâm Tử Mạch vẫn không khách khí như trước. Cô dựa vào cánh tay Âu Dương Thành, nghiêng đầu thấp giọng nhắc nhở anh phía trước có hướng rẽ, cô rảo bước không ngừng hưởng về quần áo, giày dép, túi xách.

Khi trở thành bạn trai của Lâm Tử Mạch, Âu Dương Thành rất thích mua đồ cho cô, anh thường dẫn cô đến những nơi như thế này để mua sắm, có khi anh trực tiếp dẫn cô đến tận cửa hàng nào đó, rồi để cô mặc sức chọn lựa.

Nào là váy liền, quần áo, giày cao gót, các loại kiểu dáng, màu sắc, Âu Dương Thành chưa bao giờ thấy phiền phức. Màu đỏ, màu trắng hoặc màu vàng, nếu hỏi anh màu nào đẹp, anh sẽ nói cô cứ thử hết đi, sau đó anh ngồi một chỗ, chờ cô thay hết cái này đến cái khác. Anh im lặng hoặc gật đầu, có lúc chẳng nói lời nào, chỉ nhìn cô thay hết cái này đến cái khác.

Nghe nói phụ nữ lúc nào tâm tư không được tốt thì họ rất thích đi mua sắm, tiêu càng nhiều tiền, tâm tư của họ càng trở nên thoải mái. Nhưng với Âu Dương Thành lại khác, lúc nào trong lòng anh có chút phiền muộn, anh

lại muốn nhìn cô tiêu tiền, sau đó khệ nệ xách túi lớn túi bé giúp cô, thân nhiên cười đưa cô về nhà.

Lâm Tử Mạch lúc đó, từ thấp thỏm lo lắng, đến ngọt ngào hạnh phúc, rồi lại đến buồn bực rầu rĩ, cuối cùng là đến cam tâm tình nguyện. Dần dần cô cảm thấy, cho dù Âu Dương Thành không đi mua sắm cho cô, cô cũng sẽ tình nguyện thay hết bộ này đến bộ khác cho anh xem, chí ít thì người mà anh có thể nhìn thấy là cô, người luôn ở bên cạnh anh cũng là cô.

Nhưng lần này thì khác. Lần này, Âu Dương Thành tuy không nhìn thấy, nhưng anh lại đường hoàng đi mua sắm cùng cô. Nghĩ đến đây, trên gương mặt cô bất giác nở một nụ cười vô cùng tự tin.

“Tiểu thư, đôi giày này là mới nhất của mùa hè năm nay đấy, chân của chị trắng như vậy, đi đôi giày màu đỏ rất mềm mại tinh tế.”

Cô bán hàng thật khéo nói khiến Lâm Tử Mạch rất hài lòng, nhưng cô vẫn giả vờ khiêm tốn nói: “Thật ư? Tôi cảm thấy cũng bình thường thôi!”

“Đương nhiên là thật mà, sức mê hoặc của tiểu thư thật lớn. Không tin chị bảo bạn trai của chị đến ngắm thử xem, đôi giày này đi vào chân chị, chị xem có giống như thêu hoa trên gấm không?” Lâm Tử Mạch dẫn đường có công, cô bán hàng thậm chí còn không phát hiện ra mắt anh có vẻ bất thường.

Lúc này Âu Dương Thành đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, nghe thấy lời của cô bán hàng, anh không mở mắt ra mà chỉ nói: “Mua đi!” Sau đó anh rút một tấm thẻ từ trong ví, đưa ra. Một nhân viên khác của cửa hàng cầm thẻ đi quét, còn cô nhân viên giúp cô thử giày thấy thế có chút bất ngờ, không biết nói gì cho phải, đợi Lâm Tử Mạch cởi đôi giày đang đi thử ở chân ra, cô ta vội vàng thu lại và đem đi đóng gói cẩn thận.

Lâm Tử Mạch ở bên cạnh cười thầm, điệu bộ đáng vẻ của Âu Dương Thành thật là điềm tĩnh!

Âu Dương Thành quả thật hào phóng rộng rãi, dường như Lâm Tử Mạch thử cái nào là anh mua cái đó, chẳng cần phải mất nhiều thời gian, áo, váy, giày dép, thậm chí là cả nội y, quần áo ngủ trong chốc lát đều đã mua đủ, cuối cùng Tiểu Chu phải vào ra mấy lần mới mang hết toàn bộ số đồ đã mua ra xe.

Những thứ cần thiết thì đều đã mua cả rồi, Lâm Tử Mạch dắt Âu Dương Thành vào thang máy đi xuống tầng dưới. Những người bán hàng đều nhìn bọn họ với ánh mắt sáng rỡ.

Trong lòng Lâm Tử Mạch cũng rất rung động, may mà cô đã sớm được Âu Dương Thành huấn luyện qua rồi, lúc cô ngơ ngơ ngác ngác bị kéo đến đây để mua quần áo cũng đã trải qua rồi, thế nên hôm nay cô mới không bị việc mua sắm long trọng như thế này làm cho sợ hãi.

Chỉ có điều hơn một giờ đồng hồ, đi từ trên xuống dưới, đi từ trong ra ngoài, mười mấy chiếc, cho dù cô đã cố ý kiểm chế nhưng ít nhất cũng tốn hơn một vạn tệ, thật là xa xỉ!

Trong lúc Lâm Tử Mạch còn đang xót xa thay cho Âu Dương Thành, thì điện thoại di động trong tay anh chợt vang lên.

Cô vội vàng dừng bước, buông tay anh ra để anh nghe điện thoại.

Không biết là ai, chỉ thấy anh vừa nghe tiếng người kia thì đã thả lỏng người, đùng đùng nói: “Em ở Kim Lăng, lập tức đi đặt chỗ, anh đến tầng 36 nhé.”

Anh chỉ nói đúng một câu, đối phương bên kia hình như cũng không nói thêm gì nữa, Âu Dương Thành nói tạm biệt rồi gác máy.

Lâm Tử Mạch tự giác bước lên trước dặt tay anh, Âu Dương Thành nói như ra lệnh: “Đi lên tầng 36.”

THẬT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ôm Ấp Tình Cảm Nảy Sinh (1)

Tầng 36 khách sạn Kim Lăng là nhà hàng xoay tròn.

Những bức rèm lụa màu vàng mềm mại rủ xuống, ngăn không gian thành từng phòng nhỏ, tiếng nước chảy, tiếng dương cầm tạo nên những thanh âm uyển chuyển thánh thót, toàn bộ sàn nhà cũng theo đó mà từ từ xoay tròn, mang đến chút tĩnh lặng cho tâm hồn mỗi người.

Lâm Tử Mạch ngồi trước bàn, lặng lẽ ngắm phong cảnh qua lớp sương mù ngoài cửa sổ. sắc trời âm đạm, qua lớp sương mù mờ hồ ấy, Nam Kinh của năm 2000 và Nam Kinh của năm 2007 không khác nhau nhiều lắm. Thật ra chỉ là bảy năm mà thôi, đối với một đời người, có lẽ đó là quãng thời gian quan trọng nhất, nhưng đối với một thành phố, đó chẳng qua cũng chỉ như là một cái chớp mắt mà thôi.

Đợi một lúc, vị khách tôn quý cuối cùng cũng đến, không ngoài dự liệu, đó lại là Hứa Mục. Hứa Mục không mặc áo blouse trắng, mà mặc một bộ tây phục sang trọng rất xứng với ngũ quan hoàn mỹ của anh ta, nhìn qua cũng là người khiêm tốn, đầy vẻ đạo mạo. Chỉ tiếc là vừa ngồi xuống đã thấy không đứng đắn, khuôn mặt nghiêm túc như vậy, thật không nên có khóe miệng cong lên, ánh mắt lóe sáng nhìn ngắm Lâm Tử Mạch nói: “Hi, mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Lần đầu tiên Lâm Tử Mạch phát hiện, sự hấp dẫn đó của Hứa Mục, chỉ trong một lần lộ diện đưa cô về mà đã mê hoặc được các chị em trong ký túc xá, sự hấp dẫn đó còn có năng lực ám ảnh ghê gớm.

Không để ý tới anh ta, Lâm Tử Mạch hơi bĩu môi, đầu vẫn cúi. Cô lầm bầm: “Bắt đầu ăn thôi.” Sau đó không để ý đến hai người kia nữa, cô cầm đũa lên. Sự hứng thú của Hứa Mục đối với cô cũng quá rõ ràng, lẽ nào anh ta lại muốn cô biến thành con mồi của mình hay sao? Hy vọng không phải là cô đã suy nghĩ hơi nhiều.

Hứa Mục không nói gì nữa, Âu Dương Thành cũng cầm lấy đôi đũa, ba người bắt đầu ăn cơm trưa.

Giữa bữa Lâm Tử Mạch đứng dậy đi toilet. Cô nhìn vào chiếc gương vừa to vừa sáng, sửa sang lại mình một chút, Lâm Tử Mạch mơ hồ thấy có chút mê hoặc, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống khuôn mặt trong gương kia, rốt cuộc là sự thật hay chỉ là một giấc mộng? Cô vươn ngón tay, chạm vào mặt gương lạnh lẽo, rồi tự giễu lắc đầu cười cười, cầm lấy túi xoay người rời đi.

“Cẩn thận!”

Hậu quả của việc tư tưởng không tập trung, mãi suy nghĩ vẫn vợ này nọ chính là đến chỗ rẽ thì đâm sầm vào một người, đôi chân đi giày cao gót của cô loạng choạng lùi lại hai bước, giữa lúc cô nghĩ thôi hỏng rồi, thì bất ngờ có một cánh tay ấm áp nắm lấy thắt lưng cô, giúp cô đứng vững.

Nhưng do trượt tay, chiếc túi xách trong tay cô vẫn rơi xuống sàn.

“Sao em lại không cẩn thận như vậy?” Hơi thở ấm áp từ trên đỉnh đầu phả đến, trong hơi thở ấy còn lẫn một chút mùi rượu vang nhẹ nhàng.

Sau khi Lâm Tử Mạch thử đẩy cánh tay đang đặt trên eo mình ra mà không có kết quả, cô từ từ ngẩng đầu đối mặt với khí thế bức người kia, nói: “Cảm ơn anh, anh buông em ra được không?”

“Được.” Hứa Mục nhún nhún vai, buông tay ra như không có chuyện gì.

Lâm Tử Mạch vội vàng lùi lại phía sau hai bước, nhưng lại đụng phải bức tường. Hứa Mục cũng tiến lại gần, vươn tay trái ra chống lên bức tường ở chỗ rẽ, dồn Lâm Tử Mạch dựa sát vào tường.

Lâm Tử Mạch cố gắng ép sát vào tường, yêu cầu anh ta giữ một khoảng cách nhất định, sau đó cô giương mắt, nói: “Anh có ý gì?”

Hứa Mục khẽ ngẩng đầu lên, rồi cụp mắt xuống nhìn Lâm Tử Mạch, nói với giọng uể oải: “Không hiểu cũng không quan trọng, chỉ cần em trả lời câu hỏi của anh là được.”

Lâm Tử Mạch tỉnh bơ như không, nói: “Nói đi”, rồi đợi Hứa Mục mở lời.

“Em tiếp cận A Thành có mục đích gì?”

“Bọn em chỉ là tình cờ gặp nhau thôi.”

“Vì sao em lại muốn ở bên cạnh cậu ấy?”

“Không liên quan đến anh.”

“Sao em biết tên anh? Chuyện này có liên quan đến anh chứ?” Hứa Mục nói. Lâm Tử Mạch ngoảnh đầu, tỏ vẻ không quan tâm.

“Vậy, tại sao khi nhìn thấy anh em lại gọi tên anh? Lâm Tử Mạch đang định dựa theo đáp án mà cô đã suy nghĩ kỹ để trả lời, thì Hứa Mục lại tiếp tục: “Đừng nói với anh là A Thành đưa ảnh cho em xem đấy. Bây giờ mắt nó không nhìn thấy gì hết, cho dù em có cầm cuốn album ảnh, nó cũng không nhớ rõ anh đứng ở vị trí nào trong bức ảnh đâu!” Trên khuôn mặt Hứa Mục chỉ còn thừa lại một nụ cười với khóe môi nhếch lên cong cong, nhìn Lâm Tử Mạch đang bối rối.

“Em...” Cô đã sơ suất rồi, cứ coi như Âu Dương Thành có thể nói với cô rằng Hứa Mục là bác sĩ điều trị của anh, nhưng anh không thể nào nói cho cô biết hình dáng của Hứa Mục được. Vậy cô phải giải thích như thế nào đây?

Lúc này do dự chính là thừa nhận. Hứa Mục bắt đầu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lâm Tử Mạch.

“Anh có thể không hỏi có được không?” Lâm Tử Mạch không có cách nào, đành nghiêm túc nhìn Hứa Mục, thấp giọng năn nỉ: “Em thực sự không thể nói. Nhưng em không có ý gì xấu với Âu Dương đâu, thực sự, em chỉ muốn chăm sóc anh ấy thôi.”

Biểu hiện thành thật, ánh mắt khẩn thiết của Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng khiến Hứa Mục dao động, anh ta không nói gì thêm nữa, dương dương tự đắc lùi ra sau mấy bước, cúi người xuống giúp Lâm Tử Mạch nhặt những thứ bị rơi trên mặt đất.

“Không cần đâu, cảm ơn anh, em tự nhặt được rồi.” Lâm Tử Mạch nhanh nhẹn cúi người xuống nhặt túi xách lên, rồi cũng thật nhanh cô nhặt chiếc điện thoại di động và ví tiền nhét vào trong túi LV.

Hứa Mục rất ngạc nhiên khi nhìn thấy động tác của cô có chút kỳ quặc như vậy, dường như có ý đồ che giấu điều gì đó nhưng lại giấu đầu hở đuôi.

Thấy Hứa Mục chú ý, Lâm Tử Mạch càng luống cuống hơn, động tác nhét ví tiền vào trong túi xách bắt đầu có chút hỗn loạn, cô cố nhét mấy lần, nhưng chiếc ví tiền dài không thể nhét được vào trong túi. Cô đành phải rút ví ra ngoài rồi nhét vào một lần nữa, nhưng do cô dùng sức hơi mạnh nên một đồng xu bị văng ra khỏi ví.

Ánh sáng màu da cam của đèn tường chiếu xuống sàn đá cẩm thạch màu đen tỏa ra những quầng sáng lấp lánh. Đồng tiền xu mới tinh kia được ngọn đèn chiếu xuống trông càng lóng lánh hơn, sau khi bay trên một

đường cong duyên dáng, tạo ra thứ âm thanh nhẹ nhàng tinh tế khi tiếp xúc với đá cẩm thạch, rồi hạ cánh im lặng nằm bên chân Hứa Mục.

Hứa Mục thò tay nhặt đồng xu đó lên trước Lâm Tử Mạch, đang định trả lại cho cô thì phát hiện gương mặt cô lộ rõ vẻ lo sợ như đang rơi vào tình thế nguy hiểm, khiến anh không khỏi có chút nghi hoặc. Vuốt ve đồng xu trong tay, anh phỏng đoán, rốt cuộc đã có chuyện gì làm cho Lâm Tử Mạch hết hoảng lo sợ như thế?

“Trả đồng xu đó cho em được không?” Lâm Tử Mạch cẩn thận nói: “Nó rất quan trọng với em, một người bạn thân đã tặng cho em.”

Đồng xu đó quả thật là của cô bạn thân tặng cho cô, hồi học đại học cả hai chơi thân với nhau như chị em. Vài ngày trước, hai người cùng nhau đi dạo loanh quanh đường phố, lúc ăn cơm cô ấy tìm được hai tệ, vì nó còn rất mới, sắc vàng lóng lánh vô cùng đẹp đẽ, nên mỗi người giữ hai đồng xu, họ giao ước với nhau rằng, tự mình giữ một đồng, còn một đồng sẽ đưa cho bạn trai của mỗi người. Tuy chỉ là đồng xu bé xíu, nhưng nó cũng vô cùng thú vị, cô đã nhét một đồng vào ví tiền của Âu Dương Thành, còn một đồng thì bỏ vào ví của mình.

Nhưng thật ra đó không phải là điều quan trọng nhất, mà điều quan trọng nhất là...

Nhìn thấy Hứa Mục mở bàn tay ra định lấy đồng xu trong lòng bàn tay trả cho cô, Lâm Tử Mạch vừa thở phào một cái, thì ánh mắt vô tình của Hứa Mục lại nhìn lên đồng xu đó.

Chính lúc Lâm Tử Mạch đang định đưa tay ra thật nhanh để cướp đồng xu ấy về, Hứa Mục đột nhiên nắm bàn tay lại, giữ lấy đồng xu. Anh giương ánh mắt sáng quắc nhìn cô, nói: “Trước tiên anh giữ cái này đã, nếu như để anh biết được em còn có ý đồ gì khác, thì nhất định anh sẽ tiếp tục điều tra.”

Lần này nói xong, anh chẳng để ý đến phản ứng của Lâm Tử Mạch nữa, đứng thẳng người rời đi.

Lâm Tử Mạch sững sờ giây lát, rồi mới lắc lắc đầu miễn cưỡng quay trở lại bàn ăn.

Sau đó cả hai người đều làm như không có chuyện gì xảy ra, Hứa Mục vẫn giống như lúc trước, thỉnh thoảng nói bông đùa vài ba câu cùng Âu Dương Thành, rồi thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn cô, lôi cô vào tán dóc vài câu, bữa ăn vì thế mà nhanh chóng kết thúc.

Hứa Mục quay trở về bệnh viện, còn Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành vẫn theo kế hoạch đã định đi đến Wal-Mart mua một số đồ dùng cần thiết hàng ngày và một ít thực phẩm.

Hôm nay không phải ngày cuối tuần nhưng người đến Wal-Mart vẫn rất đông. Âu Dương Thành đẩy xe để đồ, Lâm Tử Mạch một tay túm lấy cánh tay Âu Dương Thành, một tay đặt trên xe để điều chỉnh hướng đi. Lúc dừng bước để chọn đồ thì cô để Âu Dương Thành giữ chiếc xe đứng một bên, cho dù cô bận rộn chọn đồ nên không nói với anh là lúc nào nên dừng, lúc nào nên đi, nhưng chỉ cần cô đẩy xe đi, Âu Dương Thành sẽ tự động bước đi theo cô.

“Chọn táo hay cam hả anh?” Lâm Tử Mạch hỏi Âu Dương Thành một cách tượng trưng, thực ra trong lòng cô đã sớm có đáp án rồi.

“Cam.” Tiếng của Âu Dương Thành hoàn toàn khớp với khẩu hình của Lâm Tử Mạch.

“Được.”

“Bánh sủi cảo nhân tôm?”

“Ừ, tùy cô chọn.” Lâm Tử Mạch không hỏi nữa, cẩn thận lựa chọn rồi lần lượt để mọi thứ vào trong xe. Cà tím, dưa chuột, sau đó là thịt lợn, thịt dê... Rượu gia vị ở nhà hình như không còn nhiều, Lâm Tử Mạch đẩy xe dọc theo khu thực phẩm, bước từng bước một. Chính là cái này. Sau khi chọn chai rượu gia vị, Lâm Tử Mạch lại nhìn thấy nồi nấu lẩu ở phía cuối kệ hàng. Cô rất thích ăn thịt dê chần, hồi học đại học, mỗi lần được nghỉ đông về nhà đón năm mới, bố cô thường mua rất nhiều thịt dê tươi ngon, sau đó bốn người trong gia đình cô ngồi quây quần quanh bếp, chần đến mỏi tay. Hơi nước nóng trong nồi cuồn cuộn bay lên khiến cho mặt người nào người nấy bị hun đến đỏ bừng, rất có không khí. Lúc mới bắt đầu, hình như Âu Dương Thành không thích ăn thịt dê chần, nhưng ở cùng cô lâu ngày, dần dần anh cũng thích ăn món đó.

“Bác gái có thích ăn thịt dê không anh?” Bây giờ cần phải suy nghĩ xem mẹ Âu Dương có ăn được thịt dê hay không, Lâm Tử Mạch đang mãi nghĩ đến việc chọn gia vị nên hỏi một câu mà không quay đầu lại.

Đợi chờ rất lâu nhưng ở phía sau vẫn chẳng thấy có phản ứng gì, Lâm Tử Mạch không thể không hỏi lại lần nữa và quay đầu lại nhìn Âu Dương Thành.

Nhưng phía sau cô, ngoài một cái kệ để hàng khác và mấy cô gái cũng đang lựa chọn gia vị, thì chẳng thấy bóng dáng Âu Dương Thành đâu.

“Âu Dương?” Lâm Tử Mạch không biết xoay xử thế nào bèn gọi một tiếng, nhưng chẳng có người trả lời. Cô có chút lo lắng, sau đó lại cất cao giọng gọi thêm một tiếng nữa thử thăm dò: “Âu Dương?”

Mấy cô gái ở phía sau ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ, rồi lại cúi đầu tiếp tục chọn lựa đồ.

Việc lạc mất nhau ở trong siêu thị vốn là chuyện bình thường, nhưng Lâm Tử Mạch lại chưa bao giờ thấy sốt ruột như lúc này, bởi vì, Âu Dương

Thành, bây giờ anh không nhìn thấy gì! Một người không nhìn được, lẫn trong đám người đông đúc ở siêu thị thế này, anh phải làm thế nào đây?

Lâm Tử Mạch lập tức bỏ lại chiếc xe chở đồ, chạy đến trục đường chính ở bên cạnh kệ để hàng hóa, nhìn bốn phía xung quanh, người đến người đi, nhưng cô vẫn không nhìn thấy Âu Dương Thành đâu.

Cái khó ló cái khôn, cô vội đi ngược trở lại dọc theo con đường cũ, cô đi tìm ở từng kệ hàng, nhưng đi đến tận chỗ hàng thịt tươi mà vẫn không thấy bóng dáng Âu Dương Thành. Lúc này cô lo lắng đến nỗi mồ hôi túa ra ướt đầm cả người.

“Làm thế nào bây giờ?” Tim cô đập thành thịch liên hồi, tuy biết rằng anh sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm lắm, nhưng giờ đây trong lòng Lâm Tử Mạch đang tự trách mình nhiều hơn bao giờ hết. Âu Dương Thành đang trong tình trạng như vậy, sao cô có thể quên mất anh, vứt bỏ anh? Hơn nữa, không có cô ở bên cạnh chỉ đường cho anh, để một người luôn thích tự giải quyết tất cả mọi việc một mình như anh phải đi nhờ người khác, cô thật vô cùng đau xót.

Trong siêu thị, mọi người vẫn đi đi lại lại rất đông, có một vài dáng người rất giống Âu Dương Thành, nhưng lại không phải là anh. Anh có thể đi đâu được chứ? Lâm Tử Mạch không thể nào bình tĩnh lại được, cô bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của anh. Cô mím chặt môi, quyết tâm lấy điện thoại trong túi xách ra, ấn nút khởi động máy, xem ra lúc này chỉ có điện thoại mới có thể giúp cô tìm thấy anh...

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ôm Ấp Tình Cảm Nảy Sinh (2)

Ấn nút khởi động máy xong, Lâm Tử Mạch nhìn về phía trước, góc tường gần quây hoa quả có một hình ảnh rất quen thuộc bỗng đập vào mắt cô.

Cô vội bỏ điện thoại vào trong túi, kích động đẩy đám người phía trước ra, dùng tốc độ nhanh nhất nhào vào lòng người đó. Cô dựa vào bả vai rộng lớn của anh theo thói quen, những giọt nước mắt trong suốt chảy xuống hai bên má, cô nức nở nói: “Cuối cùng em cũng tìm được anh rồi, xin lỗi, xin lỗi, không phải em cố ý đi mất đâu!”

Âu Dương Thành vừa nhận một cuộc điện thoại từ công ty, cúp máy xong mới biết Lâm Tử Mạch đã không ở bên cạnh nữa. Anh đang nhíu mày nghĩ cách, thì lại thấy cô giống như chú chim nhỏ bay nhanh tới rồi nhào vào lòng anh. Thanh âm nghẹn ngào, lệ rơi đầy mặt, giống như nhiều năm rồi đã không gặp, muốn nói lời giải thích với anh.

Giờ phút này, anh cũng không từ chối phản ứng của cô, có lẽ là bởi vì cô đang tự trách chính mình, có lẽ là bởi vì cô phụ thuộc vào anh... Âu Dương Thành cảm giác được bàn tay Lâm Tử Mạch ở trước ngực mình đang nắm chặt lấy áo anh, nơi nào đó trong lòng anh giống như đang bị nhẹ nhàng cào cấu. Vào lúc như thế này, lúc mà tất cả mọi người đều lo lắng cho anh, bảo vệ anh, thì vẫn còn có một cô gái tin anh, cần anh, khiến cho anh không đành lòng đẩy cô ra. Do dự một lát, Âu Dương Thành đưa tay ra, nhẹ nhàng khoác lên lưng Lâm Tử Mạch, vỗ về: “Không sao rồi.” Lâm Tử Mạch thoáng run rẩy, nhưng cô vẫn rúc vào lòng Âu Dương Thành không chịu rời ra.

Cô nhớ tới nhiều năm trước cũng là nhiều năm sau ở siêu thị Kim Nhuận Phát, cô cũng đi như vậy, khi quay lại thì không thấy Âu Dương Thành đâu, cô lo lắng muốn chết. Âu Dương Thành đã cầm túi của cô, cho nên trên người cô chẳng có bất kỳ một phương tiện gì để liên lạc, chỉ có thể bước từng bước một trong đám người để tìm kiếm.

Lúc đó Âu Dương Thành cũng đi tìm cô, thuận theo dòng người, dường như cả hai vô tình lướt qua nhau mà đi, và rồi trong một khoảnh khắc quay đầu lại, liền phát hiện ra đối phương đang đứng ở phía đối diện chiếc tủ lạnh ở hàng bày thực phẩm đông lạnh phía xa xa. Như vậy, tuy chỉ cách nhau khoảng hai mét, nhìn nhau chăm chú, mà lại giống như thâm tình quyến luyến bịn rịn ngàn năm.

Trong khoảnh khắc đó, chính xác là Âu Dương Thành đã vô cùng sốt ruột, vì cô mà lo lắng không yên, vì cô mà ruột gan rối bời ư?

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Mạch lại bỗng nhiên cảm thấy buồn, những giọt nước mắt không kìm nén được bỗng chốc tuôn rơi, cô dựa vào lòng Âu Dương Thành, khóc không thành tiếng. Âu Dương Thành khe khẽ thở dài, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng, giống như biết được nguyên nhân vì sao cô khóc, anh để mặc cô trút hết những nỗi niềm đã chất chứa bấy lâu trong lòng.

Cô khóc thật lâu, lâu đến nỗi cả những người hiếu kỳ tò mò xung quanh cũng đã bỏ đi hết, không còn ai nhìn nữa, Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Kỳ thực cô không biết vì sao mình lại khóc như vậy, khi ở cùng Âu Dương Thành, cô chưa bao giờ khóc, cho dù là có đau lòng vì anh, cô cũng không bao giờ rơi lệ trước mặt anh. Cô chưa bao giờ muốn vì tâm tình của mình không tốt mà ảnh hưởng đến anh, bởi vì quá yêu, bởi vì quá quan tâm, nên đến cả những tổn thương trong trái tim mình cô cũng muốn giấu

đi, cho dù cô biết mình chỉ là kẻ thay thế cho một người nào đó thôi, thì cô cũng bằng lòng tiếp tục thay thế như vậy.

Nhưng khi người mà cô thay thế xuất hiện, thì cô còn có thể làm gì đây?

Thậm chí, cô căn bản còn không có quyền lựa chọn.

May mà cô quay trở lại năm 2000, nên tạm thời có thể trốn tránh được điều đau khổ ấy.

Hít một hơi thật sâu, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu, rời khỏi vòng tay ấm áp của Âu Dương Thành. Lúc này cô không biết giải thích gì với Âu Dương Thành, cũng không thấy xấu hổ khi nhào vào lòng anh, vòng tay này của anh cô sớm đã quen rồi, tuy là trở lại năm 2000, nhưng cô cũng không có khả năng lúc nào cũng duy trì được đầu óc tỉnh táo. Trước mặt là anh như vậy nên cô có chút hoảng hốt.

Âu Dương Thành cũng không nói gì, khi thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô rời xa khỏi lòng anh, trong khoảnh khắc anh như cảm thấy mất đi một điều gì đó, nhưng khi bình tĩnh lại, anh đoán cô đã xem anh là một người nào đó. Cả một ngày ở bên cạnh cô, anh cảm thấy Lâm Tử Mạch là một cô gái lương thiện, ngoan ngoãn và cũng rất dịu dàng. Cô không có ác ý gì với anh, thậm chí còn chân thành quan tâm đến anh, chăm sóc anh. Anh không biết cô vì ai mà đau lòng như vậy, anh cũng không muốn hỏi nhiều, sợ làm cô tổn thương.

Cho nên cả hai người vì hai lý do không giống nhau lại tránh được sự bối rối do cô nhào vào lòng anh.

Lâm Tử Mạch cầm tay anh nhỏ nhẹ nói: “Đồ vẫn còn ở bên kia, chúng ta qua đây xe rồi đi thanh toán thôi.”

Âu Dương Thành gật gật đầu, nói: “Được.”

Lặng lẽ dẫn Âu Dương Thành bước đi, giữa hai người bọn họ dường như chẳng có lời gì để nói. Trong siêu thị ồn ào náo nhiệt, chỉ có không khí giữa hai người là lặng yên như vẻ tĩnh mịch ngàn năm của nơi sơn cốc. Lâm Tử Mạch không thích kiểu trầm mặc này, nhưng nhất thời cô lại không biết nên nói gì, cuối cùng cô cũng mở lời: “Lúc ra ngoài em không mang nhiều tiền, vẫn phải để anh trả tiền rồi.”

Tiền trong túi của cô, hơn một nửa đều là phát hành năm 2005, trên mỗi tờ tiền đều có năm phát hành và số hiệu, hướng hồ số tiền này là do cô đem từ năm 2007 đến, lúc này thực sự không nên lưu thông vào năm 2000. Lúc trước, để Âu Dương Thành mua cho cô nhiều quần áo như vậy, quả thực là cô cũng không có cách nào khác. Thẻ ngân hàng thì mãi đến năm 2002, khi cô lên học Đại học Nam Kinh mới mở, lúc này đừng nói đến tiền trong thẻ mà ngay cả đến số tài khoản ở ngân hàng cũng không có. Cho nên, may mà được ở trong nhà Âu Dương Thành, chứ không thì đến cả vấn đề cuộc sống tối thiểu hàng ngày của mình cô cũng không giải quyết được. Các loại giấy chứng nhận sau khi đến Nam Kinh cô mới làm, giờ đây cô đích xác là người “vô sản”.

Âu Dương Thành nghe cô nói vậy, lại gật đầu: “Được.”

Sau khi tìm thấy xe chở đồ, Lâm Tử Mạch đẩy ra ngoài, hai người tiếp tục không nói gì, chỉ lẳng lặng đi về phía trước. Thực sự cô không biết nói gì lúc này nên đành chọn giải pháp im lặng.

Trong lúc xếp hàng đợi thanh toán, Âu Dương Thành đưa thẻ thanh toán cho Lâm Tử Mạch, nhân tiện chỗ bên cạnh còn trống, anh bước ra gọi một cuộc điện thoại, Lâm Tử Mạch vẫn luôn nhìn anh chăm chú, để ý đến sự an toàn của anh, khi thấy anh đứng ở chỗ ít người và vẫn trong tầm mắt của cô, cô mới yên tâm.

Ra khỏi Wal-Mart, hai người đi đến ngồi ở một quán cà phê gần đó, một lúc sau Tiêu Chu mới đến.

Sau khi lên xe, Tiểu Chu đưa cho Âu Dương Thành một cái túi, Âu Dương Thành lại đưa cho Lâm Tử Mạch.

“Đây là...” Lâm Tử Mạch nhìn hộp điện thoại di động trong tay, ngẩng đầu hỏi Âu Dương Thành.

“Cho em!” Âu Dương Thành khẽ mỉm cười, “Lần sau nếu không tìm thấy anh thì hãy gọi điện thoại, đừng khóc.”

Lâm Tử Mạch ngơ ngác nhìn nụ cười nhẹ nhàng đang nở trên môi Âu Dương Thành, trong đôi mắt sâu thẳm của anh, tuy không có tiêu cự, nhưng giống như cô vẫn nhìn thấy có chút gì ấm áp, cô cũng cười theo anh. Cô cúi đầu mở chiếc hộp ra, là chiếc Nokia 8850, tại thời điểm năm 2000 cũng được xem là một sản phẩm xuất sắc, giá trị chắc phải rất đắt.

Âu Dương Thành dựa lưng vào ghế nhẹ nhàng nói với Lâm Tử Mạch: “Số điện thoại của anh và số điện thoại ở nhà anh đã bảo Tiểu Chu ghi vào máy cho em rồi.”

Lâm Tử Mạch ngẩng đầu nhìn anh thật lâu, nói: “Vâng, cảm ơn anh!” Sau đó cô đóng hộp lại, bỏ điện thoại vào trong túi xách.

Âu Dương Thành khẽ cười cong cong khóe miệng, gật gật đầu không nói thêm lời nào nữa.

Lúc về đến nhà trời vẫn còn chưa tối, mẹ Âu Dương pha một bình trà, bà đang nằm trên chiếc ghế ở ngoài sân của tầng một đọc sách. Thấy hai người về, bà liền đặt sách sang một bên, đứng dậy ra đón, dịu dàng nói: “A Tử, những thứ cần đều mua được chứ?”

Lâm Tử Mạch mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Đều mua được bác ạ!” Sau đó cô bước lên trước dắt tay Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành lại buông lỏng tay cô ra, rồi giơ tay lên vỗ vỗ vai cô, nói: “Để anh tự đi, về đến nhà rồi, em không cần phải dẫn anh đâu.” Lâm Tử Mạch hiểu những tâm tư của anh nên cũng không khăng khăng làm nữa, cô đứng ra phía sau lưng anh. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Thành không hề nhắc gì đến chuyện bị mù của mình, có lẽ anh cũng thực sự tin tưởng rằng mắt mình có thể tốt lại.

Âu Dương Thành chậm rãi bước đi, có điều mẹ anh vẫn lo lắng, bà luôn đi bên cạnh anh, cho đến khi Âu Dương Thành ngồi xuống chiếc ghế trước cái bàn ở ban công an toàn, bà mới thở phào nhẹ nhõm. Thấy Âu Dương Thành ngồi xuống, Lâm Tử Mạch và anh lái xe Tiểu Chu lần lượt mang đồ đã mua vào nhà.

Sau khi Tiểu Chu đi rồi, Lâm Tử Mạch đi đến ban công nói với mẹ Âu Dương: “Bác à, chúng cháu đã mua một ít đồ ăn, cháu vào bếp chuẩn bị bữa tối, bác ngồi ở đây một lúc với anh Âu Dương nhé.”

Mẹ Âu Dương gật gật đầu, không khách khí nói: “Ừ, cháu đi đi.”

Âu Dương Thành cũng không có ý phản đối gì.

Lúc này đây, dường như cô đã bắt đầu dần dần hòa hợp với gia đình này, chỉ ít là bây giờ cô không bị đối xử khách khí và không bị hoài nghi nữa.

“Cô à, hôm nay lại có món gì ngon vậy?” Lâm Tử Mạch đang bận rộn nấu nướng trong bếp thì nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ phòng khách vang lên, khiến cô không khỏi khẽ chau mày.

Cả tuần nay, Hứa Mục liên tục đến đây ăn cơm, hôm nay là cuối tuần, anh ta vẫn còn cố đấm ăn xôi để đến thêm lần nữa sao?

Mẹ Âu Dương lại chẳng có chút gì tỏ ra phiền phức, trái lại bà còn rất hoan nghênh anh chàng Hứa Mục vừa là bác sĩ điều trị cho Âu Dương

Thành vừa là con của một người bạn thân thiết như anh em đến chơi.

“Tiểu Mục đến rồi à! Hôm nay A Tử chủ yếu nấu món cay Tứ Xuyên, cháu thích nhất là ăn cay phải không? Thế thì nhất định là hợp với khẩu vị của cháu đấy.” Giọng mẹ Âu Dương hòa nhã dịu dàng từ phòng khách vọng tới, làm cho Lâm Tử Mạch lại thêm một lần thất vọng.

Mỗi ngày đổi một loại khẩu vị, vậy mà lần nào cũng hợp với khẩu vị của Hứa Mục nhất là sao? Hứa Mục đại ca thật là thần thông!

Không nén được tiếng thở dài, Lâm Tử Mạch múc món gà xào cay ra đĩa rồi bưng đến bàn ăn, sau đó cởi tạp dề mời mọi người vào ăn cơm.

Trên bàn ăn.

“A Tử này, em học nấu ăn từ ai vậy? A Thành thật đúng là có phúc nhé!” Hứa Mục chẳng khách khí gì, anh ta ăn thật nhiều, lại còn không quên dò hỏi tình hình.

Nhận thấy mẹ Âu Dương vẫn đang ở đây, Lâm Tử Mạch tuy không thích Hứa Mục đem cô ra làm phần tử khủng bố như thế này, nhưng cô vẫn nhẫn nại trả lời: “Em học từ mẹ em đấy, mẹ và bố em đều nấu ăn rất ngon.”

“Đúng rồi, A Tử, nhà cháu ở đâu? Bác còn quên chưa hỏi cháu, A Thành cũng không nói với bác.” Một người luôn tuân theo nguyên tắc “khi ăn không nói” như mẹ Âu Dương cũng lên tiếng hỏi cô.

Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành, thấy biểu hiện của Âu Dương Thành bình tĩnh tự nhiên như không có việc gì, nên cô cũng trấn tĩnh tinh thần, trả lời thành thật: “Nhà cháu ở Giang Tây, Cửu Giang ạ!”

“Ồ, dưới chân núi Lư Sơn đúng không?” Mẹ Âu Dương gật gật đầu. “Lư Sơn rất đẹp, bố Âu Dương cũng từng đến trại an dưỡng ở Lư Sơn nghỉ

ngôi một thời gian, khi đó hai bác đã đi ngắm các danh lam thắng cảnh ở Lư Sơn, cảnh vật ở đó cũng thật đẹp.”

“Đúng ạ! Bố mẹ cháu về hưu rồi rãi cũng thường hay lên núi Lư Sơn, vừa rèn luyện thân thể vừa có thể nhìn ngắm phong cảnh nơi đây.” Lâm Tử Mạch cười cười, gắp một miếng gà cay vào bát Âu Dương Thành, nói: “Anh nếm thử đi, biết anh không thể ăn quá cay, nên em cố ý cho ít hạt tiêu một chút.”

Âu Dương Thành cười cười, gật đầu nói: “Ừ!” Anh đã dần dần có thói quen tiếp nhận những sự quan tâm nhỏ nhặt của Lâm Tử Mạch.

Món gà cay này cũng là món mà Lâm Tử Mạch rất thích, biết Âu Dương Thành không thể ăn món quá cay, nên trong quãng thời gian ở cạnh anh, mỗi ngày cô đều kiên trì nấu cho anh một món gì đó hơi cay cay, sau một thời gian thì tăng dần vị cay lên, dần dần như thể cô đã kiểm chứng được chân lý “sự thay đổi về lượng nhất định sẽ kéo theo sự thay đổi về chất”, cuối cùng thì cô cũng đã biến Âu Dương Thành trở thành một người có thể ăn được các món cay Tứ Xuyên. Có điều món ăn ngày hôm nay, độ cay vẫn ở trong khả năng Âu Dương Thành có thể ăn được.

“Không cay lắm!” Hứa Mục lại chen ngang nói, “Món này chẳng cay chút nào! Đây mà là món cay Tứ Xuyên ư? Vì A Thành, tiểu nha đầu này rõ ràng đã biến món ăn Tứ Xuyên trở thành món ăn Thượng Hải rồi.”

“Không cay thì anh đừng có ăn.” Lâm Tử Mạch tặng cho Hứa Mục một cái lườm khinh khinh, thiếu chút nữa thì cô đã nói ra điều mà cô muốn nói nhất: “Tốt nhất thấy khó ăn thì đừng đến đây ăn nữa.”

Hứa Mục lại không nhìn thấy cô lườm anh ta, vẫn tiếp tục nhắm nháp món ăn ngon mà chẳng bị chút ảnh hưởng nào.

Hứa Mục đến đây liên tục bảy ngày, trong bảy ngày ấy vẫn luôn đối đầu gay gắt với Lâm Tử Mạch. Ban đầu là anh muốn tìm ra mục đích xấu

của Lâm Tử Mạch, nhưng lâu dần, anh hiểu được tấm lòng của cô. Giờ đây cuối cùng anh đã tin Lâm Tử Mạch thực sự trong sáng, và anh đã thực sự bị tài nghệ nấu nướng tuyệt đỉnh của Lâm Tử Mạch cuốn hút, cho nên Lâm Tử Mạch mới dám tùy tiện xem thường anh mà không sợ anh sẽ thế nào.

Mẹ Âu Dương mới đầu cũng để ý đến việc xen ngang này, nhưng mấy ngày rồi đều như vậy nên bà cũng sớm quen, chỉ cảm thán duy nhất một điều: “Người trẻ tuổi thật là yêu thích sự ồn ào, nhưng may mà người trẻ tuổi có sinh lực như vậy, nên A Thành của bà mới chống đỡ nổi.” Mẹ Âu Dương cúi đầu mỉm cười, tiếp tục nhẹ nhàng thưởng thức món ăn: “Tài nghệ nấu ăn của A Tử thật không tồi, A Thành đúng là biết nhìn người.”

Trưa hôm sau, Lâm Tử Mạch dẫn Âu Dương Thành, mang theo Tiểu Cáp, nhàn nhã đi tản bộ bên bờ hồ Huyền Vũ.

Điều Âu Dương Thành cần làm lúc này là duy trì tâm trạng thoải mái thanh thản, cho nên giờ đây, mỗi ngày ngoài ăn cơm, bọn họ đều dành thời gian để nghỉ ngơi, đi dạo như thế này.

Tuy đã vào hè nhưng hôm nay vẫn có gió nên vô cùng mát mẻ, thỉnh thoảng trên bầu trời lại có những đám mây bay qua che đi ánh mặt trời chói chang. Trong cảm giác nhẹ nhàng thanh thản, được dẫn người mà mình yêu thương đi tản bộ chẳng phải là việc vô cùng mãn nguyện hay sao. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ở bên cạnh phải không có một cái bóng đèn không ngừng soi chiếu, vừa cao lại vừa đẹp trai kia.

“Cô bé, em xuất hiện bên cạnh A Thành như thế nào vậy?” Lần đầu tiên Hứa Mục hỏi cô một vấn đề gọn gàng dứt khoát như vậy, kỳ thực đây cũng là lần đầu tiên ba người bọn họ được ở riêng cùng nhau mà không nằm trong tầm mắt quan sát của mẹ Âu Dương.

“Em xuyên qua thời gian và không gian để đến bên chân mệnh thiên tử của mình, anh quản được sao?” Năm 2000 này, ở lâu bên cạnh Hứa Mục,

Lâm Tử Mạch cũng học được cách nói vui đùa, tuy rằng đó là lời nói thật, nhưng cô biết Hứa Mục tuyệt đối sẽ không tin.

Quả nhiên Hứa Mục không tin, cười ha ha hai tiếng, sau đó kỳ quái nói: “Ôi, đúng là một chuyện tình cảm động, đến cả truyện cổ tích Cô bé Lọ Lem và Nàng tiên cá cũng không cảm động bằng chuyện tình của em đâu!”

“Quá khen quá khen!” Lâm Tử Mạch không ngại làm ra vẻ khiêm tốn trả lời.

Lâm Tử Mạch và Hứa Mục ở bên trái cứ đấu khẩu với nhau anh một câu tôi một câu, Âu Dương Thành ở bên phải mặc dù không lên tiếng, nhưng cũng có hứng thú nghe hai người nói đùa, anh có ý ngầm giúp Lâm Tử Mạch rảnh tay nên nói: “Để anh giúp em dắt Tiểu Cáp một lát.” Rồi anh cầm lấy sợi dây xích dẫn Tiểu Cáp từ tay Lâm Tử Mạch.

“Như vậy, cô nương huyền thoại, xin hỏi cô đến năm nào vậy?” Hứa Mục vẫn tiếp tục hỏi đùa.

“Năm 2007.” Lâm Tử Mạch buột miệng nói, nói xong, cô cảm thấy có chút hối hận.

Tuy chỉ là cuộc trò chuyện bông đùa, nhưng những lời này không biết có làm cho Âu Dương Thành và Hứa Mục ghi nhớ không nhỉ?

May mà Hứa Mục không để ý, chỉ thuận theo câu trả lời bông đùa của Lâm Tử Mạch cười ha ha rồi tiếp tục hỏi: “Nam Kinh của tương lai và hiện tại có thay đổi gì nhiều không?”

Lần này Lâm Tử Mạch thận trọng hơn một chút, cô nghĩ đi nghĩ lại một lượt trong đầu rồi mới trả lời: “Đương nhiên là có thay đổi rồi, có đường hầm thông xe xuyên qua hồ Huyền Vũ này, một nhà ga mới cũng được xây dựng này, có tàu điện ngầm và rất nhiều địa điểm vui chơi được

mở ra.” Những điều này không cần đợi đến năm 2007 cũng biết sẽ được thực hiện, là Lâm Tử Mạch có thể không nói dối, nhưng lại dùng được đáp án tốt nhất để trả lời.

Hứa Mục còn chưa nghe xong đã cười lớn, cười xong lại giả vờ rất kính ngạc hỏi: “Những điều em nói đều là thật sao? Nếu em không nói, anh còn tưởng chính phủ muốn giữ lại cái nhà ga già nua cũ kỹ kia làm di tích lịch sử, không xây dựng cái mới nữa ấy chứ!”

Nhìn điệu bộ giả vờ ngạc nhiên của Hứa Mục, Lâm Tử Mạch đột nhiên cảm thấy có gì đó không hay lắm. Hứa Mục đã sớm không còn hoài nghi cô, nhưng lại vẫn muốn thăm dò tìm hiểu cô như thường. Đồng xu kia vẫn ở trong tay anh, anh luôn muốn biết lai lịch của cô, nếu cô nói thật thì thế nào, chắc chắn anh sẽ không tin. Cô không muốn nói nữa, có những sự thật, có nói ra cũng chẳng có người tin, mà ở đây, cô vốn không nên nói ra những điều như vậy.

“Không đùa nữa.” Cô bữu môi nói rồi kéo Âu Dương Thành đi về phía chiếc ghế bên bờ hồ, dịu dàng nói: “Âu Dương, chúng ta đi qua bên kia ngồi nhé!”

Âu Dương Thành khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Ừ!”

Cỏ xanh mượt mềm mượt như tấm thảm, cành liễu bên hồ nhẹ nhàng đung đưa trong gió, Lâm Tử Mạch kéo Âu Dương Thành cùng ngồi xuống chiếc ghế đá bên hồ, Âu Dương Thành vẫn cười dịu dàng và làm theo cô.

Tiểu Cáp thấy chủ nhân đã ngồi xuống, liền vui vẻ chạy vòng quanh chân Âu Dương Thành, thỉnh thoảng lại nhảy chồm lên một cái, đùa mãi một hồi rồi nó đồng lặng yên nằm xuống, dựa vào chân Âu Dương Thành. Sau khi cọ cọ vào mắt cá chân của anh, nó sủa một tiếng “Gâu” thỏa mãn rồi gối đầu lên chân anh.

Đây quả nhiên là Tiểu Cáp của năm 2007, đến cả thói quen cũng đứng y như vậy, sau khi Tiểu Cáp cao lớn bằng nửa người khác, vẫn thích dựa vào chân Âu Dương Thành để ngủ.

Ánh mặt trời chiều nhờ những đám mây che lấp mà trở nên dịu nhẹ hơn, Lâm Tử Mạch lặng lẽ nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Âu Dương Thành, trong lòng dần thấy bình tĩnh hơn. Bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô được tĩnh lặng ở bên cạnh anh thì cô đều thấy bình an trở lại.

Hứa Mục đứng đằng sau, nhìn thấy bóng hình Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch ngồi sát cạnh nhau phía trước, hơn nữa phía dưới chân Âu Dương Thành còn có chú chó Tiểu Cáp đang gục đầu ngủ rất thoải mái, toàn cảnh ấy thoát nhìn khiến người ta cảm thấy rất êm đềm, nhưng trong lòng anh sao lại có chút muộn phiền khó hiểu.

Có lẽ là thật lâu không nghe thấy tiếng của anh nên Âu Dương Thành hơi nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Lão Mục, anh phải đi à?”

Lâm Tử Mạch không quay đầu lại, cười nói: “Đã một giờ hơn rồi, người nào đó nếu không đi sẽ bị muộn đấy!”

Hứa Mục nghe được lời của Lâm Tử Mạch nhưng cũng không có hứng thú tranh cãi với cô nữa, ánh mắt ảm đạm, anh nói giọng buồn buồn: “Hai người cứ ngồi đây nhé, anh đi trước đây.”

Lâm Tử Mạch không nhận ra điều không bình thường trong giọng nói Hứa Mục, cô đưa tay ra sau vẫy vẫy, rồi nói bằng giọng điệu vô cùng vui vẻ: “Tạm biệt nha, không tiễn!” Nói xong cô còn cười một tiếng, nhấn mạnh thêm: “Cuối cùng cũng đi rồi!” Cô nói mà không sợ Hứa Mục nghe thấy, hoặc là cố ý để cho Hứa Mục nghe thấy?

Hứa Mục lại chưa hề cất bước rời đi, anh cũng không hiểu chút cảm giác kỳ lạ trong lòng mình là gì nữa, anh cứ đứng ngẩn ra nhìn hình bóng

hai người phía trước.

Lâm Tử Mạch dường như có chút mệt mỏi, cô khẽ nghiêng người về phía Âu Dương Thành lẩm bẩm: “Em mệt quá, cho em mượn vai anh để tựa vào nhé.” Rồi không đợi Âu Dương Thành trả lời, cô đã nghiêng đầu tựa lên vai anh.

Thái độ của Âu Dương Thành cũng không giống như thói quen anh vẫn đối xử với các cô gái khác, anh không từ chối, mà chỉ “ừ” một tiếng rất nhỏ, nhưng thanh âm ấy vẫn đủ để Hứa Mục nghe thấy.

Hứa Mục không thể nhìn thấy chính diện gương mặt họ, nhưng anh cũng có thể cảm nhận được điều giao ước ngầm giữa hai người bọn họ, và rất tin tưởng.

Âu Dương Thành không cự tuyệt sự thân mật của Lâm Tử Mạch, còn Lâm Tử Mạch cũng toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, đến cả con chó của cô cũng tin tưởng và trung thành với Âu Dương Thành như vậy.

Nhìn đến đây, Hứa Mục cuối cùng cũng lặng lẽ quay đi, trong lòng dường như đã hiểu ra một điều gì đó.

Âu Dương Thành sớm đã để ý đến sự bất thường của Hứa Mục, đến lúc này mới nghe thấy bước chân Hứa Mục rời đi, anh liền nghĩ đến một số việc khác, trong lòng cũng đã có những nhận định của riêng mình.

Anh khẽ lắc đầu, rồi cúi xuống, ánh mắt nhìn sang phía Lâm Tử Mạch đang dựa đầu vào vai anh. Cô và Hứa Mục... Lúc này trong thế giới chỉ một màu đen tăm tối của anh bỗng xuất hiện một cô gái luôn ở bên anh, chăm sóc cho anh, rớt cuộc hình dáng cô ấy như thế nào nhỉ?

Trước mắt vẫn là một màn đêm tối tăm tịch mịch.

Âu Dương Thành cảm thấy có chút choáng váng, anh nhắm mắt lại, rồi một lát sau lại mở mắt ra, trước mắt dường như có chút gì biến đổi.

Vẫn là một màn đen, nhưng trong màn đen ấy lại có chút gì đó mơ hồ, mang theo một chút gì đó rục rĩ mà đã rất lâu rồi anh chưa từng nhìn thấy, hình như là một mái tóc rất đẹp?

Trong khoảnh khắc ấy anh không kịp nghĩ suy gì, chỉ lẩm bẩm nói: “Tóc em thật đẹp...”

Lâm Tử Mạch vốn còn chưa ngủ, nghe thấy Âu Dương Thành nói như vậy, cô đột nhiên mở bừng hai mắt, đợi nghe lại một lần nữa cho rõ hơn lời anh nói, rồi rất nhanh chóng, cô ngồi bật dậy, đối diện với Âu Dương Thành.

Lúc này ánh mắt Âu Dương Thành có phần mông lung mơ hồ, anh nheo mắt lại nhìn mái tóc dài trước ngực cô, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, nói lại một lần nữa: “Tóc em thật đẹp!”

“Anh có thể nhìn thấy rồi!” Lâm Tử Mạch vô cùng vui mừng, chẳng cần giữ ý gì cả, cô kích động ôm chầm lấy Âu Dương Thành, sau đó dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô vội chạy ra đường, lấy hết sức gọi với theo Hứa Mục đi còn chưa xa: “Anh Hứa Mục, anh mau quay lại đi, Âu Dương có thể nhìn thấy rồi!”

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tương Lai Đã Diễn Ra (1)

Hứa Mục nghe thấy Lâm Tử Mạch gọi to như vậy, lập tức quay lại kiểm tra tình trạng mắt của Âu Dương Thành.

Ánh mắt Âu Dương Thành lại cứ mãi nhìn theo hình dáng Lâm Tử Mạch, lúc Hứa Mục quay lại hỏi anh đã nhìn thấy gì, anh vẫn nhìn chăm chú vào mái tóc cô, rồi chậm rãi nói từng câu: “Ánh sáng. Tóc đen. Nhưng rất mơ hồ.”

Lúc này sắc mặt Hứa Mục rất nghiêm túc, anh vừa kiểm tra tình trạng hai mắt Âu Dương Thành vừa hỏi: “Mơ hồ, mơ hồ như thế nào? Em có thể nhìn thấy rõ gương mặt của cô ấy không?”

Âu Dương Thành nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Không thể. Em chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng hình, chỉ ở cự ly gần thì mới nhìn thấy được, và chỉ có thể nhận ra là mái tóc màu đen.”

Hứa Mục khẽ chau mày, trầm tư suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Trước tiên phải đến bệnh viện kiểm tra đã rồi mới nói. Cho dù thế nào, thậm chí là có thể nhìn thấy một chút ánh sáng mờ mờ, thì đó cũng là một dấu hiệu tốt.”

Lâm Tử Mạch không thể kiềm chế được sự phấn khích trong lòng, cô nắm chặt lấy tay Âu Dương Thành, trong giọng nói tràn đầy niềm vui: “Em đã nói mà, nhất định mắt anh sẽ sáng lại.”

Âu Dương Thành nhìn về phía mái tóc đen mơ hồ trước mặt, khẽ gật gật đầu, nở một nụ cười hiểu ý.

Nghe nói con trai đã có thể nhìn thấy lờ mờ, mẹ Âu Dương là người kích động nhất, ngay lúc đó, những giọt lệ mừng vui đã lăn trên má của bà, Lâm Tử Mạch động viên bà một lát, rồi mấy người ngồi lên xe của Hứa Mục, cùng nhau nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra mắt của Âu Dương Thành làm mọi người đều phấn khởi. Nguyên nhân khiến mắt Âu Dương Thành bị mù là do sau vụ tai nạn xe, trong đầu Âu Dương Thành có một khối máu tụ, khối máu ấy chèn ép dây thần kinh thị giác khiến mắt anh không nhìn thấy gì, giờ đây nó đã tan đi rất nhiều, áp lực chèn ép cũng giảm đáng kể cho nên thị lực của anh đã có thể phục hồi. Nhưng liệu có thể phục hồi hoàn toàn hay không thì còn phải theo dõi xem dây thần kinh thị giác của anh có bị tổn thương hay không. Nhưng chí ít thì cũng đã có sự chuyển biến tích cực rõ ràng, trong lòng mỗi người đều bắt đầu có thêm rất nhiều hy vọng.

Vì Hứa Mục và bà Âu Dương yêu cầu, Âu Dương Thành cuối cùng cũng đồng ý lưu lại bệnh viện để theo dõi. Bệnh tình của anh tuy không phải rất nghiêm trọng nhưng ở trong bệnh viện để lúc nào cũng có thể theo dõi thì mọi người thấy yên tâm hơn. Chỉ có điều tuy anh đã đồng ý ở lại bệnh viện, nhưng mẹ anh vẫn không yên tâm quay trở lại Bắc Kinh, chính điều này đã khiến Âu Dương Thành có chút thất vọng.

Phòng đơn trong bệnh viện có cả chỗ nằm cho người nhà bệnh nhân lưu lại để tiện chăm sóc. Lâm Tử Mạch đương nhiên cũng ở lại bệnh viện.

Nhưng thực ra, việc bọn họ ở trong bệnh viện cũng không khác thường ngày là mấy, mỗi ngày họ cũng chỉ có việc xem tivi, rồi đi tản bộ, cuộc sống nhàn nhã đơn điệu. Mẹ Âu Dương phải giúp anh và bố anh xử lý công việc công ty, một ngày chỉ có thể vào thăm anh một lần, còn Hứa Mục thì trái lại, chẳng có việc gì thì anh cũng lấy lý do vì công việc để chạy đến phòng bệnh của họ, khi đến rồi thì cũng chẳng làm gì, chỉ cùng bọn họ xem tivi và nói chuyện phiếm.

Lâm Tử Mạch vừa gọt táo xong đang cầm trên tay, chuẩn bị đưa cho Âu Dương Thành ăn, lúc cô còn chưa đưa đến bên giường bệnh, mới chỉ đưa qua phía trước ghế sofa mà Hứa Mục đang ngồi, thì lập tức đã bị một bàn tay rất lớn từ trên trời ụp xuống cướp mất.

Lâm Tử Mạch lập tức chống nạnh, mày liễu dựng ngược, chuẩn bị nổi giông bão, Hứa Mục đã sớm ngoác mồm cắn “phập” một miếng vào quả táo. Thường thức xong miếng ấy, anh mới vô cùng thỏa mãn nói: “Đừng có trách anh không nhắc nhở em, A Thành không thích ăn táo đâu.”

Trên tivi đang phát bản tin thời sự buổi trưa, Âu Dương Thành nhắm mắt lại chăm chú nghe, không biết ở bên này xảy ra chuyện gì, khi nghe thấy Hứa Mục nhắc đến tên mình thì mới quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Hứa Mục hướng về phía anh khoát tay: “Không phải chuyện của em, em cứ tiếp tục nghe tin tức đi.”

Lâm Tử Mạch đưa mắt nhìn Âu Dương Thành, cũng không nói gì, sau đó quay người về phía Hứa Mục, không vừa lòng nói: “Âu Dương thích ăn cái gì em đã biết rồi, không cần anh phải nhắc nhở. Với lại, không thích ăn không phải là không thể ăn, huống hồ cứ cho là anh ấy không ăn, thì anh cũng không thể cướp quả táo từ trong tay em.”

Hứa Mục cười cười, cắn một miếng to khiêu khích cô, vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Không biết có bao nhiêu cô gái đang hy vọng anh sẽ ăn quả táo của cô ấy gọt đâu nhé!”

Âu Dương Thành nghe thấy bọn họ tranh luận liền khẽ mỉm cười.

Lâm Tử Mạch cười nhạt nói: “Vậy anh đi mà ăn táo của mấy cô ấy gọt, đừng có ăn táo em gọt.”

“Anh có thể hiểu là em đang ghen không?” Hứa Mục nghiêng nghiêng mắt, chăm chú nhìn Lâm Tử Mạch.

“Hừ!” Lâm Tử Mạch bĩu môi xem thường: “Anh mà đòi ư!” Nói xong cô chẳng thèm để ý đến anh, trở về chỗ ngồi của mình bóc quýt cho Âu Dương Thành.

Hứa Mục không dừng lại, anh giả vờ làm ra vẻ đau thương: “Ông trời ơi, A Tử không thích con, nhưng con lại thực sự rất thích A Tử!”

Lâm Tử Mạch chẳng thèm nhìn, nói: “A Tử mà anh thích đã đi rồi, cô ấy đang ở Mỹ đấy, bây giờ anh chạy đi mua vé có thể còn kịp chuyển bay cuối cùng trong ngày sang California đấy.”

Nói đến đây, đến cả Âu Dương Thành cũng không nhịn được nữa mà bật cười thành tiếng, nói: “Lão Mục, anh theo đuổi con gái cũng có lúc lỡ tay hả?”

Hứa Mục cười rất tự tin trả lời Âu Dương Thành, hơn nữa còn không quên gửi cho Lâm Tử Mạch một cái nháy mắt tán tỉnh: “Sai lầm sai lầm, đây chính là một sai lầm nhỏ, cô gái mà anh không theo đuổi được còn chưa sinh ra nhé!” Sau khi nói xong, anh đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Tử Mạch, dùng giọng trầm thấp, thâm tình và rất chân thành nói: “Người đẹp, em và A Thành diễn xong màn kịch này thì hãy làm bạn gái của anh đi!”

Lúc này Lâm Tử Mạch gần như nghiêng rặng nghiêng lợi, sao cô lại bất hạnh như vậy chứ, lại có thể bị cùng một người thổ lộ trên đùa đến hai lần!

Một lần vào năm 2003, lúc ở bệnh viện Cổ Lâu, lần đầu tiên Lâm Tử Mạch nhìn thấy Hứa Mục, sau đó cô cùng đi ăn tối với hai người.

Bữa tối hôm đó thực ra cũng rất bình thường, Âu Dương Thành và Hứa Mục luôn nói đến chuyện của họ, thỉnh thoảng họ dừng lại nói với cô vài ba câu, cô cũng tùy theo câu hỏi của bọn họ mà trả lời, còn lại phần lớn thời gian đều là ăn cơm. Chỉ khi sắp ăn xong bữa, Âu Dương Thành nhận một cuộc điện thoại gọi đến và có việc phải đi.

Âu Dương Thành rất lịch sự quay về phía cô xin lỗi và dặn dò Hứa Mục đưa cô về, rồi anh mới vội vàng rời đi. Sau đó, Hứa Mục cũng không có biểu hiện gì bất thường, hai người nói với nhau dăm câu ba điều về chuyện học hành trường lớp, cuối cùng rời khỏi nhà hàng.

Đọc đường đi, Hứa Mục không nói câu nào, Lâm Tử Mạch ngồi ở ghế phụ lái, lặng lẽ nhìn ánh sáng muôn màu của đèn điện hai bên đường, trong lòng rất hưng phấn vì được gặp lại Âu Dương Thành, điều ngọt ngào và sự rung động ấy thực khó có thể diễn tả bằng lời.

Trường của Lâm Tử Mạch cách nội thành không xa, theo chỉ dẫn của cô, Hứa Mục chạy xe đến thẳng trước cửa tầng dưới ký túc xá. Sau khi dừng xe lại, Hứa Mục vẫn ngồi im, không làm gì cũng không nói gì.

Lâm Tử Mạch đành phải tự mình phá vỡ sự trầm mặc đó: “Đến chỗ của em rồi, cảm ơn anh đã đưa em về. Không còn việc gì, em đi trước nhé.”

Hứa Mục vẫn chẳng nói lời nào.

Lâm Tử Mạch không hiểu, nhìn Hứa Mục nói thêm lần nữa: “Vậy em đi trước nhé, tạm biệt!” Cô quay người mở cửa xe nhưng không thể nào mở được. Đến lúc này cô hoàn toàn không hiểu, cô quay người lại nhìn Hứa Mục, không biết anh đang nghĩ gì.

Im lặng một lát, Hứa Mục đột nhiên khẽ cong khóe miệng, quay đầu lại cười với cô, hỏi: “Em là người nào?”

Lâm Tử Mạch ngẩn người ra một chút rồi mới đáp: “Người Giang Tây, Cửu Giang ạ!”

Hứa Mục vẫn cười như vậy, nụ cười dường như rất vui vẻ: “Nhà em ở phố Hân Nhai?”

Lần này đến lượt Lâm Tử Mạch vô cùng kinh ngạc: “Làm sao anh biết được?”

Hứa Mục cười: “Trước đây anh đến núi Lư Sơn có đi qua Cửu Giang, cũng chỉ biết đến phố này, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.”

Lâm Tử Mạch cũng không thể không nhoẻn miệng cười: “Đúng vậy, thật là trùng hợp, không thể nghĩ được rằng vài năm trước có lẽ chúng ta chỉ ở cách nhau một bức tường, thế giới thật là kỳ diệu.”

Nụ cười trên mặt Hứa Mục vẫn tươi như trước, nhưng ánh mắt lại có chút âm đạm: “Thế giới kỳ diệu cũng không chỉ ở điểm này, thật ra chúng ta cũng rất có duyên phận đấy.”

Lâm Tử Mạch gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Hứa Mục đột nhiên đổi đề tài, hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Lâm Tử Mạch lại sửng sốt, lúng túng nói: “Chưa có, sao anh lại hỏi chuyện này...” Còn chưa nói hết câu, Hứa Mục đã chen ngang: “Làm bạn gái anh đi!”

Chính là như vậy, cô thực sự đã bị cùng một người, cũng dùng cùng một giọng điệu đùa đùa như thế thổ lộ đến hai lần! Lâm Tử Mạch bất giác ngửa đầu tựa vào sofa nhìn lên trời, cô dùng tay dấm nhẹ lên ngực, bất đắc dĩ thở dài, sau đó đứng dậy trịnh trọng nhìn chăm chăm vào Hứa Mục, nói:

“Đồng chí Hứa Mục, bây giờ tôi rất nghi ngờ đồng chí đang lấy cớ khám bệnh cho bệnh nhân Âu Dương Thành để lấy lý do bỏ bê công việc, xét thấy còn có rất nhiều bệnh nhân đang chờ đồng chí cứu sống, bây giờ, tôi thay mặt cho Nightingale*, trực xuất đồng chí rời khỏi phòng bệnh này, trở lại cương vị công tác của mình mau!” Lâm Tử Mạch chỉ ra cửa, Hứa Mục không thèm liếc mắt một cái, chỉ mỉm cười đối mặt với Lâm Tử

Mạch, anh căn bản vốn không tự giác hành động. [* Florence Nightingale (1820-1910): Người sáng lập ra ngành y tế hiện đại.]

Hít một hơi thật sâu, Lâm Tử Mạch đứng bật dậy, vừa đẩy vừa đá mà chẳng cần để ý đến hình ảnh của mình, cuối cùng cũng tổng được anh chàng Hứa Mục đang ra vẻ ấm ức không tình nguyện kia ra ngoài cửa.

Đóng cửa xong xoay người lại, cô vô tình nhìn thấy Âu Dương Thành đang cố ý cúi đầu che giấu một nụ cười, gương mặt lại không chịu thua kém, đỏ bừng lên.

“Cộc, cộc, cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Tử Mạch dường như rất thất vọng nghĩ tại sao Hứa Mục còn chưa chịu rời đi, cô không cam tâm tình nguyện ra mở cửa.

“A Tử, cháu làm sao vậy? A Thành bắt nạt cháu à?” Hóa ra là mẹ Âu Dương, bà vừa thấy Lâm Tử Mạch cong môi phụng phịu, liền quan tâm hỏi.

Lâm Tử Mạch vội vàng mỉm cười, đỡ lấy chiếc túi trong tay mẹ Âu Dương, xấu hổ nói: “Không phải đâu bác ạ! Là... là vừa nãy cháu xem một bộ phim, tình tiết câu chuyện không ra gì nên cháu mới tức giận thôi.”

“Tiểu nha đầu!” Mẹ Âu Dương dừng bước, xoay người cười vỗ vỗ đầu Lâm Tử Mạch, nói: “Đúng là một tiểu nha đầu!”

Lâm Tử Mạch cười lạnh lợi, xoay người giúp bà đặt chiếc túi xuống rồi mới khe khẽ thở phào. Chắc là mẹ Âu Dương vừa tới thôi, may là bà không nghe thấy mấy câu bọn họ vui đùa lúc trước, không thì thật thê thảm.

Đầu tiên mẹ Âu Dương thăm hỏi một chút tình hình của anh, rồi sau đó mới ngồi xuống nói với anh những chuyện ở công ty. Lâm Tử Mạch ngồi một bên, không tiện nói chen vào nên cô yên lặng xem phim. Tivi

đang chiếu phim “Vương triều Ung Chính”, đây là một bộ phim rất được yêu thích vào năm 2000. Sợ làm phiền mẹ con Âu Dương Thành đang nói chuyện công việc, Lâm Tử Mạch điều chỉnh âm thanh tivi nhỏ lại, tuy nhiên cô xem phim mà không tập trung tư tưởng một chút nào.

“Đúng rồi, A Thành, sáng nay mẹ nhận được một cuộc điện thoại từ California, là một cô gái gọi tới.” Giọng mẹ Âu Dương đột nhiên truyền đến tai Lâm Tử Mạch. Cô lặng lẽ liếc nhìn về phía Âu Dương Thành, thấy anh vẫn rất bình tĩnh, Lâm Tử Mạch liền giả vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục xem phim, nhưng kỳ thực trong lòng cô lại không ngừng lặp đi lặp lại những lời tự an ủi: “Lúc mở cửa, nhìn vẻ mặt bác gái rõ ràng là không có chút gì khác thường.”

Sắc mặt Âu Dương Thành không thay đổi, giọng anh bình tĩnh hỏi: “Ồ? Cô ấy có nói là ai không ạ?”

Mẹ Âu Dương nhìn chăm chú vào đôi mắt Âu Dương Thành, cười rất dịu dàng: “Không nói, cô ấy chỉ nói là bạn học cùng đại học với con thôi, vừa biết con bị tai nạn xe.” Dừng lại một chút, bà nói tiếp: “Mẹ đã nói số điện thoại di động của con cho cô ấy, cô ấy nói sẽ gọi lại cho con.”

“Vâng.” Âu Dương Thành khẽ gật gật đầu. “Chắc là bạn cùng lớp của con.”

Mẹ Âu Dương vẫn cười như vậy: “Mẹ cũng nghĩ thế.”

Lâm Tử Mạch khe khẽ thở phào, lại bị một phen hú vía.

Mười rưỡi tối.

Mẹ Âu Dương đã sớm quay trở về nhà nghỉ ngơi, còn Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch đang xem đĩa phim “Những thiên thần của Charlie” mà Hứa Mục mua cho, đây là bộ phim bom tấn gây sốt ở các

phòng vé năm 2000. Đương nhiên chủ yếu là Lâm Tử Mạch xem, còn Âu Dương Thành chỉ là ngồi cùng cô thôi.

“Làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch đột nhiên bấm nút tạm dừng phim, trong thoáng chốc căn phòng bỗng vô cùng yên lặng, Âu Dương Thành không hiểu chuyện gì nên lên tiếng hỏi.

“Hình như có vật gì đó đang rung.” Lâm Tử Mạch dựa vào sự miễn cảm của mình với chiếc điện thoại di động đang rung, cô đi đến bên chiếc áo của Âu Dương Thành đang treo ở tủ, lấy điện thoại từ trong túi áo ra rồi đặt vào tay anh.

“Cảm ơn.” Âu Dương Thành nhận điện thoại từ tay Lâm Tử Mạch, không ngờ đúng lúc này thì điện thoại lại thôi không rung nữa. Âu Dương Thành khẽ mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra rồi đặt nó lên trên chiếc tủ ở trước đầu giường, nói đùa: “Bác sĩ khuyên anh tốt nhất nên ít dùng điện thoại, cho nên không nhận điện thoại cũng tốt.”

Lâm Tử Mạch nghiêng đầu cười nói: “Vậy thì không nhận nữa.”

Cô vừa nói xong thì điện thoại lại bắt đầu rung, Lâm Tử Mạch cố ý thờ dãi, tỏ vẻ rất bùi ngùi nói: “Xem ra anh vẫn phải chịu sự tổn hại từ sự bức xạ của sóng điện thoại rồi, em rất tiếc, xin anh hãy nén đau thương mà nhận điện thoại đi!”

Cuối cùng Âu Dương Thành không nhịn được nữa bật cười thành tiếng, ánh mắt dịu dàng của anh dừng lại trên người Lâm Tử Mạch, ngập ngừng một lát rồi anh mới cầm điện thoại lên ấn nút nhận.

“Xin chào!” Âu Dương Thành khẽ mỉm cười nói ra hai chữ.

Lâm Tử Mạch ngẩn người nhìn chăm chú vào đôi mắt tràn đầy niềm vui của anh, cô thấy anh cũng như đang nhìn mình, tuy anh không thể nhìn

rõ được dáng hình của cô, không nhìn rõ được ánh mắt cô đang nhìn anh chăm chú, nhưng ánh mắt ấy của anh lại mềm mại dịu dàng như dòng nước.

Đột nhiên Lâm Tử Mạch giật mình kinh ngạc, không biết bắt đầu từ lúc nào, Âu Dương Thành đã mỉm cười trở lại, mà nụ cười ấy, ở tương lai cô rất ít khi nhìn thấy, cũng không biết từ lúc nào, cô đã quen với nụ cười dịu dàng mà ấm áp của anh năm 2000 như vậy.

“Trình, trước hết em đừng vội, anh không sao.” Giọng Âu Dương Thành dịu dàng nhẹ nhàng giống như đang vỗ về một người nào đó trong chốc lát đã kéo Lâm Tử Mạch ra khỏi dòng suy nghĩ, quay trở về với thực tại.

Trình? Quả nhiên là Trình Tử! Lâm Tử Mạch vội vàng mở to mắt dỏng tai lên cố gắng lắng nghe. Không biết từ lúc nào, Âu Dương Thành đã đưa mắt nhìn sang chỗ bình hoa bên cạnh, ngón tay anh nhẹ nhàng gõ gõ lên chiếc tủ đầu giường, sắc mặt anh vẫn rất điềm đạm, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng an ủi người ở bên kia đầu dây: “Bây giờ anh đã có thể nhìn thấy một vài thứ rồi, nhưng vẫn còn lơ mờ chưa rõ, cho nên bác sĩ muốn anh nằm trong bệnh viện để tiếp tục điều trị...”

“... Yên tâm nhé, anh nhất định sẽ khỏi.” Nói đến đây, trên miệng anh nở một nụ cười điềm tĩnh, giọng điệu tỏ rõ sự kiên định chân thật đáng tin, chắc chắn người nghe được câu nói đó sẽ không còn quá lo lắng cho anh.

Phải chăng vì Âu Dương Thành lo Trình Tử sẽ vì anh mà lo lắng quá cho nên anh mới nói với Trình Tử giống như đã nói với mẹ anh, rằng mắt anh không sao, tất cả rồi sẽ tốt hơn thôi? Trình Tử đối với anh thực sự quan trọng như vậy sao? Thì ra ở thời điểm này, cô ấy đã quan trọng như vậy đối với anh rồi ư? Lâm Tử Mạch đột nhiên bừng tỉnh giống như bị người ta đánh thức từ trong giấc mộng đẹp vậy.

Mấy ngày nay, chứng kiến Âu Dương Thành từng chút từng chút một thoát khỏi sự bao phủ của bóng tối, tâm trạng anh đã trở lại vui vẻ hơn, hon nữa anh cũng dần dần đón nhận sự chăm sóc của cô, cô nghĩ, cô có thể làm được điều gì đó; cô nghĩ, cô có hy vọng. Nhưng thực ra, tất cả chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Cho dù cô có đến từ năm 2000, thì thực ra vẫn là đến muộn?

Âu Dương Thành gác điện thoại, Lâm Tử Mạch chẳng còn tâm trạng để xem phim nữa. Cô vội vàng chúc Âu Dương Thành ngủ ngon rồi tắt tivi lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau là một ngày nắng đẹp, bầu trời trong xanh không gợn chút mây, ánh mặt trời buổi sáng nghiêng nghiêng chiếu vào phòng bệnh, trong tia sáng có thể nhìn thấy vô số hạt bụi bé tí đang không ngừng chuyển động chằng theo một quy tắc nào.

Âu Dương Thành đã được Hứa Mục dẫn đi kiểm tra mắt, Lâm Tử Mạch ngồi lặng lẽ trên ghế sofa trong góc phòng bệnh, ánh mắt đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì. Không khí trong căn phòng tĩnh mịch đến đáng sợ.

Năm 2007 thực sự đã từng tồn tại sao? Đột nhiên Lâm Tử Mạch bắt đầu hoài nghi.

Năm 2000 này cũng là chân thực sao? Lâm Tử Mạch vẫn không tìm được đáp án nào thỏa đáng.

Vậy thì rốt cuộc, cái gì mới là chân thực đây? Tình yêu của cô ư? Không, có lẽ đó mới là sự dối trá lớn nhất.

Rốt cuộc, cô và Âu Dương Thành làm sao có thể đến được với nhau?

Cô suy nghĩ trở lại buổi tối năm 2003 đó.

“Làm bạn gái anh đi!” Ánh mắt sáng quắc của Hứa Mục nhìn cô chăm chú, nói.

Lâm Tử Mạch ngây người, không biết nên trả lời thế nào. Dường như phải mất vài phút trôi qua, cô mới cau mày đỏ mặt mở miệng: “Em... thích... Âu Dương Thành.” Giọng cô lí nha lí nhí, thoảng như tiếng muỗi kêu.

Xem ra, dường như Hứa Mục đã sớm đoán được điều này, anh cong cong khóe miệng, khẽ cười một tiếng, rồi tiện thể nhếch môi, lắc lắc đầu cười nhiều hơn, và cuối cùng không kiềm chế được nữa anh cười to hai tiếng “ha ha”, sau đó anh vươn tay, vỗ vỗ lên vai Lâm Tử Mạch, nhìn cô không chớp mắt, nói: “Anh đã sớm biết mà.”

Lâm Tử Mạch vẫn ngồi ngây ra, thấy giọng điệu của anh có vẻ gì là lạ.

Hứa Mục gật đầu cười nói: “Yên tâm đi, anh có thể giúp em.”

Lâm Tử Mạch vẫn còn chưa thoát ra khỏi những lời bông đùa của Hứa Mục, cô nhìn anh bằng con mắt khó hiểu. Hứa Mục né tránh ánh mắt của cô, xoay người xuống xe, giúp cô mở cửa xe.

“Tạm biệt!” Lâm Tử Mạch giơ tay chào tạm biệt Hứa Mục. Nhìn chiếc xe phóng đi rồi, cô vẫn không hiểu được hành động vừa rồi của anh là có ý gì.

Hứa Mục nói giúp cô và cũng thực sự bắt đầu giúp cô.

Anh hẹn cô ra ngoài ăn cơm, sau đó gọi Âu Dương Thành đến. Anh thường xuyên làm như vô ý nói với cô rằng cô là mẫu người mà Âu Dương Thành thích. Rồi khi Âu Dương Thành đi công tác anh còn để cô thay anh giúp Âu Dương Thành trông Tiểu Cáp.

Chỉ có điều, tuy làm nhiều như vậy, nhưng Âu Dương Thành vẫn trước sau chỉ xem cô là một cô bé, anh chưa bao giờ có một chút tình cảm nào với cô, cho đến một ngày...

Hứa Mục nói có chuyện muốn tuyên bố, nhân tiện đưa Lâm Tử Mạch đến căn hộ mà Âu Dương Thành vẫn sống một mình.

Ngày hôm đó, Lâm Tử Mạch nấu bữa trưa ở đó, Hứa Mục đưa cô đi siêu thị mua đồ nấu ăn, lúc đầu cô vốn muốn hỏi Âu Dương Thành thích ăn gì, nhưng Hứa Mục đã nói: “Hôm nay không cần suy nghĩ nhiều, em thích ăn món gì thì nấu món đó đi.”

Lâm Tử Mạch liền nghe lời chọn mấy thứ như vậy.

Âu Dương Thành nhìn thấy Lâm Tử Mạch đến cũng không hề kinh ngạc, thật ra đó cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Tử Mạch đến nhà anh, khi chăm sóc Tiểu Cáp cô đã đến rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên lúc cô đến mà Âu Dương Thành có mặt ở nhà.

Bọn họ chào hỏi nhau mấy câu đơn giản, rồi Lâm Tử Mạch đi chuẩn bị cơm trưa, còn Hứa Mục và Âu Dương Thành đi lên ban công sân thượng vừa phơi nắng vừa đánh cờ.

Ở trong bếp tiếng dầu sôi xèo xèo, Lâm Tử Mạch vui vẻ bận rộn nấu ăn. Còn trong phòng khách, bên cạnh bộ phiên bản đàn tranh cổ nổi tiếng, hai người bọn họ đang chơi cờ, tranh và người phối kết với nhau thật hài hòa nho nhã. Tất cả những điều ấy đẹp tựa như câu chuyện cổ tích giữa ngày xuân ấm áp.

Bữa trưa ngày hôm đó cô làm món gì nhỉ? Cá chép chua ngọt, thịt bò xào ớt xanh, xương sườn om, gà cay xào khô, cà tím kho tộ... Đều là những món cô thích, may mắn Âu Dương Thành và Hứa Mục cũng rất thích. Chỉ có điều sau khi ăn một miếng thịt gà, Hứa Mục nhú nhú mày, nói: “Không đủ cay.”

Lâm Tử Mạch vội nói: “Vậy sao? Em thấy anh Âu Dương những lúc đi ra ngoài ăn đều không ăn món cay, em nghĩ có lẽ anh ấy không thể ăn cay nên đã bỏ ít ớt đi một chút.”

Âu Dương Thành nghe vậy, đưa mắt nhìn Lâm Tử Mạch, ánh mắt anh thật sâu và ấm áp, rồi anh cũng gắp một miếng bỏ vào miệng, nhưng rất lâu sau mới nói: “Hương vị rất ngon.” Vừa nghe anh nói vậy, sắc mặt Lâm Tử Mạch lập tức rạng rỡ hẳn lên.

Sau khi ăn xong, hai người tỏ ý muốn giúp cô cùng dọn dẹp, nhưng cô đã từ chối, một mình tự thu dọn hết bát đĩa, lau chùi quét dọn phòng bếp. Khi làm xong mọi việc cô mới phát hiện, thì ra hai người đang ngồi ở ghế sofa đợi cô.

“Làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch đứng ở phòng khách không biết làm gì.

Hứa Mục cười ra hiệu bảo cô ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Thành: “Anh có chuyện muốn nói.”

“Anh nói đi.” Âu Dương Thành gô lên cánh tay tựa vào sofa.

Hứa Mục cười cười, hết nhìn Âu Dương Thành, lại nhìn Lâm Tử Mạch, mãi sau anh mới chậm rãi nói: “Ngày mai anh bay, đi Mỹ.”

Trực giác như mách bảo Lâm Tử Mạch rằng Hứa Mục sẽ không trở lại, cô hỏi: “Anh muốn đi thật lâu sao?”

Hứa Mục cười: “Đúng vậy, anh đi Mỹ học, có thể phải mất vài năm không quay về.”

“Tại sao đột nhiên anh lại muốn đi, từ trước đến giờ, anh chưa từng đề cập gì đến việc này.” Âu Dương Thành buông thõng hai tay trước ngực, nhíu mày hỏi.

Hứa Mục vẫn mỉm cười, một nụ cười ráo hoảnh: “Anh muốn đi, nên đã đăng ký đi du học, cũng không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy. Điều này chẳng phải là chuyện mừng cho hai đứa sao?”

Nhìn vẻ mặt hai người, Hứa Mục lại nói tiếp: “Điều anh lo lắng nhất chính là Tử Mạch.”

“Em?” Tử Mạch ngạc nhiên chỉ vào mình.

Hứa Mục nhướn mày, nháy nháy mắt với cô, rồi nhìn Âu Dương Thành, nói: “A Thành, Tử Mạch là em gái anh, cho nên em phải chăm sóc nó thật tốt đấy. Cô bé xinh đẹp như vậy, em tuyệt đối đừng để mấy thằng nhóc ngốc nghếch trong trường lừa đi đấy, nếu không đến lúc nào đó có người muốn hối hận thì cũng không còn kịp nữa.”

“A?” Lâm Tử Mạch xấu hổ lúng túng không biết phải nói gì.

Âu Dương Thành nhìn Hứa Mục rất lâu, sau đó đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô nghiêm túc nói: “Được.”

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tương Lai Đã Diễn Ra (2)

Chính là như vậy, từ đó trở đi, Âu Dương Thành bắt đầu quan tâm chăm sóc Lâm Tử Mạch giống như lời Hứa Mục đã nói.

Bọn họ cùng nhau đi dạo công viên, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau chăm sóc Tiểu Cáp. Cả hai sống với nhau giống như tất cả những đôi tình nhân khác, nhưng chỉ có điều, Âu Dương Thành chưa bao giờ biểu lộ bất kỳ điều gì với Lâm Tử Mạch. Cô cho rằng những điều cô làm có lẽ còn chưa đủ, cô hơi nóng vội, vì thế cô vẫn luôn lặng lẽ đợi chờ, đợi chờ đến một lúc nào đó cô có thể bước được vào trái tim anh.

Thời gian cô đợi chờ như vậy là hai năm.

Khi cô học đến năm thứ tư, trong lúc đi tìm việc làm, Âu Dương Thành đã hỏi cô có muốn vào công ty anh làm việc hay không, nhưng Lâm Tử Mạch từ chối, cô đã tìm một công ty khác cách công ty anh không xa lắm.

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi ký kết hợp đồng xong, Âu Dương Thành ở nhà chúc mừng cô. Lâm Tử Mạch làm rất nhiều món ngon, hai người ăn tối với nhau vui vẻ, Âu Dương Thành còn uống một chút rượu, Lâm Tử Mạch cũng uống cùng anh.

Lâm Tử Mạch không chú ý đó là loại rượu gì, chỉ biết chắc là loại rượu ngon, bởi chỉ cần nhắm một ngụm nhỏ là đã cảm nhận được hương thơm ngào ngạt của nó. Loại rượu đó thật dễ làm cho người ta say.

Lần nào ăn cơm xong cũng là Lâm Tử Mạch dọn dẹp đồng bát đĩa ngổn ngang, Âu Dương Thành cũng quen với việc đó nên không yêu cầu giúp cô nữa. Trong phòng bật điều hòa mà anh vẫn cảm thấy dường như hơi nóng. Anh kéo chiếc ghế đến ngồi trước cửa sổ, rồi mở toang nó ra, gió lạnh trong phút chốc thổi vào mát rượi, chiếc rèm cửa màu trắng va vào nhau phát ra những tiếng lạo xạo, anh kéo kéo cổ áo sơ mi ra phía sau, cảm giác dễ chịu hơn một chút.

“Sao anh lại mở cửa sổ ra thế?” Lâm Tử Mạch từ phòng bếp đi lên thấy vậy liền hỏi.

Âu Dương Thành quay đầu lại nhìn cô, rồi lại kéo kéo chiếc cổ áo, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngữ âm của anh có chút không rõ ràng, anh nói: “Thấy hơi nóng.” Hình như anh hơi say, xem ra cả người có chút gì đó như mơ mơ hồ hồ.

“Ra mồ hôi mà ngồi trước gió dễ bị cảm lạnh đấy.” Lâm Tử Mạch lo lắng nên trách cứ, cô đi vòng ra chỗ anh, đóng chặt cửa lại, rồi quay lại căn nhắc: “Lớn như vậy rồi mà một chút kiến thức thường thức ấy cũng không biết.”

“Anh uống hơi nhiều!” Âu Dương Thành nở một nụ cười dịu dàng rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Mạch. Vì cũng uống một chút rượu nên giờ đây hai má cô đỏ bừng, cô vừa căn nhắc anh vừa mỉm cười, lúc này trông cô thật xinh xắn đáng yêu, môi hồng răng trắng, hai hàng lông mày cong và đẹp như vẽ. Càng nhìn, dường như Âu Dương Thành càng cảm thấy nóng hơn.

Mắt nhắm hờ, Âu Dương Thành dựa lưng vào thành ghế, rồi sau đó anh lại mở mắt ra, nhắc chân phải gác lên chân trái của mình.

“A!” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu khe khẽ, Lâm Tử Mạch vừa đóng xong cửa sổ đang đi qua trước mặt anh đã bị chân anh đập trúng đầu gối,

trong chốc lát đứng không vững, ngã nhào về phía anh.

Âu Dương Thành lập tức ngăn cả người.

Mãi cho đến khi cảm nhận được một hơi thở thơm tho nồng ấm đang thổi dồn dập bên tai, anh mới giật mình phát hiện hai tay mình đang ôm lấy vòng eo mềm mại mảnh mai của Lâm Tử Mạch, còn Lâm Tử Mạch thì hai tay đang khoác lên vai anh, hai má đỏ ửng nhìn anh không biết phải làm sao.

Ánh đèn neon sáng bên ngoài cửa sổ, vô cùng quyến rũ, nhưng cũng không thể sánh được với vầng trăng tròn như chiếc đĩa ngọc đang tỏa ánh sáng trong vắt, xuyên qua cửa sổ chiếu những tia sáng lấp lánh ánh bạc vào phòng.

Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành, thấy đôi mắt anh sáng lấp lánh như có muôn ngàn vì sao và mềm mại dịu dàng như làn nước. Âu Dương Thành nhìn Lâm Tử Mạch, lại thấy cô dường như giống một tinh linh đang khoác trên mình chiếc áo được dệt từ ánh trăng, vô cùng lấp lánh, mái tóc đen rũ xuống, trong mỗi sợi tóc đều như toát ra thần sắc của nguyệt thần.

Giống như trúng phải bùa mê, Âu Dương Thành nhẹ nhàng đưa tay ra phía sau đầu Lâm Tử Mạch, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của cô, Lâm Tử Mạch cũng giống như bị mê hoặc, từ từ nhắm hai mắt lại...

Trong khoảnh khắc khi đôi môi tiếp xúc nhau, cả hai người đều giống như bị vật gì đánh trúng. Xúc động run rẩy, tim đập dồn dập, và quyến luyến bịn rịn không rời, dường như trong giây lát ấy, giây lát mà môi chạm vào môi, thời gian như ngừng trôi, trái tim như ngừng đập.

Nó vừa giống như có sự đổi thay nào đó vô cùng lớn lao trong đời người, lại vừa như chỉ là một tia sáng lóe lên trong chớp mắt, những cảm xúc nồng nàn trên đôi môi trong thoáng chốc đã biến đi đâu mất.

Âu Dương Thành buông lỏng bàn tay đang đặt phía sau đầu cô, nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy.

Lâm Tử Mạch run run mở to hai mắt, nhìn vào đôi mắt sâu như biển của Âu Dương Thành. Âu Dương Thành cũng nhìn cô, mày hơi nhíu lại, trên mặt lộ rõ vẻ đấu tranh trước sự mê hoặc.

Cả hai người cứ nhìn nhau như vậy, thật lâu, Lâm Tử Mạch cảm giác chân mình dường như hơi tê tê, cô khe khẽ ho một tiếng, thấp giọng nói: “Người anh hơi nóng, em đi lấy thuốc cho anh uống để phòng cảm lạnh.”

Cô xoay người vừa bước đi một bước, cổ tay cô đã bị một bàn tay vô cùng mạnh mẽ túm lấy. Cô từ từ quay người lại, bàn tay nóng rực trên cổ tay cô cũng nhẹ nhàng trượt xuống, bao bọc tay cô trong lòng bàn tay ấy. Âu Dương Thành hơi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô, nói: “Tử Mạch, hãy ở bên anh nhé!”

Lâm Tử Mạch có chút sững sờ, dường như không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy, cô khẽ gật đầu, nhìn anh hồi lâu rồi mới mỉm cười nói: “Vâng!”

Âu Dương Thành mỉm cười, niềm vui như tràn ra từ trong ánh mắt, anh khẽ nói: “Anh còn phải uống thuốc nữa đúng không?”

Sau đó thì sao nhỉ? Sau đó bọn họ đã sống cùng nhau.

Sau khi tốt nghiệp, Lâm Tử Mạch không cần phải đi tìm phòng trọ nữa, căn hộ của Âu Dương Thành rất rộng, Lâm Tử Mạch chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ một phòng là có thể đến đó ở, vừa thuận tiện cho việc chăm sóc anh, cũng hạn chế được rất nhiều phiền phức, chí ít là buổi sáng cô cũng không cần phải đi xe buýt đến chỗ làm.

May mắn là bọn họ sống cùng nhau rất hợp, gần như không có xung đột về những thói quen trong cuộc sống. Bản thân Âu Dương Thành là một

người được nuôi dưỡng giáo dục rất tốt, Lâm Tử Mạch lại rất biết nhường nhịn, chính vì vậy mà cuộc sống của hai người thuận buồm xuôi gió đến mức khó tin. Đến cả Lâm Tử Mạch nhiều lúc cũng cảm thấy dường như hai người là một đôi yêu nhau ăn ý nhất trên thế gian này.

Nhưng cô lại không có cách nào để tự lừa dối mình. Trong lòng anh vẫn luôn có một hình bóng khác, trong điện thoại của anh vẫn tồn tại một cái tên, nụ cười rạng rỡ thoải mái của anh bảy năm về trước vẫn không thể trở lại, cô vẫn chưa hoàn toàn bước được vào trái tim anh, thỉnh thoảng vẫn có những lúc anh ngẫu nhiên thất thần khó hiểu.

Cho đến một đêm trước khi cô quay trở về năm 2000, lúc cô tỉnh dậy, đi qua phòng Âu Dương Thành, thấy cửa không khóa, cô liền ghé mắt nhìn.

Trong phòng không bật đèn, Âu Dương Thành đang ngồi lặng im trước cửa sổ. Ánh trăng như dòng nước xuyên qua cửa sổ dịu dàng trút thẳng lên người anh, khắc họa rõ nét một dáng người vô cùng mê hoặc.

Cánh tay buông thõng khoác trên lưng ghế, đùi chân phải gác lên chân trái, thần sắc rất bình tĩnh, ánh mắt như đang nhìn chăm chú vào chiếc cốc thủy tinh trong suốt trên bàn. Dáng ngồi của anh hơi lộn xộn, cổ áo sơ mi màu trắng hơi mở ra, phảng phất mang theo vẻ suy sụp chán chường, ánh mắt nhìn trừng trừng về phía trước, cả người anh toát lên vẻ mê loạn u buồn.

Hai hàng lông mày anh nhíu chặt, đôi mắt rũ xuống, khóe môi nhếch lên, tất cả những vẻ đó trong đêm tối cô tịch toát ra vẻ cô đơn làm người ta tan nát cõi lòng.

Không biết từ nơi nào trong đêm khuya thanh vắng vắng đến tiếng nhạc bài Moon River, tiếng đàn ghi-ta du dương trầm bổng nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Lâm Tử Mạch lại như đang có điều gì âm âm đổ vỡ, thành một mớ hỗn loạn vô cùng.

Bảy năm, cô đã tôn biết bao công sức để theo đuổi, cứ ngỡ rằng sẽ được ở bên anh... và hơn thế cô mong mỗi sẽ có ngày xưa đuổi được một hình bóng vẫn còn lẫn quất trong trái tim anh... Nhưng, trong đêm sâu hoang vắng, bốn bề tình lặng, cô mới ngộ ra rằng, trái tim anh vẫn không thuộc về cô.

“Em làm sao vậy?”

Một tiếng an ủi nhẹ nhàng từ trên đầu cô truyền đến, Lâm Tử Mạch chậm rãi ngẩng lên.

“Tại sao lại khóc?” Hứa Mục không thể ngờ được lúc Lâm Tử Mạch ngẩng đầu lên thì trên gương mặt nhỏ nhắn của cô đã giàn giụa nước mắt, anh luống cuống cầm lấy hộp khăn giấy trên chiếc bàn, rút một tờ đưa cho cô.

Lâm Tử Mạch không để ý mình đã rơi lệ, cô vội nhận lấy khăn rồi lau lung tung trên mặt, sau đó mới ngẩng đầu lên miễn cưỡng nở một nụ cười với Hứa Mục, nói: “Em không sao, chỉ có mình anh thôi à, Âu Dương đâu?”

Hứa Mục nhíu nhíu mày, ngồi xuống bên cạnh cô nói: “Cô đến, dẫn A Thành đi tản bộ rồi. Bọn họ hình như có điều gì muốn nói với nhau, anh qua đây xem em thế nào.”

Lâm Tử Mạch nghiêng đầu nhìn anh, nghi hoặc hỏi: “Sao bác gái lại đến vào giờ này?”

Hứa Mục nhún nhún vai, cười nói: “Anh không biết, có điều em không cần lo lắng, thân phận của em tạm thời vẫn an toàn.”

Lâm Tử Mạch nở nụ cười nhàn nhạt, cô gật gật đầu rồi lại cụp mắt nhìn xuống.

Sáng nay lúc Hứa Mục đến đón Âu Dương Thành thì phát hiện hôm nay Lâm Tử Mạch có gì đó không thoải mái, cho nên lúc này anh mới đến thăm cô. Bắt đầu từ lúc Lâm Tử Mạch xuất hiện và buột miệng gọi tên anh, dường như lúc nào trong tiềm thức của anh cũng đều như nói với chính mình rằng, ở cô gái này có điều gì rất thần bí. Cô đột nhiên xuất hiện, đối với tất cả mọi người và mọi vật xung quanh vừa có điều gì đó quen thuộc vừa lại như xa lạ, cô gái này hấp dẫn anh, mê hoặc anh. Tuy bề ngoài Hứa Mục đối với tất cả các cô gái đều rất nhiệt tình, nhưng thực ra bản chất của con người anh lại là lạnh lùng thờ hững, cho nên anh luôn bình tĩnh tự nhiên trong mọi tình huống. Nhưng, những lúc đứng trước Lâm Tử Mạch, theo bản năng anh lại muốn tìm hiểu về cô, tuy nhiên hết lần này đến lần khác anh đều bị cô khiến cho không biết phải xử trí thế nào.

Ví như lúc này, nhìn thấy cô khép mình đau thương như vậy, anh rất muốn tìm hiểu xem nguyên nhân vì sao cô lại buồn đau, anh muốn lúc này có thể ôm cô vào lòng, bảo vệ, che chở cho cô.

“Mình đã nghĩ như vậy sao?” Hứa Mục có chút giật mình, rồi anh nhanh chóng thoát ra khỏi ý niệm vừa nghĩ trong đầu, dùng giọng điệu hết sức ôn hòa nói: “Rốt cuộc em sao vậy, nếu có điều gì buồn bực trong lòng, nói ra sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nói không chừng, anh có thể giúp được em đấy.”

Lâm Tử Mạch vẫn giữ nguyên tư thế, nhẹ nhàng nói: “Anh đã giúp em rồi đấy thôi, anh Hứa Mục. Em không thể lúc nào cũng phải nhờ người khác giúp đỡ mình.”

Hứa Mục thực sự không hiểu ý cô là gì. “Đã giúp em rồi” là ý cô định nói đến đồng xu đó sao? Tuy anh không hỏi, nhưng anh biết cô cần có thêm thời gian.

Lâm Tử Mạch im lặng rất lâu, cuối cùng cô mới từ từ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có chút gì đó hoang mang mờ mịt, hỏi: “Hứa Mục, anh nói

xem, một người trong cả cuộc đời chỉ có thể thực sự yêu một người thôi sao, và không thể lại tiếp tục yêu được một người khác nữa đúng không?”

Hứa Mục có chút sững sờ, không biết vì sao cô lại hỏi vấn đề này. Nhất thời anh không biết phải trả lời như thế nào. Anh chưa từng yêu sâu đậm một người nào khác, cho nên không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Hỏi xong, Lâm Tử Mạch vẫn đứng đó để đợi anh trả lời, anh định thần lại, nói: “Thực ra anh cảm thấy điều này không mấy thực tế, cả cuộc đời chỉ yêu có một người, điều này chỉ có trong những câu chuyện cổ tích mà thôi.”

Ngày hôm đó, trước khi mẹ Âu Dương và Lâm Tử Mạch đưa Âu Dương Thành đến bệnh viện, Âu Dương Thành đã gọi điện thoại cho anh nhắc nhở anh đừng bóc trần kế hoạch của mình, và cũng nhắc đến cô gái giả làm Trình Tử, khi đó Âu Dương Thành nói cô muốn ở lại đại khái là vì muốn rời xa một anh chàng nào đó. Bây giờ thấy cô hỏi chuyện này, Hứa Mục liền đoán là vì cô thiếu niềm tin vào người yêu mà đau khổ. Câu trả lời của anh tuy có chút tàn nhẫn, nhưng anh muốn cô nhận rõ sự thật, tuy rằng anh rất muốn túm lấy tên đó rồi hung hăng đánh cho hắn ta một trận để trút giận thay cô.

Lâm Tử Mạch nghe xong câu trả lời của anh, sắc mặt vẫn trầm ngâm, thậm chí khóe miệng còn lộ ra chút ý cười âm đạm, cô lẩm bẩm tự nói với chính mình bằng giọng nói có chút thê lương và nhỏ đến mức gần như không nghe thấy gì: “Nhưng vì sao anh ấy nhất định phải mãi yêu người con gái đó...”

Nhưng Hứa Mục lại nghe rất rõ, cuối cùng anh cũng hiểu được câu chuyện của Lâm Tử Mạch, nhưng bất giác lại càng thêm đau lòng. Nhìn dáng hình mảnh mai đơn chiếc kia, anh không kiềm chế được nên cuối cùng đã ôm cô vào lòng. Lâm Tử Mạch vẫn coi Hứa Mục như anh trai, khi

anh ôm cô, cô liền ngoan ngoãn tựa vào lòng anh, dòng nước mắt không thể ngăn được cuối cùng cũng tuôn rơi.

Cuối cùng cô cũng hiểu, cho dù cô đã trở lại năm 2000, thì cô vẫn là người đến sau. Nếu là như vậy, sao còn gọi cô quay trở lại làm gì, cô còn có thể làm gì được nữa?

Hứa Mục ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của cô, cô khóc càng làm cho lòng dạ anh thêm rối bời, anh chỉ biết nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô rồi thì thầm an ủi. Nhưng hình như Lâm Tử Mạch đã đem toàn bộ nước mắt và nỗi niềm chất chứa trong những năm qua ra mà khóc, mặc cho anh cố gắng hết sức vỗ về, cũng không thể nào giúp nước mắt cô ngừng rơi.

Đoán chừng đợi đến lúc mẹ con Âu Dương Thành quay trở lại, mắt cô nhất định sẽ sưng đỏ như quả hạch đào, Hứa Mục cho dù trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng cuối cùng cũng giận dữ quát lên: “Đừng khóc nữa, cùm lăm thì anh chăm sóc em cả cuộc đời này là được chứ gì.”

Lâm Tử Mạch bị tiếng quát của Hứa Mục làm cho kinh sợ, cuối cùng không khóc nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh. Do cô khóc đến mù mị cả đầu nên mãi lâu sau cô mới nghĩ được mình đang làm cái gì, Hứa Mục nói cái gì. Vậy mà cô đã ôm Hứa Mục khóc lóc một hồi, thật là có chút xấu hổ.

Sau khi bình tĩnh lại, cô tạm thời không nghĩ đến việc của Âu Dương Thành nữa, chỉ hy vọng Hứa Mục không vì việc này mà lại hoài nghi cô, trong thoáng chốc cô thuận miệng nói theo Hứa Mục: “Được, lời anh nói coi như đã được tính rồi nhé, sau này nếu em mà không gả đi được, thì anh nhất định phải nuôi em đó!”

Hứa Mục quả nhiên không suy nghĩ kỹ càng, thấy cô không khóc nữa thì như trút được gánh nặng, cười vui vẻ: “Được, nhất ngôn cửu đỉnh.” Đối với việc cô cố ý phân tán sự chú ý của anh, anh cũng giả vờ như không

nhìn thấy: “Nhanh đi rửa mặt, xoa mắt đi, A Thành nhìn thấy còn đỡ, nếu để cô nhìn thấy thì em ăn nói thế nào đây?”

Lâm Tử Mạch như đột nhiên nghĩ đến điều này, vội vàng chạy đi rửa mặt. Hứa Mục nhẹ nhàng thở phào một cái, đứng dậy nhìn theo bóng dáng hấp tấp của cô, nói: “Vậy anh đi trước đây.”

“Ừ, tạm biệt.” Đáp lại một câu rồi Lâm Tử Mạch nhốt mình vào trong toilet.

Hứa Mục nhìn cửa toilet đóng chặt, lắc đầu mở cửa phòng rời đi.

Đợi anh đi xa, có một bóng người chậm rãi bước ra từ một chỗ rẽ khác.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng (1)

Một mình Âu Dương Thành quay trở về, mẹ anh không đi cùng anh, Lâm Tử Mạch khe khẽ thở phào. Cô vừa mới rửa mặt nên đôi mắt vẫn còn chưa hết mọng đỏ, may mà Âu Dương Thành nhìn không rõ, nếu không cô thật không biết phải giải thích thế nào.

Theo thói quen, Lâm Tử Mạch bật tivi lên, hỏi Âu Dương Thành: “Anh muốn xem cái gì?”

Âu Dương Thành lại nói: “Em tắt tivi đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Lâm Tử Mạch tắt tivi, ngồi xuống nói: “Chuyện gì ạ?”

Âu Dương Thành nhìn về hướng cô ngồi, nói: “Mẹ anh lâu rồi không gặp bố trong lòng có chút lo lắng, nên mẹ anh muốn quay trở về.”

Trong lòng Lâm Tử Mạch có chút căng thẳng. Mẹ anh đi rồi, anh cũng sẽ đuổi cô đi thôi.

Âu Dương Thành tiếp tục nói: “Mẹ anh muốn trở về, nhưng lại lo lắng cho anh, cho nên bà liên hệ với một bác ở trại an dưỡng Lư Sơn, để ngày mai anh đi Lư Sơn, thủ tục đã làm xong rồi, xe cũng đã sắp xếp xong.”

“Anh muốn đi Lư Sơn!” Trái tim Lâm Tử Mạch bắt đầu đập loạn nhịp, cô bàng hoàng thảng thốt, anh muốn đi Lư Sơn, đúng rồi, sắp đến ngày 4 tháng 7 rồi, đương nhiên anh muốn đi Lư Sơn!

Âu Dương Thành không biết vì sao cô lại kích động như vậy, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Mẹ anh có ý muốn em đi cùng thì mới yên tâm. Nhưng, nếu em không muốn rời xa nơi này, chúng ta có thể giấu bà cũng được.” Âu Dương Thành nói xong lại nhìn chăm chú về hướng cô ngồi, giống như đang cố gắng nhìn ra điều gì đó.

Lúc này trong lòng Lâm Tử Mạch giống như có một ý niệm đang quay cuồng mãnh liệt, nhưng cuối cùng cô lại không biết đó là cái gì, cô chỉ biết rõ ràng một điều, đó là: “Em muốn đi Lư Sơn!”

Thấy cô kiên định như thế Âu Dương Thành lại có chút mê muội, một lát sau mới nói: “Em không cần miễn cưỡng. Em đã giúp anh rất nhiều rồi, em không nhất thiết phải đến Lư Sơn cùng anh, anh có thể giấu được mẹ anh mà.”

“Có thể về Lư Sơn chơi miễn phí, cơ hội tốt như vậy em sẽ không bỏ qua đâu. Anh sẽ cho nhân viên của mình chút phúc lợi đó chứ?” Lâm Tử Mạch cố ý tạo ra không khí vui đùa thoải mái.

Âu Dương Thành nhíu mày: “Em không phải là người Cửu Giang sao, chẳng phải đã sớm chơi hết một lượt ở Lư Sơn rồi ấy chứ? Nhưng thật ra em có thể nhân dịp này để trở về thăm bố mẹ mình.”

Lâm Tử Mạch lặng lẽ nắm chặt tay, cười nói: “Đó là thuận miệng thì nói thôi, em cũng không phải người Cửu Giang, mà là người Sơn Đông, em đã đến Thái Sơn rất nhiều lần rồi nhưng Lư Sơn thì chưa đến bao giờ, vì vậy em rất muốn đi!” Tuy rằng cô rất muốn về thăm bố mẹ, nhưng, cô ở bảy năm sau mà xuất hiện trước mặt bố mẹ ở bảy năm trước, thì nhất định có thể làm cho họ sợ chết đi được.

“Vậy được rồi, chúng ta trở về nhà sắp xếp đồ dùng, sáng sớm mai xuất phát.” Âu Dương Thành không nói gì thêm nữa, đồng ý để cô cùng đi, anh còn dặn dò thêm: “Ngày mai chúng ta đi sớm, có lẽ Lão Mục không thể

tiền chúng ta. Anh ấy còn chưa biết việc này, em đến nói tạm biệt anh ấy đi.”

Không thể nói ra là vì sao, nhưng Lâm Tử Mạch luôn cảm thấy những lời này có chút gì kỳ lạ.

Ngày hôm sau, xe của mẹ Âu Dương đi Bắc Kinh và xe của bọn họ cùng nhau rời khỏi nhà, dường như lo lắng hai người có thể làm điều gì đó khuất tất, nên xe của mẹ Âu Dương tiễn hai người ra đến gần đường cao tốc mới rẽ đi hướng khác.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt mẹ Âu Dương, Lâm Tử Mạch mới thu người lại ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình. Lúc đến đoạn rẽ lên đường cao tốc, Lâm Tử Mạch nhìn qua cửa kính xe, thấy xe của mẹ Âu Dương vẫn còn dừng ở chỗ lúc này họ chia tay, cuối cùng cô không kiềm chế được hỏi: “Âu Dương, lúc còn nhỏ anh thường hay đối nghịch với bác gái hay sao mà bây giờ bác luôn đề phòng anh như đề phòng kẻ gian vậy? Cả hai người giống như đang hoạt động bí mật ấy.”

Rõ ràng bà đã biết mọi việc rồi mà khi về nhà vẫn còn gọi điện thoại hỏi dò. Lúc đầu không lúc nào là bà không hỏi Lâm Tử Mạch về tình hình của Âu Dương Thành, bây giờ thì phải tận mắt nhìn thấy xe của anh chạy trên đường cao tốc mới được. Cô cảm thấy người mẹ này nhất định là đã bị con trai lừa dối rất nhiều lần nên mới sinh ra cảnh giác đến như vậy.

Cô vô tình nhìn thấy Âu Dương Thành chun môi lại, hồi lâu sau mới nói: “Do hồi nhỏ cùng với bố anh chống lại chế độ quân chủ chuyên chế nên tôi luyện thành, đã quen rồi.”

“A!” Lâm Tử Mạch mở to hai mắt, thực không nhìn ra người dịu dàng như mẹ Âu Dương lại làm quân chủ chuyên chế trong một nhà ba người, mà người lạnh lùng bình tĩnh như Âu Dương Thành vẫn có gen nghịch ngợm. “Em nghĩ mình có thể tưởng tượng ra chuyện anh từng làm.” Lâm

Tử Mạch cười. Những chuyện mà không ai nghĩ đến, đôi trắng thay đen nhất định là anh đã làm không ít, nếu không, sao mẹ anh lại phải đề phòng anh như vậy? Cô lén lút quay đầu nhìn đi chỗ khác mỉm cười, nhìn thấy thần sắc có chút tức giận của Âu Dương Thành qua cửa kính xe, cô càng cười vui vẻ hơn.

Trên đường đi rất thoải mái, Tiểu Chu lái xe cũng rất cẩn thận, sau khi ăn cơm trưa xong, khi xe quay trở lại đường cao tốc, Lâm Tử Mạch không nói gì, dần dần chìm vào giấc ngủ, đến khi Âu Dương Thành gọi dậy thì họ đã đến thành phố Cửu Giang. Nhắc đầu dậy từ trên vai Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch gần như không kìm nén được cảm giác kỳ lạ trong lòng, một năm từ khi đi làm cô không có nhiều ngày nghỉ để về nhà, mỗi lần trở về là một lần cô vô cùng sung sướng, hưởng chi, đây là nhà cô năm 2000. Có lẽ, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy mình ở năm 2000?

Xe đi hết đường cao tốc tiến vào nội thành, nhà Lâm Tử Mạch ở phía bắc nội thành, không phải trung tâm khu phố nhưng vẫn ở ngoài mặt đường. Cô nghĩ ít nhất ngồi trong xe cũng có thể nhìn thấy nhà mình, Lâm Tử Mạch liền ghé sát người gần cửa kính, không để ý tim mình đang đập rộn ràng, nóng lòng chờ đợi.

Đèn đỏ, xe lập tức dừng lại cách cửa nhà cô một đoạn. Giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, Lâm Tử Mạch hỏi: “Máy giờ rồi ạ?”

Âu Dương Thành ngồi bên cạnh trả lời: “Năm giờ.”

Năm giờ ư, lúc này mình phải tan học rồi chứ nhỉ?

Giống như để trả lời cho những nghi vấn trong lòng cô, có một cô bé mặc đồng phục học sinh, đi chiếc xe đạp màu tím dừng ngay sát bên xe của họ.

Tóc đuôi ngựa buộc chặt, thẻ học sinh đeo trước ngực phản chiếu dưới ánh mặt trời sáng chói, còn nữa, cái yên xe kia là tự tay mẹ bọc cho mình,

tất cả đều vô cùng quen thuộc.

Trong nháy mắt, thế giới ồn ào giống như không tồn tại.

Mở cửa kính xe ra, Lâm Tử Mạch hai mươi hai tuổi nhìn Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi, người nào mới là Lâm Tử Mạch? Nếu cô vươn tay, gọi to Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi, như vậy...

Phải bình tĩnh! Lâm Tử Mạch cưỡng ép đầu óc trống rỗng của mình phải tỉnh táo lại, cô quay mặt đi, chậm rãi đóng cửa kính xe.

Đèn xanh, xe của họ theo dòng xe đợi đèn đỏ từ từ lăn bánh, Âu Dương Thành thấy cô đột nhiên thừ người ra liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Ngay lúc đóng cửa kính vào, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một hình ảnh tựa như đã có từ lâu rồi, giống như cô đang nhìn thấy mình mười lăm tuổi, trong lúc vô ý quay đầu nhìn sang chiếc Mercedes màu đen bên cạnh, chiếc cửa kính của xe đang từ từ đóng lại, cô thầm thốt lên: “Xe đẹp quá!”

Lâm Tử Mạch khẽ day day huyết thái dương. Trí nhớ này, rốt cuộc là mình vốn đã có rồi mà bây giờ mới nhớ lại? Hay là, bởi vì mình xuyên qua thời gian và không gian, tạo nên thay đổi, nên mới đột nhiên sinh ra?

Hóa ra sự tồn tại của cô đôi với thế giới này vẫn có sự thay đổi sao? Rõ ràng là cô của hiện tại và cô của chính mình năm mười lăm tuổi có thể chen vai đi lướt qua nhau như vậy ư? Mà còn có thể lưu lại một chút ký ức, như vậy, mình lúc nào cũng ở bên cạnh Âu Dương Thành như vậy, anh sẽ có thay đổi gì không?

Cô không kìm lòng được quay sang nhìn Âu Dương Thành, mặt anh hơi nghiêng về phía cửa sổ, nhìn từ góc độ này cô thấy dường như anh

đang suy nghĩ điều gì đó. Rất lâu rồi Âu Dương Thành không còn lo lắng buồn phiền vì bệnh tình nữa, nhìn thấy anh như vậy, Lâm Tử Mạch cũng rất vui mừng. Chỉ có điều, cô càng muốn biết, anh thoải mái như vậy có phải có liên quan đến cuộc điện thoại với Trình Tử không.

“Âu Dương, anh đã từng yêu chưa?” Lâm Tử Mạch trực tiếp hỏi, cô không muốn tiếp tục tra tấn mình nữa, có thể khi hỏi rõ ràng thì cô cũng sẽ mất hy vọng.

Âu Dương Thành hơi bất ngờ, cảm thấy có chút khó hiểu khi cô đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhưng vẫn quay người về phía Lâm Tử Mạch, mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

Trái tim Lâm Tử Mạch chột như thắt lại, tuy nhiên sắc mặt vẫn không thay đổi, nói: “Là khi anh còn học đại học à?”

Âu Dương Thành cười, gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trái tim Lâm Tử Mạch như bị ai đó bóp nghẹt, thực ra đáp án này cô đã sớm biết rõ, nhưng khi nghe Âu Dương Thành trực tiếp nói ra những lời như vậy, cô vẫn thấy đau lòng. Giống như thà rằng mất cả chì lẫn chài còn hơn, cô vẫn cố giữ giọng nói bình tĩnh, tiếp tục hỏi: “Là... Trình Tử đúng không?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Thành còn khẽ mỉm cười.

“Vậy...” Lâm Tử Mạch vắn vẹo bàn tay. “Anh nói xem, cả đời này, không, là em nói, anh cho rằng, con người khi còn sống, có thể chỉ yêu một người, không thể yêu những người khác nữa sao?” Cô vẫn không thể, cô không đủ dũng khí để trực tiếp hỏi có phải Âu Dương Thành đời này chỉ biết yêu một người không, bởi vì cô không dám đối mặt với câu trả lời khẳng định của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành nghe thấy cô hỏi đến vấn đề này, có chút ngập ngừng, anh không nhìn rõ khuôn mặt Lâm Tử Mạch, nhưng vẫn quay đầu lại, đối mặt với cô, ánh mắt đó dường như muốn nhìn thấu tâm can cô, anh nói: “Anh cho rằng, một người cả đời chỉ yêu một người có thể tồn tại ở thế hệ trước, nhưng ở thế hệ trẻ chúng ta bây giờ, điều đó có lẽ rất ít. Thật ra, không nhất thiết cả đời chỉ yêu một người, chỉ cần gặp được đúng người yêu thương mình, thì mình sẽ yêu thương cô ấy, không yêu những người khác, như vậy cũng đủ rồi.”

Đây là có ý gì? Câu trả lời của Âu Dương Thành không phải khẳng định, mà câu trả lời ấy của anh phải chăng có ý biểu thị anh kỳ thực cả đời cũng không phải chỉ yêu một người?

Thấy Lâm Tử Mạch không nói lời nào, Âu Dương Thành lại hỏi: “Em hỏi vấn đề này vì có liên quan gì đến mình à?”

Lâm Tử Mạch giật mình: “Sao?”

Âu Dương Thành mỉm cười: “Hôm qua em nói chuyện với Lão Mục, anh vô tình nghe được một chút.”

Lâm Tử Mạch hoảng sợ nhìn anh, sau đó lại trấn an mình: Ngay cả Hứa Mục cũng không biết vì sao mình khóc, huống chi Âu Dương Thành ở bên ngoài sao có thể nghe rõ được.

Âu Dương Thành tiếp tục nói: “Trước đây Lão Mục có chút phong lưu, nhưng gần đây anh ấy đã thực sự thay đổi không ít, có thể kiểm chứng qua hành động vừa rồi. Hôm qua lúc em khóc, dáng vẻ lo lắng của anh ấy tuyệt nhiên không phải là cố tình tạo ra, anh và anh ấy cùng lớn lên bên nhau từ bé, tuy anh nhìn không rõ nhưng cũng có thể biết anh ấy làm gì. Em làm trái tim anh ấy tổn thương lâu như vậy, bây giờ anh ấy thực sự để ý đến em, hãy cho anh ấy một cơ hội đi.”

“Anh... nghĩ cái gì vậy?” Lâm Tử Mạch cảm thấy có chút bối rối, bất giác mở tròng mắt nhìn Âu Dương Thành, chỉ vào anh nói không nên lời. Anh đang nói gì thế, cô đã làm tổn thương Hứa Mục? Cô cần phải cho Hứa Mục một cơ hội? Đây là cái gì với cái gì?

Âu Dương Thành vẫn mỉm cười nhẹ nhàng: “Em đang ngạc nhiên là làm sao anh biết đúng không?” Không đợi Lâm Tử Mạch nói, anh lại làm ra vẻ giống như đang rất sốt ruột, nói tiếp: “Khi em nói đến món cá hấp của cô Vương anh đã nghĩ đến anh ấy rồi, anh ấy rất thích món cá hấp của cô Vương, anh ấy cũng thích ăn cay, anh ấy luôn làm cho nhiều cô gái phải đau lòng...” Nói đến đây, Âu Dương Thành dừng lại: “Cũng không phải là thường xuyên... Thật ra buổi sáng hôm đó anh ấy nói ‘Không nghĩ tới lại là em’, anh đã nhận ra, anh ấy luôn nhắm vào em, dò hỏi em, thực ra, anh nghĩ cũng là vì anh ấy bắt đầu để ý đến biểu hiện của em. Có thể lần này em rời đi, làm cho anh ấy càng để ý.”

Sau sự suy diễn có vẻ hợp tình hợp lý của Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch lại thấy rối tinh rối mù, cô gần như phát điên lên: “Vậy anh trả lời vấn đề của em như vậy cũng là bởi vì anh Hứa Mục đúng không?” Anh chỉ vì thay Hứa Mục nói chuyện nên mới nói một người cả đời không phải chỉ yêu một người?

Âu Dương Thành ngẩn người, có chút mất tự nhiên, nói: “Không phải, em đừng hiểu nhầm.”

Bảo cô làm sao không hiểu nhầm được chứ? Cô cứ tưởng cô và Âu Dương Thành đã ở với nhau lâu ngày, anh đối với cô có chút cảm giác thờ ơ, lạnh nhạt, thì ra nguyên nhân lại là hiểu nhầm cô và Hứa Mục có quan hệ gì. “Vậy chính anh thì sao?” Lâm Tử Mạch giận dữ hỏi. “Cả đời này anh có yêu nhiều người không? Anh chẳng phải là chỉ yêu một mình Trình Tử thôi sao?” Lâm Tử Mạch gần như có chút hồ đồ mất hết cả lý trí.

Âu Dương Thành càng thêm lúng túng: “Anh, không có.” Do dự hồi lâu anh mới thốt ra được câu trả lời.

Lâm Tử Mạch trong lòng đau đớn, nhưng vẫn cười nhạt hỏi: “VẬY ngoài Trình Tử, anh còn thích ai nữa? Anh đã từng thích một người khác chưa?”

Nói xong câu đó, cô lập tức bắt đầu hối hận. Cô đang làm cái gì thế này, đang nổi điên lên với Âu Dương Thành sao? Cô và Âu Dương Thành có quan hệ gì chứ, nên không phải Âu Dương Thành nghĩ cô là bạn gái Hứa Mục, thì sao có thể đối tốt với cô như vậy được.

Âu Dương Thành vẫn còn đang lúng túng, Lâm Tử Mạch hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, nói: “Em xin lỗi!”

Âu Dương Thành cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, cười khe khẽ lắc đầu: “Không có gì. Em nói không hy vọng nhắc đến người kia, là anh đã vi phạm quy định trước, anh phải xin lỗi mới đúng.”

Lâm Tử Mạch cụp mắt xuống, nhìn về phía Tiểu Cáp. Tiểu Cáp vốn cuộn mình ngủ giữa hai người, nhưng vừa rồi âm thanh hơi lớn, Tiểu Cáp bị đánh thức, liền cọ cọ vào tay cô. Ôm Tiểu Cáp vào lòng, tâm trạng Lâm Tử Mạch bình tĩnh lại một chút, cuối cùng cô thả lỏng cặp mày nhíu chặt, vỗ vỗ lên đầu Tiểu Cáp, thấp giọng nói: “Người kia, không phải Hứa Mục.”

Rất khó nhận ra cả người Âu Dương Thành phút chốc cứng đờ, anh hơi hơi nheo mắt, không nói gì nữa.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng (2)

Mẹ Âu Dương đã thuê cho cả hai một biệt thự gia đình trên trại an dưỡng ở Lư Sơn, xe đi thẳng đến chỗ đó, lúc sắp xếp xong mọi việc thì đã là tám giờ tối.

Ngồi trên xe cả ngày, hai người đều mệt mỏi, Lâm Tử Mạch cũng không tự nấu cơm nữa, Tiểu Chu hôm sau phải quay về Nam Kinh, nên ăn cơm xong đã đi nghỉ sớm, chỉ còn lại Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành ở phòng khách xem tivi.

Thực ra tâm trí hai người vẫn còn chưa thoát ra khỏi câu chuyện lúc chạng vạng. Lâm Tử Mạch một tay chuyển kênh tivi, một tay ôm Tiểu Cáp vào lòng, không biết đang nghĩ gì.

“Reng... reng... reng...” Tiếng chuông điện thoại kiểu cũ đột nhiên vang lên, Tiểu Cáp đang ở trong lòng Lâm Tử Mạch có chút giật mình, sau đó nhanh chóng ngồi dậy bổ nhào vào lòng Âu Dương Thành, khiến cô dờ khóc dở cười.

Cô xuyên qua thời gian và không gian đến đây, nhưng người cô không hề nhỏ đi chút nào, cho nên nếu Tiểu Cáp của lúc ấy cùng cô xuyên qua thời gian đến đây thì lẽ ra không thể nhỏ đi mới phải. Còn chú Tiểu Cáp này nhỏ như vậy, nhất định là Tiểu Cáp của thời điểm này rồi. Nói như thế này, tốt xấu gì người giữ nó lại cũng là cô, thế mà lúc gặp chuyện gì đó sợ hãi giật mình, nó lại cứ xông vào lòng Âu Dương Thành để được bảo vệ che chở, còn biết gió chiều nào che chiều ấy nữa chứ. Không trách được số

lần nó cọ cọ quanh người cô càng ngày càng ít, thì ra là đã sớm đi lấy lòng chủ nhân mới rồi.

Bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Thành đang mỉm cười và Tiểu Cáp đang dựa vào lòng anh, Lâm Tử Mạch đi đến nhận điện thoại. Là mẹ Âu Dương, quả nhiên bà lại lo lắng nên đã sớm có được số điện thoại ở biệt thự này rồi, bây giờ gọi đến là để xác minh xem có người ở hay không. Hàn huyên một lúc với mẹ Âu Dương, còn nghe bà dặn dò cả đồng công việc rồi mới gác điện thoại, nhìn Âu Dương Thành đang thư giãn thoải mái xem phim, Lâm Tử Mạch đột nhiên nhớ ra, mẹ Âu Dương còn chưa nói chuyện với anh, chuyện này xem ra có phải là vì bà đã quá tin tưởng cô không?

Không có thời gian để nghĩ nhiều, cô vừa bước đi hai bước, điện thoại lại vang lên, Lâm Tử Mạch theo phản xạ quay lại nhấc điện thoại lên nghe: “Xin chào!” Nhưng đáp lại lại cô chỉ là tiếng “tút...tút...” mà tiếng chuông điện thoại thì vẫn đang kêu. Lâm Tử Mạch ngăn người một chút, Âu Dương Thành xách chiếc túi của cô để lên bàn, có ý nói với cô: “Điện thoại di động của em.”

“Xin chào!”

“A Tử...” Rõ ràng là giọng Hứa Mục, chỉ có điều hơi khàn khàn một chút.

Lâm Tử Mạch sững sốt, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thành, anh vẫn nhắm mắt lắng nghe lời thoại trong phim, không chú ý tới cô. Cô xoay người sang hướng khác, nhẹ giọng hỏi: “Hứa Mục? Anh có chuyện gì sao?” Cô không biết tại sao mình lại làm như vậy, có lẽ đó chỉ là theo bản năng không muốn Âu Dương Thành nghe được mà hiểu lầm.

“Cũng không có chuyện gì.” Giọng Hứa Mục lại nhẹ nhàng như trước, vừa này có lẽ là cô đã nghe nhầm. “Hai đứa đi Lư Sơn mà không nói với

anh một tiếng, nếu không phải sáng nay cô gọi điện thoại đến nói cho anh biết thì anh còn tưởng rằng hai đứa bị bắt cóc rồi đấy!”

Lâm Tử Mạch nhẹ giọng đáp: “À, chúng em đi vội quá, cho nên không đến tạm biệt anh. Em nghĩ anh là bác sĩ của Âu Dương, chuyện này chắc phải biết rồi.”

“Tên nhóc A Thành kia thực sự không nói cho anh biết.” Hứa Mục ở bên kia cười.

Thực ra Âu Dương Thành có bảo Lâm Tử Mạch đi nói cho anh, chỉ có điều là cô đã không đi. “Anh còn có chuyện gì à?” Không muốn nói đến vấn đề này nữa, Lâm Tử Mạch hỏi.

“Ừ, có đấy.” Hứa Mục nói. “Anh muốn nói với em về mắt của A Thành.”

“Mắt của Âu Dương làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch sốt ruột, giọng nói không tránh khỏi to lên một chút, Âu Dương Thành cũng mở mắt nhìn sang chỗ đó.

Lâm Tử Mạch hối hận vô cùng, Hứa Mục nghe ra lo lắng của cô, vội vàng an ủi: “Mắt A Thành không sao, em đừng lo lắng. Anh chỉ muốn dặn em buổi tối nên mát xa mắt cho cậu ấy, anh sợ cô quên không nói với em.”

Lâm Tử Mạch rốt cục nhẹ nhàng thở ra: “À, phương pháp mát xa ạ, vậy anh nói một chút đi, em sẽ cố nhớ.” Tuy rằng mẹ Âu Dương đã dặn cô rất nhiều lần, nhưng nghe chính bác sĩ nói một lần cũng tốt, cô hy vọng mình không làm bất cứ điều gì không đúng, ảnh hưởng đến sự hồi phục mắt của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành vừa nghe giọng nói lo lắng của cô cũng cho rằng đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nghe thấy là mát xa nên cũng không nhìn cô nữa,

quay đầu lại. Lúc này, lại có một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh thuận thực lấy điện thoại đặt trên bàn trà bên cạnh lên nghe.

Ở bên kia đầu dây Hứa Mục bắt đầu giải thích các bước cho Lâm Tử Mạch: “Đầu tiên phải chườm nóng để giúp lưu thông máu. Khăn mặt lạnh phải đổi đúng lúc, kiên trì khoảng nửa giờ là tốt rồi. Sau đó mát xa xung quanh mắt...”

Hứa Mục nói giống lời mẹ Âu Dương, Lâm Tử Mạch cũng không nghe lọt là bao nhiêu, cô chỉ ậm ừ, còn ánh mắt thì chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Âu Dương Thành khi anh nhận điện thoại, lúc này trong đầu cô chỉ nhận diện duy nhất giọng nói của Âu Dương Thành.

“... Bây giờ anh đang ở Lư Sơn.” Chỉ cần nhìn nụ cười Âu Dương Thành điềm đạm, dịu dàng, Lâm Tử Mạch đã biết người ở đầu dây bên kia là ai. Giọng anh vô cùng bình thản: “Mẹ anh trở về chăm sóc bố anh, mẹ lo lắng cho anh nên đã sắp xếp để anh đến đây. Anh cũng không muốn bà quá lo lắng nên đã làm theo ý bà, cũng coi như là đi nghỉ dưỡng vui vẻ thôi, chứ có phải ở đây cả đời đâu mà sợ.”

Hứa Mục còn nói thêm gì đó nữa, nhưng Lâm Tử Mạch đã không còn nghe thấy gì, trong đầu cô chỉ thấy được Âu Dương Thành, thần sắc bình tĩnh của anh đột nhiên có chút gợn sóng, mang theo vẻ kinh ngạc: “Em được nghỉ, muốn về nước?”

Lâm Tử Mạch lập tức như ngừng thở, Trình Tử muốn trở lại! Đúng vậy, khi cô mười lăm tuổi đã nhìn thấy Âu Dương Thành, lúc đó không phải là anh đang đợi Trình Tử sao? Chỉ là anh đến nhằm ngọn núi mà thôi. Nhớ tới bóng người mềm mại ở ngọn núi đối diện trong bức ảnh, Lâm Tử Mạch đầu mày nhíu chặt.

“Em muốn tới Lư Sơn à?” Âu Dương Thành chỉ ngạc nhiên một chút, rồi lại bình thản trở lại, tuy nhiên vẫn có thể nhận thấy thần sắc anh thoáng

có chút khó xử: “Hay là thôi đi, chẳng mấy khi em mới được về nước một chuyến, ở nhà nhiều với bố mẹ tốt hơn, từ Bắc Kinh đến Giang Tây cũng xa...” Chắc là anh sợ Trình Tử lo lắng về tình trạng mắt của mình rồi.

“A Tử! A Tử!” Giọng Hứa Mục truyền đến từ trong điện thoại, Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng bừng tỉnh. Thật ra Trình Tử nói muốn tới Lư Sơn, Lâm Tử Mạch cũng không quá kinh ngạc, chuyện vốn phát triển như vậy mà, cô đã sớm biết, hơn nữa cô cũng biết mình không thay đổi được gì, nhưng trong lòng cô vẫn như bị ai đó bóp nghẹt, quay cuồng đau đớn. Hứa Mục nói gì đó cô vẫn không nghe được, cô thì thào hỏi: “Hứa Mục, anh đã gặp Trình Tử chưa?”

Hứa Mục lập tức ngừng nói, im lặng rất lâu, mãi sau mới truyền đến một tiếng nói như bị bóp nghẹt: “Chưa gặp.”

“Ừ!” Lâm Tử Mạch thều thào nói: “Không có chuyện gì nữa thì em gác máy nhé.” Nói xong cô cũng không để ý đến Hứa Mục nữa, lập tức ngắt cuộc gọi.

Đầu dây điện thoại bên kia của Âu Dương Thành cũng đã dừng lại, Lâm Tử Mạch quay trở về ghế sofa ngồi xuống, cả hai người lại bắt đầu xem phim mà chẳng ai nói gì. Trên màn hình có rất nhiều nhân vật đang đi lại nói năng, nhưng Lâm Tử Mạch không biết họ đang ồn ào tranh luận điều gì, trong đầu cô giờ đây cũng chỉ là một mảng ong ong ù ù như vậy.

Mấy ngày hôm nay trong đầu cô luôn có một suy nghĩ nào đó lớn vờn, lặp đi lặp lại, và rồi cuối cùng suy nghĩ đó cũng hiện lên rõ nét trong đầu, dường như chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, trong đầu cô bất ngờ hiện ra rõ nét suy nghĩ này.

Nếu nhất định là đau khổ, thì phải cắt đứt ngọn nguồn của sự đau khổ ấy.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Tử Mạch theo lời hướng dẫn của Hứa Mục mát xa mắt cho Âu Dương Thành. Âu Dương Thành nhắm mắt nằm trên giường, Lâm Tử Mạch tham lam nhìn ngắm gương mặt anh. Thời gian bảy năm dường như vẫn chưa lưu lại nhiều dấu vết trên gương mặt ấy, bảy năm sau anh cũng gần giống như bây giờ, giống ở đôi mày lười mác bay lên, giống ở sống mũi mạnh mẽ, giống ở hình dáng kiên nghị.

Chỉ có điều, một người đàn ông như vậy, lại bất luận thế nào cũng không yêu cô, cho dù cô cố gắng đến đâu cũng không thể khiến trái tim anh rung động. Người kia ở trong lòng anh, rất cuộc đã khắc sâu đến đâu, mà làm cho cô đã cố gắng trong bốn năm ròng, nhưng không thể nào bước vào được trái tim đã khóa chặt của anh?

Nhắm mắt lại, Lâm Tử Mạch tiếp tục dùng độ mạnh yếu vừa phải mát xa cho Âu Dương Thành.

Ngày 4 tháng 7.

Không đến một tháng nữa là đến ngày 4 tháng 7 rồi.

Nếu cô cố gắng thế nào cũng không có được tình yêu của anh, nếu cô yêu thương anh nhất định là sai lầm, nhất định là đau khổ, nếu tất cả đều không nên bắt đầu... Vậy thì, hãy để cô ngăn cản tất cả những điều đã diễn ra này.

Ngày 4 tháng 7, chỉ cần vào ngày đó, Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi không nhìn thấy Âu Dương Thành, như vậy cô sẽ không yêu thương anh. Không yêu thương anh, tự nhiên sẽ không có nhiều năm đau khổ như vậy nữa. Tuy rằng, mấy năm ấy Âu Dương Thành cũng rất đau khổ, ít nhất cô cũng đã ở bên cạnh anh một thời gian... Nhưng, chẳng phải ngày 4 tháng 7 năm 2000, Trình Tử đã trở lại sao? Mà Trình Tử trở về thì anh sẽ hạnh phúc, như vậy, thật ra cô không nên tồn tại!

Câu chuyện của hai người bạn họ mới là hoàn mỹ, còn khúc nhạc đệm là cô chỉ phá hỏng câu chuyện tình yêu hài hòa của họ, cô nên biến mất.

“Âu Dương!” Lâm Tử Mạch khe khẽ gọi, Âu Dương Thành chẳng có phản ứng gì. Có lẽ đã ngủ rồi.

Lâm Tử Mạch nhè nhẹ thở dài, kéo chăn cho anh, chăm chú nhìn anh thêm một lần nữa thật lâu, sau đó cô quay người đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Trước khi đi ngủ, cô thò đầu ra để đóng cửa sổ, vừa thò đầu ra, cô đã nhìn thấy một bầu trời đầy sao, ở chốn đô thành vốn bị ô nhiễm nhiều này, thật khó có thể nhìn được một khung cảnh như vậy. Vì thế Lâm Tử Mạch ngẩng đầu nhìn ngắm thật lâu.

Hồi còn học trung học, bài tập bao giờ cũng rất nhiều, mỗi đêm, sau khi làm bài tập xong có chút mệt mỏi, cô đều ngẩng đầu nhìn muôn vàn vì sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm. Những lúc ấy, cô đều nghĩ đến Âu Dương Thành ở Nam Kinh xa xôi mà lúc đó cô còn chưa biết tên. Góc nhìn ở cánh cửa sổ trước bàn học của cô ở nhà và ở chỗ này không khác nhau là mấy, mỗi ngôi sao sáng trong tầm ngắm của cô đều được cô đặt cho một cái tên, và ngôi sao sáng nhất được gọi bằng cái tên “Hạnh phúc.”

Nhìn ngắm bầu trời sao hơi lâu nên đôi mắt Lâm Tử Mạch có chút mỏi mệt, tuy vậy trong lòng cô vẫn còn bế tắc. Cô ngắm nhìn ngôi sao “Hạnh phúc”, rồi cuối cùng không kiềm chế được buột miệng hỏi vì sao kia, giọng nói cô lúc này thoảng như có như không: “Tử Mạch năm mười lăm tuổi, nếu không để cô gặp Âu Dương Thành, cô có thể hận tôi không? Có thể không?”

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng (3)

Âu Dương Thành không thuyết phục được Trình Tử, cô ấy vẫn nhất quyết muốn đến thăm anh, và hẹn ngày 4 tháng 7 sẽ đến.

Lại là ngày hôm đó.

Nhưng Lâm Tử Mạch lại cảm thấy thoải mái hơn, nếu như ngày hôm đó có thể ngăn cản mình không nhìn thấy Âu Dương Thành, thì cô lúc mười lăm tuổi sẽ không yêu Âu Dương Thành như vậy, sau đó cô cũng sẽ không đi Nam Kinh, từng lớp từng lớp bị đẩy xuống, và như vậy cũng có thể nói, tương lai của cô sẽ thay đổi, cô sẽ không xuyên qua thời gian đến năm 2000. Tuy rằng nghĩ như vậy là rất mâu thuẫn, nhưng cô chỉ cần xác định mình không biết Âu Dương Thành là được.

Cho nên, nửa tháng trước ngày đó, là những ngày ở chung cuối cùng của cô và Âu Dương Thành trong kiếp này, cô quyết định buông xuôi tất cả, để lưu lại một quãng thời gian tốt đẹp cuối cùng.

Tháng Sáu là mùa ít khách ở Lư Sơn nhưng du khách đến ngắm cảnh núi Lư Sơn nổi tiếng cũng không ít. Đỉnh Ngũ Lão, hồ Như Cầm, vách Long Thủ, thác Tam Điệp, động Hàm Phàn... Cảnh đẹp ở Lư Sơn nhiều không đếm xuể, trong nội thành Cửu Giang còn có lầu Tam Dương, đình Yên Thủy, đình Tỳ Bà. Không thể để Âu Dương Thành quá mệt mỏi, Lâm Tử Mạch liền quyết định thực hiện theo kế hoạch cơ bản chơi một ngày, nghỉ một ngày. Thời gian đối với họ dường như thật dư thừa, nhưng thực ra đối với Lâm Tử Mạch lại vô cùng ngắn ngủi.

Hai người đến thác Tam Điệp vào một ngày trời trong nắng ấm.

Ngắm thác Tam Điệp từ trên núi không thể sánh bằng ngắm dòng thác từ phía dưới, nhưng đường xuống phía dưới chân thác có chút khó khăn, sau khi ngồi cáp treo vẫn phải đi bộ hơn một nghìn bậc đá nữa. Mắt Âu Dương Thành chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng và bóng người lơ mờ, còn để nhìn rõ được bậc thang thì rất khó, cho nên Tử Mạch cũng không định dẫn anh xuống đó. Hai người chọn một chỗ tốt nhất để đứng, ngắm nước chảy từ thác Tam Điệp.

“Thế nào, anh có nhìn rõ không?” Lâm Tử Mạch hỏi Âu Dương Thành. Được ngắm nhiều cảnh non sông tươi đẹp của đất nước, tinh thần anh vui vẻ thoải mái hơn, việc này cũng giúp ánh mắt anh phục hồi nhanh hơn.

Âu Dương Thành đưa mắt nhìn ra phía xa xa, miệng anh nở nụ cười nhã nhặn: “Anh nhìn thấy.”

Cảm nhận được vẻ đẹp của thác nước hùng vĩ, Âu Dương Thành quay đầu lại nhìn Lâm Tử Mạch, hỏi: “Em thực sự không muốn đi xuống?”

“Không đi.” Lâm Tử Mạch cười tủm tỉm nói.

Âu Dương Thành nghiêng nghiêng đầu, nói: “Vì anh mà em không thể xuống phía dưới để ngắm thác Tam Điệp được... Em có biết, mọi người đều nói, ‘không đến thác Tam Điệp, không phải khách của Lữ Sơn’ không?” Lâm Tử Mạch vì anh mà từ bỏ cơ hội được ngắm thác từ bên dưới, Âu Dương Thành thực có chút áy náy.

“Không quan trọng.” Lâm Tử Mạch bước tới gần Âu Dương Thành, nắm lấy cánh tay anh, cô vẫn cười tủm tỉm nói: “Chúng ta có thể chờ khi mắt anh tốt hơn thì sẽ quay lại đây, còn có cơ hội khác, không cần áy náy.”

Âu Dương Thành gật gật đầu, thoải mái nói: “Cũng đúng, hơn nữa đến lúc đó anh cũng có thể giúp em chụp ảnh.” Quay mắt lại tiếp tục nhìn thác

nước, anh có chút khó hiểu, hỏi: “Anh không rõ vì sao em không thích chụp ảnh, phong cảnh đẹp như vậy mà không muốn lưu lại làm kỉ niệm à?”

“Kỉ niệm tốt đẹp lưu lại trong ký ức là đủ rồi.” Lâm Tử Mạch có chút buồn bã: “Chỉ cần mình biết mình đã tới là tốt rồi, hà tất phải nhớ. Lư Sơn đứng đó cả ngàn năm nay, du khách đến rồi lại đi, nó có nhớ ai đâu?”

“Được rồi.” Âu Dương Thành không cố ép cô nữa, anh khẽ mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô.

Bây giờ Lâm Tử Mạch đang kéo tay anh cho nên anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mượt như thác nước của cô, màu đen của tóc cô chính là màu sắc đầu tiên anh nhìn thấy sau khi thoát khỏi thế giới bóng tối. Trong lòng anh thoáng chốc đã dịu lại, đến cả giọng nói của anh cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta xem và ghi nhớ trong lòng là tốt rồi.”

Từ đầu đến giờ vẫn luôn như vậy, giữa hai người bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ bình thường nhàn nhạt, Lâm Tử Mạch dẫn Âu Dương Thành đi ngắm tất cả cảnh đẹp trong ánh nắng dịu dàng ở Lư Sơn, mãi cho đến ngày 2 tháng 7, tận ngày hôm đó cô mới quyết định thực hiện ý định của mình.

Buổi sáng sớm ở đây thường có sương mù mờ mờ lung mờ mịt, từ chỗ ở đi ra, dọc theo đường Như Cầm tìm đến hang Cầm Tú, Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành thoải mái vui vẻ đi dưới bóng hàng cây râm mát. Mục tiêu của cô bây giờ, chỉ còn lại là Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi gặp Âu Dương Thành trên đỉnh núi Lư Sơn.

Từ khi đến Lư Sơn, Lâm Tử Mạch vẫn chưa cùng Âu Dương Thành đến hang Cầm Tú. Không biết là vì cô sợ đau lòng khi về thăm chốn cũ, hay là vì lo lắng mình cuối cùng có thể không nỡ ngăn cản sự gặp gỡ khiến trái tim cô rung động. Trong khoảng thời gian chưa đến một tháng này, mỗi

ngày cô đều phải hạ quyết tâm, cho đến hôm nay, cho đến lúc nếu không đi thì sẽ không còn cơ hội để đi nữa, thì cuối cùng cô mới cố vũ dũng khí của chính mình để quyết định đến đây.

Cô đương nhiên có thể nghĩ được, trước ngày 4 tháng 7 đến nơi này, theo lẽ thông thường thì Âu Dương Thành sẽ không đến đây lần thứ hai nữa, và như vậy sẽ không gặp được Lâm Tử Mạch ở đỉnh núi này vào hai ngày sau.

Thật ra, khi cô đưa Âu Dương Thành đến ngọn núi này, những gì cô muốn làm cũng đã làm được một nửa.

Dường như càng gần đến nơi thì cô càng thêm lo sợ, khi tầm mắt đã nhìn thấy đỉnh núi, Lâm Tử Mạch lại bị vấp phải một hòn đá.

“Có sao không.” Cả người cô mới hơi lão đảo một chút, Âu Dương Thành đã phát hiện ra, nhanh chóng dừng bước đỡ cô: “Làm sao vậy?”

Cảnh này dường như có chút quen thuộc.

Lâm Tử Mạch nhanh chóng xoa đi nỗi bất an trong lòng, thuận thế túm lấy cánh tay Âu Dương Thành, cười cười nói: “Không sao ạ! Chỉ vấp phải hòn đá nhỏ thôi, chúng ta đi tiếp nhé.” Nói xong cô lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng rõ ràng bước đi của cô có chút khập khiễng.

Nhưng Âu Dương Thành vẫn đứng im một chỗ chẳng hề dịch chuyển, Lâm Tử Mạch không phát hiện ra sự bất thường của anh, cô quay lại nháy mắt mây cái với anh, cười nói: “Đi thôi!”

Âu Dương Thành tiến lên hai bước, nắm lấy vai cô, giọng nói có chút hờn giận: “Bị thế này rồi mà còn thể hiện! Anh đỡ em!”

“Anh nhìn rõ hơn rồi?” Lâm Tử Mạch nhớ tới việc Âu Dương Thành chỉ có thể nhìn được hình dáng người lờ mờ, liền hỏi: “Ngay cả em đi khập

khiêng anh cũng nhìn ra sao? Xem ra ánh mắt anh đã hồi phục không ít rồi!”

“Ừm, hình như là vậy.” Âu Dương Thành nhíu nhíu mày, thật ra anh cũng không chú ý, bởi vì tầm mắt của anh vẫn còn nhòe nhoẹt, chưa có cái thiện rõ ràng, cho nên anh cũng không để ý lắm đến thay đổi này.

“Chắc chắn rồi!” Lâm Tử Mạch vui mừng ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt Âu Dương Thành: “Anh nghĩ lại đi, lúc anh mới nhìn được, chẳng phải khoảng cách rất gần anh mới thấy được bóng người lơ mờ sao? Vừa rồi khoảng cách xa như vậy, anh vẫn có thể thấy rõ em, đó là tiến bộ rất nhiều đấy, thế mà anh còn không nói cho em biết!”

Âu Dương Thành nhắm mắt vào, lại mở mắt ra, lần này anh mới phát hiện hình như mình đã nhìn rõ hơn không ít. Anh vui vẻ cúi đầu nhìn về phía Lâm Tử Mạch, nhưng rồi anh lại thất vọng phát hiện ra mình vẫn chưa nhìn thấy rõ khuôn mặt cô, tuy rằng, anh cũng lơ mờ nhìn ra cô có một cái cằm nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Thế nào, không có tiến bộ ư?” Lâm Tử Mạch nhìn thấy nỗi thất vọng trong mắt Âu Dương Thành, vội vàng hỏi.

Âu Dương Thành nhanh chóng giấu đi cảm xúc nho nhỏ của mình, một lần nữa tươi cười nói: “Không phải, so với lúc vừa bắt đầu, quả thật đã nhìn rõ hơn rất nhiều. Nhưng vẫn không nhìn rõ được em.”

Lâm Tử Mạch dường như hài lòng hơn Âu Dương Thành rất nhiều, thuận theo cánh tay anh đang ôm lấy vai mình, nâng một cánh tay lên vòng qua thắt lưng anh, cô vừa để Âu Dương Thành dìu cô đi về phía trước, vừa nói: “Có tiến bộ là tốt rồi, bình minh sắp đến, ánh sáng sẽ không còn xa nữa!”

Cả hai người cùng nói nói cười cười một lúc, cuối cùng đã lên được đỉnh núi.

Hang núi quen thuộc, mây mù quen thuộc, người quen thuộc.

Lâm Tử Mạch chưa thể thoát ra được những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn cuộn tuôn trào, Âu Dương Thành thì theo số mệnh đi đến vị trí anh đã đứng khi lần đầu tiên cô gặp anh.

“Đây chính là hang Cẩm Tú!” Vóc dáng kiên nghị của Âu Dương Thành đứng đối diện với biển mây đang cuộn cuộn bay đến, buông ra một lời cảm khái.

Chính là như vậy! Trong đầu Lâm Tử Mạch nổ “ầm” một tiếng.

Áo sơ mi màu đen giản dị, quần kaki màu cà phê, không biết là bởi vì mồ hôi chảy ra hay vì sương mù làm ẩm ướt, tình cảnh này, hai ngày sau sẽ diễn ra!

Lâm Tử Mạch ôm chặt lấy ngực, cắn chặt môi, giống như e ngại trái tim mình đập quá nhanh mà có thể nhảy ra từ miệng, cô không thể nói gì, không thể nghĩ gì, từng bước từng bước lùi lại phía sau, cho đến khi vấp phải một hòn đá to, ngã ngồi trên mặt đất.

“Em làm sao vậy?” Âu Dương Thành đột nhiên quay người lại giống hệt khi ấy, trên miệng còn có một nụ cười sáng láng rạng rỡ giống như nụ cười cô đã chụp được trong máy ảnh của mình.

Kết thúc rồi!

Tất cả đều đã kết thúc, cho dù cô có hối hận, cho dù cô có nghĩ là không thay đổi, thì tất cả đã thay đổi rồi, Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi sẽ không gặp được Âu Dương Thành nữa!

Cô cắn chặt môi, nhưng không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

“Em làm sao vậy?” Âu Dương Thành đi đến chỗ Lâm Tử Mạch bị ngã, không nói một lời, dáng vẻ buồn bực, lo lắng không thôi, anh nhanh chóng bước tới gần cô hỏi.

Lâm Tử Mạch từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía chàng trai mà cô đã tự tay đẩy anh ra khỏi cuộc đời mình. Lúc này hối hận còn kịp không? Cho dù bây giờ cô đã hiểu, hóa ra cô tình nguyện đau khổ cả đời, cũng không muốn chưa bao giờ gặp được anh, không muốn không được ở bên cạnh anh, nhưng thực không có cách nào!

“Âu Dương...” Cô đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy Âu Dương Thành: “Đừng nói gì cả, anh hãy ôm em thật chặt được không, xin anh!”

Âu Dương Thành không biết vì sao Lâm Tử Mạch đột nhiên như vậy, nhưng vẫn thuận theo cô, không nói gì, mà chỉ ôm cô thật chặt vào lòng.

Trên hang Cẩm Tú, trời vốn đang trong xanh không gợn chút mây, bỗng nhiên mây mù cuồn cuộn từ đâu bay tới, rồi đột ngột lại bay đi, hai người nam nữ trẻ tuổi này, lại dùng tư thế như vạn năm không đổi, ôm chặt lấy nhau không để ý đến sự thay đổi thất thường của màn sương mù dày đặc.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trở Về (1)

Ngày 3 tháng 7, Lâm Tử Mạch có những biểu hiện không giống như thường lệ.

Mới sáng sớm, cô đã ngồi ngây ra như tượng gỗ trước màn hình máy tính, mở hết trang này đến trang khác, chọn ra một bộ phim chẳng ai biết, rồi nhìn trân trân vào dòng người đi lại không ngớt trên màn hình, mặt không hề biểu cảm. Người vốn để ý đến Âu Dương Thành từng phút từng giây như Lâm Tử Mạch hôm nay bỗng nhiên cũng không chú ý anh đã rời đi từ lúc nào.

Âu Dương Thành không hiểu vì sao sau khi trở về từ hang Cấm Tú, Lâm Tử Mạch lại giống người mất hồn như vậy. Từ khi quen biết nhau, cô luôn vui vẻ hoạt bát, dù anh biết trong lòng cô gái này nhất định có tâm sự, cũng biết cô đang cố gắng để tỏ ra vui vẻ. Song lần này, Lâm Tử Mạch đã không còn che giấu được những tâm tư của mình nữa.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Lâm Tử Mạch, Âu Dương Thành thực rất đau lòng, nhưng quyết định đó, cái quyết định mà anh đã đưa ra vào khoảnh khắc ôm chặt cô trong lòng chiều hôm qua đã khiến anh càng thêm kiên quyết.

Lâm Tử Mạch đang nghĩ điều gì? Bản thân cô cũng không thể hiểu.

Có lẽ đang nghĩ, mọi thứ đã kết thúc.

Có lẽ đang nghĩ, xem còn cách nào có thể cứu vãn được mọi chuyện.

Có lẽ đang nghĩ, bây giờ cô nên làm gì.

Trở về? Trở về như thế nào? Ở lại, vậy sau khi mắt Âu Dương Thành sáng lại, cô sẽ phải đi đâu?

Lâm Tử Mạch đã mất phương hướng.

Cô ngơ ngẩn làm bữa sáng, rồi ăn sáng, xem tivi, sau đó lại làm bữa trưa, rồi ăn trưa, xem tivi. Cuối cùng cô nên làm gì đây?

Mặt trời khuất dần phía đằng tây.

Ánh tà dương hiu hắt chiếu xuyên qua khung cửa sổ tuổi đời gần trăm năm. Một lớp nắng vàng nhạt vương trên bàn tay Lâm Tử Mạch đang nhẹ vuốt ve Tiểu Cáp, chút ấm áp bỗng nhen nhóm trong lòng cô.

Ngước mắt nhìn đồng hồ, đã đến giờ làm cơm tối. Đặt Tiểu Cáp sang một bên, Lâm Tử Mạch đứng dậy đi vào bếp. Song đóa hoa bách hợp trắng trong như mộng trước cửa phòng ăn đã ngăn bước chân cô lại.

Lâm Tử Mạch bất giác ngẩng đầu nhìn, Âu Dương Thành đang từ từ tiến về phía cô sau đóa bách hợp, khiến cô nhất thời chưa kịp phản ứng trở lại: “Âu Dương! Đó là...”

Âu Dương Thành vẫn mặc bộ đồ ở nhà rộng rãi, đưa bó hoa ra trước mặt cô, dịu dàng nói: “Em vào đi!”

Lâm Tử Mạch đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi sự lãng mạn bất ngờ mà Âu Dương Thành đem đến cho mình. Cô ngơ ngẩn ôm đóa bách hợp, đi theo anh vào phòng ăn, sau đó mới phát hiện bên trong đã có sẵn một bữa ăn thịnh soạn.

Cảm giác ngọt ngào bỗng trào dâng trong tim Lâm Tử Mạch. Cô cắm hoa vào bình, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đã được kéo sẵn trong

ánh nhìn chăm chú của Âu Dương Thành.

Những đặc sản vùng Lư Sơn được bày biện trên bàn như cá đá cuộn chiên giòn, gà gô đá hầm vàng, cá đá Lư Sơn, thạch nhũ Như Ý, gà gô đá Tam Bôi... Lâm Tử Mạch đều đã được thưởng thức, một số món cô còn biết làm nhưng vì sợ Âu Dương Thành biết mình là người Cửu Giang nên không dám làm.

“Đây đều là đặc sản của Lư Sơn.” Sau khi ngồi vào chỗ, Âu Dương Thành lịch lãm đưa tay giới thiệu với Lâm Tử Mạch: “Những món này chắc là em chưa từng được thưởng thức, vậy nên anh đã đặt nhà hàng làm riêng cho em đây.”

Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành, mỉm cười: “Ừm, đúng vậy, em chưa được ăn bao giờ. Cảm ơn anh!”

Âu Dương Thành vẫn nở nụ cười: “Bữa tối này là để cảm ơn em đã chăm sóc anh những ngày tháng qua.”

“Không cần đâu anh.” Lâm Tử Mạch thẩm đoán xem mục đích của Âu Dương Thành cuối cùng là gì. “Tất cả đều là do em tự nguyện. Hơn nữa, nếu không có anh làm sao em có thể được ngắm nhìn vùng Lư Sơn xinh đẹp này.”

“Chúng ta ăn trước đã, phải ăn nóng mới ngon.” Âu Dương Thành cầm đũa lên: “Ăn xong đã rồi hãy nói.”

“Em tên là gì?” Khi đã ăn được kha khá, Âu Dương Thành bỗng mở lời trước, nhưng lời nói hơi gấp gáp như mang chút xấu hổ ngượng ngùng.

Lâm Tử Mạch sững sờ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thành. Anh đang nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của cô. Mãi không thấy cô trả lời, anh liền mỉm cười nói tiếp: “Em chăm sóc anh lâu như vậy mà anh vẫn chưa biết tên em, cũng chưa từng gọi tên em bao giờ.”

Trong thoáng chốc, biết bao suy nghĩ cuộn trào trong đầu Lâm Tử Mạch. Không thể bắt mình nhẫn nại thêm được nữa, cô cười híp mắt nói: “Trong tên em cũng có một chữ 'Tử', nhưng chữ 'Tử' đó có nghĩa là màu tím. Bạn bè thích gọi em là A Tử, anh cũng có thể gọi em như vậy.” Cô vẫn muốn cứu vãn, vẫn muốn mọi thứ quay trở lại, nhưng vì những vết tích còn sót lại từ năm 2000 nên không thể nói cho Âu Dương Thành biết tên của mình.

“Giống A Tử xảo quyết của Thiên Long bát bộ đúng không?” Âu Dương Thành dựa người ra ghế nghiêng đầu cười.

“Mặc dù A Tử là người gian xảo nhưng cô ấy làm tất cả vì Kiều Đại ca của mình.” Lâm Tử Mạch bình tĩnh đáp lại, sau đó liền chuyển chủ đề: “Em từng nói lúc nào rồi đi sẽ nói cho anh biết tên của mình mà.”

Âu Dương Thành không biết cô muốn nói gì, bèn gật đầu: “Đúng thế, anh vẫn nhớ. Chỉ là lúc này anh...”

Lâm Tử Mạch liền cắt ngang: “Ngày mai Trình Tử đến rồi, nếu em còn lưu lại đây thì có vẻ không tiện cho lắm đúng không?”

“Ý anh không phải như thế!” Vừa nghe thấy vậy, Âu Dương Thành liền ngồi bật dậy nói: “Việc Trình Tử đến không liên quan gì đến việc em ở lại, anh không có ý muốn em rời đi, em đừng hiểu lầm...”

Lâm Tử Mạch cười nhạt, vậy mà ý cô hiểu gần như là thế.

Thấy cô không nói gì, Âu Dương Thành có chút lo lắng: “Anh chỉ là... chỉ là...” Nhưng Âu Dương Thành dù sao vẫn là Âu Dương Thành, cuối cùng anh cũng dần lấy lại bình tĩnh, lời nói cũng điềm tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Mạch với vẻ căng thẳng, như thể sợ cô sẽ rời đi: “Anh chỉ muốn cảm ơn em. Nếu không có em luôn ở bên chăm sóc thì bây giờ chắc anh vẫn còn chìm trong bóng tối. Nếu không có em Âu Dương Thành này nhất định không thể khỏe lại được. Anh...”

“Reng reng reng...” Tiếng chuông điện thoại chói tai cắt ngang màn cảm ơn thâm tình của Âu Dương Thành.

Lâm Tử Mạch nhìn anh một cái thật sâu, rồi đứng dậy đi ra phòng khách nhắc điện thoại.

Vừa rồi Âu Dương Thành đã nói gì? Anh nói: “Nếu không có em, Âu Dương Thành này sẽ không thể khỏe lại được.”

Anh nói: “Nếu không có Lâm Tử Mạch thì mắt của anh sẽ không thể sáng lại được!”

Nhưng, cuộc đời Âu Dương Thành chẳng phải đã không còn có Lâm Tử Mạch rồi đó sao?

Cô làm gì vậy? Cô khiến cho Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi không gặp được Âu Dương Thành, vậy thì sau đó cô sẽ không đến Nam Kinh, cũng không đi xuyên thời gian từ năm 2007 trở về năm 2000 bên hồ Huyền Vũ, để rồi chính vì thế mà Âu Dương Thành mù lòa của năm 2000 không bao giờ còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Có lẽ Âu Dương Thành chỉ nói vậy thôi, nhưng, ai có thể bảo đảm rằng việc đẩy Lâm Tử Mạch ra khỏi cuộc đời Âu Dương Thành sẽ không khiến anh bị mù vĩnh viễn.

Không! Làm sao cô có thể nhẫn tâm để Âu Dương Thành sống cả đời trong bóng tối, làm sao cô có thể vĩnh viễn bỏ lại anh trong bóng tối.

Dù yêu anh, cô đã tương tư mất bảy năm trời, dù ở bên anh suốt bao năm nhưng cô vẫn không thể bước vào trái tim đó, dù phải lặng lẽ rời đi vì sự trở về của Trình Tử, cô cũng không sợ.

Vì cô muốn ở bên anh, vì cô không muốn anh bị mù!

“Xin chào!”

Lâm Tử Mạch trả lời điện thoại như một cái máy, một giọng nói phẫn khích lập tức vang lên từ đầu dây bên kia: “A Tử, mau ra mở cửa, anh muốn dành cho em một niềm vui bất ngờ.”

“Hả? Vâng.”

Lâm Tử Mạch bối rối ra mở cửa, Hứa Mục bất ngờ xuất hiện trước cửa với một bộ com-lê trắng từ đầu đến chân và bó hồng đỏ thắm trên tay.

“Sao lại đứng ngây ra như thế?” Hứa Mục hứng khởi cốc lên đầu Lâm Tử Mạch, không hề để ý đến bầu không khí trong phòng.

Âu Dương Thành lúc đó cũng đi ra khỏi phòng ăn. Khi lơ mờ nhìn thấy bộ dạng nghiêm chỉnh của Hứa Mục, anh hơi sững sờ, nhưng sau đó liền im lặng ngồi tựa vào ghế sofa nhìn hai người họ.

Hứa Mục tặng hoa cho Lâm Tử Mạch rồi nồng nàn thổ lộ: “A Tử, anh thích em!”

“Xí!” Lâm Tử Mạch quẳng hoa trả lại Hứa Mục, quay người bước đi: “Lại đến nữa!”

Hứa Mục không nói thêm nữa, anh chuyển ánh mắt về phía Âu Dương Thành: “A Thành, cho anh ở đây một thời gian được không?”

Âu Dương Thành cũng nhìn Hứa Mục chăm chăm, hai người họ cứ nhìn nhau như thế rất lâu. Cuối cùng, Âu Dương Thành cũng mở miệng nói: “Anh tự dọn phòng cho mình đi.” Sau đó, anh không còn quan tâm đến Hứa Mục nữa mà vẫn ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Hứa Mục không chút bận tâm đến sự lạnh nhạt của Âu Dương Thành. Anh chào Lâm Tử Mạch rồi kéo hành lý đi dọn phòng.

Tivi đang phát chương trình thảo luận tiêu điểm. Âu Dương Thành xoay người ngồi đối diện với Lâm Tử Mạch trầm tư bên cạnh, rồi nói: “A Tử, tối nay...” Lưỡng lự một lúc, cuối cùng anh lại quay người về chỗ cũ: “Thôi, để sau hãy nói.”

Lâm Tử Mạch đang tìm cách cứu vãn mọi chuyện, nhưng thấy vẻ khác thường của Âu Dương Thành bèn quay đầu lại hỏi: “Anh có chuyện gì cứ nói đi.”

“Chẳng có gì cả.” Âu Dương Thành cầm điều khiển chuyển kênh liên hồi: “Đúng rồi, Trình Tử ngày mai sẽ về. Cô ấy nói không cần anh phải ra đón, nhưng lại bảo anh tìm một địa điểm đặc biệt, rồi đến đó đợi cô ấy. Lư Sơn lớn như vậy, địa điểm cũng nhiều như vậy nhưng nhất thời anh không nghĩ ra nơi nào để đến. Em thử nói xem anh nên đi đâu đợi cô ấy?”

“Hang Cấm Tú!” Lâm Tử Mạch bỗng hoạt bát hẳn lên, nhanh nhẩu nói: “Ngày mai chúng ta sẽ trèo lên đỉnh núi.”

“Ở đó ư?” Âu Dương Thành ngẫm nghĩ: “Liệu cô ấy có thể tìm được không?”

“Chắc là được, em thấy chỗ đó là hợp lý nhất.”

Âu Dương Thành mỉm cười: “Được rồi, vậy đi hang Cấm Tú nhé!”

Thì ra là vậy.

Hòn đá đè nặng trong lòng Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng hạ cánh xuống đất an toàn.

Bất luận thế nào, tất cả sẽ phải xảy ra vào ngày 4 tháng 7, Tử Mạch mười lăm tuổi sẽ gặp được Âu Dương Thành, mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo cũ. Cuối cùng cô cũng có thể an tâm được rồi.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trở Về (2)

Rạng sáng ngày 4 tháng 7, nhận ra bản thân đang tự tay vun đắp mỗi tình đầu cho mình, Lâm Tử Mạch đã mất ngủ một đêm trước màn trướng tiếng sét ái tình vận mệnh đó.

Mặc tạm một bộ đồ lên người, cô bước ra khỏi giường, định ra ngoài đi dạo.

“A Tử, sớm như thế này mà em đã dậy rồi à?” Vừa bước ra khỏi phòng đã gặp một người đi về phía cô từ trong bóng tối. Nếu như anh ta không lên tiếng trước thì đã lập tức được chào hỏi bằng chiêu thức phòng thân của con gái.

Kéo lại bộ đồ sắp trôi xuống vì sợ hãi, Lâm Tử Mạch trách móc: “Muộn như thế này sao anh còn chưa ngủ, đứng trước cửa phòng em làm gì?”

Hứa Mục chớp chớp mắt, hai con ngươi đen láy của anh ta lấp lánh trong bóng tối: “Anh hy vọng người em nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh giấc là mình nên đứng phục sẵn trước cửa.”

Lâm Tử Mạch nhăn mày, song vẫn chưa lên tiếng. Hứa Mục đưa tay lên vuốt trán cô.

“Đừng nhăn mày như thế, anh không muốn nhìn thấy em đau buồn đâu.” Hứa Mục vừa nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên trán Lâm Tử Mạch, vừa nói: “A Tử, em nghĩ xem tại sao anh bỗng dừng lại chạy đến Lư Sơn như thế này?”

“Em...” Nhìn vào đôi mắt nồng nàn của Hứa Mục, Lâm Tử Mạch đã hiểu ra, nhưng lại chỉ có thể giả vờ như không biết. Cô từ từ chuyển ánh mắt sang hướng khác, khe khẽ nói: “Em không biết.”

Hứa Mục nghiêng người bước sang một bước, rồi lại đứng đối diện cô: “Khi em hỏi anh đã nhìn thấy Trình Tử bao giờ chưa anh mới hiểu thì ra người trong lòng em là A Thành! Song chính lúc đó anh cũng hiểu ra một điều, anh không muốn nhường em cho cậu ấy. Mặc dù có thể anh đến chậm hơn A Thành một chút, nhưng anh lại chủ động hơn cậu ấy, anh sẽ cố gắng để em thấy hạnh phúc, em hãy cho anh một cơ hội, được không?”

Lâm Tử Mạch lại quay đi lần nữa, nhưng Hứa Mục vẫn bước theo cô: “Anh thật lòng đó! A Tử, nhìn anh đi, hãy nói với anh là có thể đi!”

Lặng lẽ cúi đầu rất lâu, Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn thẳng vào Hứa Mục, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi!”

“Tại sao?” Hứa Mục muốn biết lý do: “Anh chỉ đến chậm hơn cậu ta một ngày.”

Lại rất lâu sau, Lâm Tử Mạch mới khe khẽ cất lời: “Không chỉ là một ngày, anh Hứa Mục ạ!”

“Anh không tin!” Hứa Mục nhìn chăm chăm vào cô.

“Em sẽ nói tất cả lý do cho anh.” Lâm Tử Mạch thở một hơi thật sâu: “Nói với anh em là ai, nói với anh tại sao em lại đến đây và cả về đồng xu đó. Nhưng bây giờ nếu không hiểu thì anh cũng đừng hỏi em, bởi vì có hỏi thì em cũng không biết phải giải thích ra sao.” Lâm Tử Mạch lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp: “Rồi có một ngày, anh sẽ hiểu ra tất cả. Đến ngày đó xin anh đừng nói ra mọi chuyện, được không?”

Nhìn Hứa Mục trầm tư giây lát rồi trịnh trọng gật đầu, Lâm Tử Mạch như trút được gánh nặng trong lòng: “Đợi em một chút.”

Sau khi trở về phòng thay bộ quần áo khác, Lâm Tử Mạch mang theo chiếc túi nhỏ cô mang từ năm 2007: “Đi thôi, anh Hứa Mục, nhớ là đừng hỏi em gì cả.”

Hơn bốn giờ sáng ngày mùng 4 tháng 7, Lâm Tử Mạch dẫn theo Hứa Mục, gọi một chiếc xe đi vào nội thành Cửu Giang. Mặc dù cảm thấy vô cùng khó hiểu nhưng Hứa Mục vẫn không hỏi gì đúng như lời hứa.

Bọn họ cuối cùng cũng đến cửa nhà Lâm Tử Mạch. Cô xuống xe, dẫn Hứa Mục đi vào trong sân nhà.

Sáu giờ sáng không phải là sớm khi trời vào hè, nhưng vì trời lất phất mưa nên Lâm Tử Mạch không thấy các ông các bà tập thể dục buổi sáng ở sân nhà như mọi khi. Vì thế, hai người họ có thể thuận lợi luồn ra sau nhà.

Khu phố cô ở đều là nhà trệt, đã được xây dựng từ nhiều năm trước. Vì không nằm trong vùng trung tâm sầm uất của thành phố nên đến năm 2007 nó vẫn giữ được nguyên dạng, không bị mở rộng xây dựng thành nhà lầu. Nhà Lâm Tử Mạch nằm quay mặt về hướng bắc, cũng là nhà đầu tiên của con hẻm, vì vậy cô có thể dễ dàng tìm được một chỗ & nấu ở góc rẽ.

Nhưng điều khiến Hứa Mục tròn mắt ngạc nhiên là bắt đầu từ khi nhìn thấy một cô bé ngó nghiêng khắp nơi, rồi đi ra khỏi một căn nhà trong con hẻm, lúc đó tầm sáu giờ sáng.

Khoảng sáu giờ sáng, Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi lén lưu lại một tờ giấy, cầm theo tiền, máy ảnh và đồ ăn, một mình đi lên Lư Sơn. Khi lom khom bước ra cửa, cô bé không hề biết ở một góc khuất cách lưng mình mười mét, anh Hứa Mục của Lâm Tử Mạch tương lai đang hết nhìn cô rồi lại nhìn sang cô gái bên cạnh, không dám tin vào mắt mình.

Hứa Mục chưa kịp lên tiếng thì đã bị Lâm Tử Mạch thì thầm ngăn lại: “Đừng hỏi em!”

Cô cúi đầu lấy ra chiếc điện thoại mà Âu Dương Thành tặng mình, rồi lấy ví tiền rút ra vài tờ tiền xanh 100 đồng, nhét hai tờ in năm 1999 vào túi áo, rồi cất những tờ in năm 2005 còn lại vào ví, đưa cho Hứa Mục: “Không được mở ví tiền của em đâu đấy, em tin tưởng anh thì anh cũng đừng khiến em phải thất vọng.”

Hứa Mục vẫn chưa tiêu hóa được sự thật rằng mình vừa nhìn thấy một cô gái giống Lâm Tử Mạch như đúc, thần thờ nhận lấy ví tiền từ tay cô rồi gật đầu.

Lâm Tử Mạch lại nói tiếp: “Đợi sau khi em đi ra ngoài, anh có thể đi theo em, nhưng không được để ai phát hiện, càng không được nói chuyện với em.”

Hứa Mục gật đầu. Thấy vậy, Lâm Tử Mạch liền mỉm cười hài lòng, rồi quay người bước ra cửa.

Khóa ở trong nhà từ lúc cô sinh ra vẫn chưa thay lần nào, còn cô cũng đã quen mang theo chìa khóa bên mình. Vì thế cô có thể thoải mái mở cửa nhà, lén vào phòng mình trước khi cha mẹ thức dậy.

Năm này chị gái cô đang học đại học năm thứ nhất, vẫn chưa được nghỉ hè nên phòng cô chỉ có một người ở. Trên bàn bày bừa bãi vài cuốn vở bài tập, còn cả mấy đề thi chưa làm xong, đồng phục trường gấp ngay ngắn để ở đầu giường.

Lâm Tử Mạch thay chiếc váy trên người ra - là chiếc váy trắng cô mặc năm 2007, rồi mặc đồng phục.

Trong phòng khách có tiếng lách cách, chắc là mẹ đã dậy. Lâm Tử Mạch cũng kéo cửa bước ra.

“Tử Mạch, sao hôm nay con dậy sớm thế, từ lúc nghỉ hè đến giờ chưa thấy con dậy sớm bao giờ.” Vừa nói mẹ vừa búi tóc lên. Người mẹ bận rộn

của cô may mà không nhận ra đây là Tử Mạch hai mươi hai tuổi.

“Mẹ, hôm nay con sẽ đi chợ cùng mẹ nhé.” Cô chỉ muốn nói cho Hứa Mục biết thôi sao? Không, thực ra cô cũng muốn về thăm bố mẹ.

“Được rồi.” Mẹ không hề nghi ngờ, ngược lại còn rất vui vẻ: “Mau rửa mặt đi rồi đi chợ với mẹ, hôm nay con muốn ăn thứ gì mẹ sẽ mua thứ đó.”

Chợ cách nhà không xa, vì thế Lâm Tử Mạch và mẹ đi bộ. Hứa Mục đi cách họ một đoạn nên có thể nghe được tiếng Lâm Tử Mạch gọi mẹ.

Mặc dù con gái không biết chọn đồ, nhưng mẹ vẫn rất vui khi có con gái đi chợ cùng, lúc thì mua hai cân cà, lúc lại mua vài bó đậu cô-ve, thoáng chốc một người đã xách không nổi.

Lúc đó, điện thoại trong túi Lâm Tử Mạch lại rung liên hồi.

“Mẹ, như vậy là đủ rồi, chúng ta về nhà đi.” Thực ra cô biết, mẹ vẫn chưa mua xong thì sẽ không về.

“Nhà mình hết gừng rồi, còn phải mua gừng nữa, với cả còn phải mua rau hẹ và hành tây nữa.” Quả nhiên, sau khi kiểm tra lại, mẹ liền nói với cô: “Hay là con về nhà trước đi, tay xách nhiều thế kia chắc là không muốn lang thang trong chợ cùng mẹ nữa rồi.”

Lâm Tử Mạch cười nũng nịu: “VẬY con về trước nhé, mẹ yêu.”

Mẹ lắc đầu cười nói: “Về đi! Về đi.” Khi bóng dáng con gái khuất sau dòng người, mẹ mới quay đầu đi tiếp.

Lâm Tử Mạch len vào giữa dòng người, nhanh chóng nhét đồng thức ăn vào tay Hứa Mục rồi nhắc điện thoại.

“A Tử, em ở đâu thế, tại sao không nghe điện thoại?” Giọng Âu Dương Thành lo lắng truyền lại từ đầu dây bên kia. Anh gọi ba cuộc điện thoại liên tiếp mà Lâm Tử Mạch không nhắc máy, suýt chút nữa nghĩ cô xảy ra chuyện gì.

Vì nói chuyện điện thoại khi đang mặc đồng phục dễ bị người khác chú ý nên Lâm Tử Mạch đành buông tóc ra để che đi điện thoại. Cô khe khẽ đáp lại: “Em đang ở Cửu Giang, sao thế anh?”

Âu Dương Thành đáng lẽ phải trèo lên đỉnh núi ở hang Cẩm Tú để chờ Trình Tử rồi chứ? “A Tử, vài ngày trước Trình Tử đã nói với anh là cô ấy không về nữa.” Lời nói của Âu Dương Thành như sét đánh bên tai Lâm Tử Mạch. “Thực ra, anh có một điều rất quan trọng muốn nói với em, bây giờ anh sẽ lên đỉnh núi lần trước của chúng ta đợi em, em mau đến nhé!”

Trình Tử không đến! Còn Âu Dương Thành, anh có một điều quan trọng muốn nói với cô! Lại còn đến đỉnh núi đó để đợi cô nữa!

Chẳng lẽ, cô luôn làm sai?

Thực ra, khi dẫn theo Hứa Mục về gặp bố mẹ, chẳng phải cô đã hiểu rõ tất cả rồi hay sao?

Cô, Lâm Tử Mạch hai mươi hai tuổi đã tồn tại vào năm 2000, đã tồn tại trong cuộc đời của Âu Dương Thành và Hứa Mục, năm 2003 cô đã gặp gỡ Âu Dương Thành và Hứa Mục, trong ký ức của bọn họ đã có Lâm Tử Mạch hai mươi hai tuổi này.

Nhưng, trên tấm ảnh đó...

Thực không hiểu muốn khóc hay muốn cười, Lâm Tử Mạch nhắm nghiền hai mắt lại, giọng nói trở nên nghẹn ngào: “Âu Dương, bây giờ em đang có chút chuyện ở thành phố Cửu Giang, chắc phải hơn chín giờ mới

đến đó được, anh đến đó muộn một chút, rồi chờ em. Hôm nay trời mưa, trên núi thời tiết lạnh, anh nhớ mặc thêm áo vào nhé!”

Còn có thể nói gì được nữa? Lâm Tử Mạch tắt điện thoại, buộc lại tóc gọn gàng. Ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt Hứa Mục, cô khẽ mỉm cười, cầm lấy đồ ăn từ tay anh: “Đi theo em!”

Trên đường trở về nhà, Lâm Tử Mạch khẽ nói với Hứa Mục: “Con đường này có tên là Hân Nhai.”

Hứa Mục của năm 2003 đã từng hỏi cô: “Nhà em ở phố Hân Nhai?” Lúc đó, anh mới hiểu ra tất cả.

Còn lúc này Hứa Mục chỉ “Ừm” một tiếng.

Lâm Tử Mạch biết anh vẫn còn chìm trong mơ hồ. Đối diện với hai người giống nhau như đúc, anh còn có thể nghĩ được thứ gì? Xuyên thời gian, đến ngay cả người trải qua chuyện này như cô cũng không thể hiểu nó đã xảy ra như thế nào. Hứa Mục nhất định không thể tưởng tượng ra, cho dù cô có giải thích thì anh chắc chắn sẽ không tin.

Tất cả đều đợi anh từ từ lý giải. Năm 2003, khi gặp lại Lâm Tử Mạch lần nữa, Hứa Mục mới thực sự hiểu và tin vào chuyện này.

Mưa đã nhỏ đi nhiều. Khi vào trong sân, cô gặp khá nhiều hàng xóm. Các bác các dì đều không nhận ra tuổi thật của Lâm Tử Mạch. Ai nấy đều chào hỏi cô rất thân mật.

“Tiểu Tử Mạch, nhà có khách hả cháu?”

“Vâng, chú Vương! Sao chú đi làm sớm thế?”

“Ừ!”

“Chú đi đường cẩn thận nhé!”

“Ha ha, Tiểu Tử Mạch đúng là hiểu chuyện. Thôi chú đi đây, chào cháu nhé!”

“Cháu chào chú ạ!”

Chú Vương đi rồi, Hứa Mục cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, bèn cất tiếng hỏi: “Em tên là Tử Mạch?”

Lâm Tử Mạch dừng bước, quay lại nhìn Hứa Mục đi đằng sau, nghiêng đầu cười.

Nụ cười khiến Hứa Mục lạng người đi giây lát. Lâm Tử Mạch vẫn nói rất nhẹ: “Đi thôi, anh!”

Đến trước cửa nhà, Hứa Mục đứng ở góc rẽ đợi, Lâm Tử Mạch một mình đi vào trong.

Cô cất đồ ăn vào bếp rồi đi đến phòng khách. Bố cô đã dậy, đang ngồi xem bản tin sáng.

“Bố, con vừa đi chợ với mẹ nhưng về trước, đồ ăn con đã để trong bếp rồi.” Lâm Tử Mạch bước lên trước, giúp bố rót đầy nước vào cốc, rồi đứng bên cạnh nói.

Bố cô đang bận xem tin tức nên chỉ quay đầu liếc nhìn cô rồi “ừ” một tiếng, sau đó lơ đãng nói: “Tử Mạch, sao hôm nay con dậy sớm vậy?”

Lâm Tử Mạch lập tức tiếp lời: “Bố, hôm nay con dậy sớm vì muốn đi Lư Sơn chơi, bây giờ đi vẫn chưa muộn chứ ạ?”

Bố cô ngẩng đầu lên chiếc đồng hồ treo trên tường cho có, nói: “Chưa muộn đâu, con đi một mình à?”

“Dạ, không ạ, con đi cùng các bạn.” Trước đây bố mẹ quản Lâm Tử Mạch rất chặt, thường không cho phép cô đi chơi một mình. Hôm đó, cô để

lại giấy nhẵn, một mình trèo lên Lư Sơn, nhưng khi quay trở lại không thấy bố mẹ nói gì nên cảm thấy rất kỳ lạ. Giờ đây nghĩ lại, có lẽ chút lừa gạt này lại giúp cô tự giải vòng vây cho mình.

Lâm Tử Mạch dần dần phát hiện ra, cô năm hai mươi hai tuổi đã lưu lại nhiều dấu tích ở năm 2000. Cô của hiện tại đã từng can thiệp vào cuộc sống của mình trong quá khứ. Thế giới quả là có những chuyện mà người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bố cô quả nhiên không nói gì nhiều, chỉ nói: “Vậy con đi đi, đi đường cẩn thận một chút. Bao giờ con về?”

“Buổi chiều ạ, con về ăn cơm tối.” Bố cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn khiến Lâm Tử Mạch hơi chột dạ. Cô liền ôm lấy đầu, sợ bị phát hiện ra.

Nhưng có vẻ cô đã lo lắng thái quá, bố cô chẳng hề để ý đến vài tiểu tiết này. Nghe cô nói xong, ông lại tiếp tục dán mắt vào màn hình tivi, rồi nói thêm một câu: “Trong túi áo của bố có tiền đấy, con lấy chút tiền mà tiêu.”

“Vâng!”

Lâm Tử Mạch gật đầu rồi đi vào phòng ngủ của bố mẹ, tìm tiền trong ví của bố sau đó lấy hai trăm đồng trong túi áo mình nhét vào ví.

Bố cô là người bất cần, thường không nhớ trong ví mình có bao nhiêu tiền, nên Lâm Tử Mạch đã liều lĩnh nhét tiền vào trong đó. Hai trăm đồng thì có nhiều nhận gì, nhưng đó là một chút tâm ý từ con gái, cũng là điều duy nhất Lâm Tử Mạch có thể làm bây giờ.

Lâm Tử Mạch quay lại phòng mình, thay bộ đồng phục ra, đi ra cửa, tha thiết nhìn bố.

So với bố lúc đã nghỉ hưu, bố cô lúc này có ít tóc bạc ở hai mai hơn rất nhiều, nhưng dù vậy ông vẫn khiến cô thấy lưu luyến không muốn rời xa. Khi đăng ký học đại học, cô không chọn Giang Tây, mà lại đến Nam Kinh, bố mẹ đã buồn rất lâu vì chuyện này. Nhưng hai người không hề nói gì, chỉ lặng lẽ tiễn con gái đi học ở phương xa.

Mặc dù vì tình yêu, vì Âu Dương Thành, Lâm Tử Mịch không bao giờ hối hận. Nhưng mỗi lần nghĩ về bố mẹ, lòng cô lại thấy day dứt không yên.

Còn bây giờ, cuối cùng cô cũng biết, thực ra cô là người hạnh phúc.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trở Về (3)

Lâm Tử Mạch vẫn có chút lo lắng khi mặc chiếc váy liền màu trắng ra ngoài. Nhưng bố cô không hề ngăn đầu lên, làm sao có thể phát hiện ra bộ váy cô đang mặc trên người Tiểu Tử Mạch mười lăm tuổi không hề có.

Vội vã bắt xe đến Lư Sơn, Lâm Tử Mạch có chút nóng ruột. Không phải cô nóng ruột muốn gặp Âu Dương Thành, mà vì muốn đi chứng thực một sự thật.

Thời gian Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi gặp Âu Dương Thành là khoảng mười giờ sáng. Bây giờ mới hơn bảy giờ, cô vẫn còn kịp đến đỉnh núi mà anh đang đứng đợi mình.

Từ khi được Lâm Tử Mạch dẫn về nhà, Hứa Mục vẫn im lặng không nói gì. Ngồi trên xe, thỉnh thoảng anh quay sang lặng lẽ nhìn Lâm Tử Mạch, không thể hiểu tại sao cô lại dẫn mình đến gặp những người đó, không thể hiểu tại sao cô và cô bé nhà họ lại giống nhau như đúc, càng không hiểu tại sao cô lại phải đóng giả làm con gái của nhà đó. Rất nhiều chuyện khó hiểu anh muốn hỏi Lâm Tử Mạch nhưng lại không dám mở lời.

Lâm Tử Mạch dường như hiểu Hứa Mục đang nghĩ gì, quay sang nhìn anh cười nhạt. Cuối cùng, Hứa Mục lắc đầu, không suy nghĩ tiếp nữa, cứ đi theo cô là được. Anh muốn biết những nơi mình vừa được Lâm Tử Mạch đưa đi có liên quan gì đến Âu Dương Thành.

Khi xe ô tô đến nơi không thể đi tiếp được nữa, Lâm Tử Mạch và Hứa Mục đành xuống xe.

Hứa Mục lặng lẽ đi theo Lâm Tử Mạch lên núi mà không nói bất cứ lời nào. Một người thích ba hoa khoác lác như Hứa Mục mà lại im thin thít như thế khiến Lâm Tử Mạch cảm thấy hơi lạ.

Nghĩ vậy, Lâm Tử Mạch liền ngẩng đầu lên nhìn Hứa Mục đang đi bên cạnh. Vì trèo hơi gấp, hơi thở cô đã có chút gấp gáp. Hứa Mục dù mặt lạnh tanh, nhưng hơi thở cũng không còn được nhẹ nhàng. “Cũng có thể coi như chúng ta đã cùng nhau leo núi Lư Sơn đấy nhỉ?” Lâm Tử Mạch tìm một chủ đề để nói.

Khuôn mặt đang căng cứng của Hứa Mục dần ra đôi chút: “Đúng vậy, đây chắc là kỷ niệm cuối cùng đúng không?” Anh vẫn còn hơi để bụng chuyện Lâm Tử Mạch từ chối mình, chỉ có thể đưa ra lý do không rõ ràng này.

“Không phải.” Lâm Tử Mạch nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra sau này, lòng có chút cảm khái: “Vài năm sau, khi gặp lại em một lần nữa, anh sẽ hiểu ra tất cả. Lúc đó anh sẽ cảm thấy, thế giới này thật là kỳ diệu.”

“Vài năm sau?” Hứa Mục kinh ngạc. “Em sẽ đi sao, tại sao vài năm nữa anh mới có thể gặp lại em?”

Lâm Tử Mạch mỉm cười: “Không phải thế, em chỉ nói vậy thôi.” Cô cũng không biết tại sao mình lại nói vài năm sau vì thậm chí bản thân cũng không thể hiểu rõ những sự việc sẽ xảy ra tiếp sau.

Khi lên đến đỉnh núi, hang Cẩm Tú vẫn được bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc. Lâm Tử Mạch lặng lẽ đứng trên một khoảnh đất bằng phẳng, đối diện với hướng mà mình đã chọn theo trực giác.

Hứa Mục không hiểu Lâm Tử Mạch đang đợi điều gì, chỉ biết đứng đợi cùng cô với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Sương mù dần dần tan.

Cuối cùng, trên đỉnh núi đối diện bắt đầu xuất hiện một bóng người mờ mờ. Lâm Tử Mạch vẫn nhìn chăm chăm về hướng đó. Đợi đến khi cô nhìn rõ mọi thứ thì cũng là lúc Âu Dương Thành quay người lại và Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi giơ máy ảnh lên chụp.

Sau khi hai người nói gì đó, Âu Dương Thành liền nhường vị trí đang đứng cho cô bé rồi đi về phía Tiểu Tử Mạch. Trong chớp mắt, Tiểu Tử Mạch bỗng loạng choạng vì giẫm phải một viên đá nhỏ. Âu Dương Thành đã kịp lao qua bắt lấy cánh tay cô bé.

Tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản trong ký ức Lâm Tử Mạch. Đôi mắt Âu Dương Thành quả nhiên cũng sáng trở lại vào ngày này. Rõ ràng hôm qua mắt anh còn nhìn chưa rõ, vậy mà giờ đây đã có thể lành lặn bình thường. Quỹ đạo của lịch sử quả nhiên không thể xoay chuyển.

Tiếp tục nhìn về phía đỉnh núi đối diện, chứng kiến những việc đã từng khiến mình rung động, Lâm Tử Mạch bỗng có những cảm xúc thật kỳ diệu, một chút kỳ vọng, một chút hưng phấn, một chút đau lòng. Mặc dù cách khá xa và vẫn bị che khuất bởi một làn sương mờ nhưng chỉ cần nhìn thấy một động tác nhỏ là cô có thể hình dung ra tất cả.

Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi sẽ lí nhí nói với Âu Dương Thành: “Cảm ơn anh!”

Sau đó, Âu Dương Thành sẽ khẽ khàng an ủi: “Không sao rồi, cô bé. Lần sau đi thì phải cẩn thận hơn một chút, đây là đỉnh Lư Sơn chứ không phải sân vận động ở trường cô bé đâu.”

Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi gật đầu cảm ơn, rồi buông bàn tay đang nắm của Âu Dương Thành ra, lưỡng lự một lúc rồi nói: “Vừa rồi, em lỡ chụp ảnh anh. Anh ở đâu, đợi rửa ảnh xong em sẽ gửi cho anh.”

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Mạch không bất ngờ nhưng lại không dám tin, ánh mắt Âu Dương Thành đang quét qua chỗ cô đang đứng.

Lâm Tử Mạch nhớ lại thần sắc kỳ lạ của Âu Dương Thành mà mình nhìn thấy lúc đó. Anh chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng hình cô, lại đứng ở sơn cốc cách cô vài trăm mét giữa màn sương mù mông ảo, nhưng lại có thể nhận ra cô. Có lẽ anh có biểu hiện lạ như vậy là vì cô đã đến nhằm đỉnh núi.

Tiểu Tử Mạch lúc này cũng quay đầu lại nhìn cô, còn Âu Dương Thành vội vàng xuống núi.

Tiểu Tử Mạch nhìn theo bóng hình Âu Dương Thành, ngẩn ngơ giây lát. Sau đó, cô bé tìm một phiến đá rồi ngồi xuống, lặng lẽ nhìn cô đang đứng ở bên này.

Lòng Lâm Tử Mạch bỗng xúc động vô hạn.

Thì ra, vào ngày đó của năm 2007, cô mặc bộ váy trắng này đi gặp Âu Dương Thành là để đi xuyên thời gian đến đây, đóng vai bóng hình trong bức ảnh đó. Trước giờ cô chưa từng nghĩ, người con gái khiến Âu Dương Thành nhớ suốt bảy năm trời, người con gái trong bức ảnh đó lại chính là mình.

Buông xòa mái tóc dài đen nhánh, Lâm Tử Mạch đứng trên đỉnh núi xa xa, đối diện với cô của bảy năm trước. Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau đó, cô đã hiểu ra được điều gì?

“Ở đỉnh núi đối diện là cô bé chúng ta đã gặp sáng nay.” Trong làn gió núi nhẹ nhàng, giọng Lâm Tử Mạch có chút bay bổng, bay bổng như vạt váy đang phất phơ theo gió.

Hứa Mục tựa người vào lưng một phiến đá lớn, chậm rãi ngẩng đầu lên, dõi theo dáng hình Lâm Tử Mạch, gằn từng câu từng chữ rành rọt: “Rốt cuộc em muốn nói với anh điều gì, Tử Mạch?”

Lâm Tử Mạch quay người lại nhìn anh. Hứa Mục đứng nấp sau bóng của phiến đá, đó là lý do vì sao khiến Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi chỉ nhìn

thấy cô gái mặc váy trắng mà không nhìn thấy chàng trai đứng sau lưng cô.

Thần sắc Hứa Mục có gì đó u ám trầm giọng nói: “Đầu tiên bắt anh nhìn thấy một cô bé giống em như đúc, giống đến nỗi mà mẹ cô bé cũng không thể phân biệt, rồi lại bắt anh đến chứng kiến màn gặp gỡ của cô bé đó và A Thành, em làm như vậy là để giải thích điều gì? Chuyện này với chuyện em yêu A Thành, chuyện em không thể ở bên anh có liên quan gì đến nhau?”

Lâm Tử Mạch thờ dãi, không dám nhìn thẳng vào mắt Hứa Mục. Cô cúi đầu nhìn đi hướng khác.

Lâm Tử Mạch thực sự muốn nói tất cả với Hứa Mục ư? Thực ra, cô là người ích kỷ, cô chỉ muốn gặp bố mẹ, muốn chứng thực là mình đã từng tồn tại ở nơi đây, muốn nhìn lại tất cả những chuyện mình đã trải qua, muốn biết người Âu Dương Thành yêu thực ra là mình, nhưng vì hèn nhát nên đã tùy tiện dẫn Hứa Mục đi cùng mình.

“Xin lỗi!” Cuối cùng, Lâm Tử Mạch cũng lên tiếng: “Thực ra, em...” Cô có thể nói sao, cô nên nói điều gì, nên nói điều gì đây?

Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng thốt được một câu bằng giọng nói bay bổng đó: “Anh Hứa Mục, anh tự nghĩ đi nhé!”

Lúc này Âu Dương Thành gọi điện thoại đến: “A Tử, sao em lại lên đỉnh núi đối diện, vừa rồi em có nhìn thấy anh không?”

Mới đầu, vì tâm trạng rối bời nên Lâm Tử Mạch chỉ lí nhí đáp lại. Sau khi nhận ra đó là Âu Dương Thành, cô lập tức hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: “Âu Dương, mắt anh đã nhìn thấy được rồi ư?”

Âu Dương Thành vô cùng kinh ngạc hỏi: “A Tử, tại sao em lại biết?”

“Em ư?” Lâm Tử Mạch ngập ngừng giây lát, tại sao cô biết ư, là vì cô biết thôi. “Không phải vừa rồi anh đã nói là nhìn thấy em sao? Xa như vậy, sao anh có thể nhìn thấy em?”

Âu Dương Thành vui vẻ cười nói qua điện thoại: “Cứ tưởng là sẽ đem đến cho em một niềm vui bất ngờ, cuối cùng lại để em phát hiện. Em cứ ở đó đừng đi đâu cả, bây giờ anh sẽ đến tìm em.”

“Vâng.” Lâm Tử Mạch đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi tiếng cười vui vẻ đó. Cô chưa từng thấy Âu Dương Thành cười thoải mái như vậy bao giờ. Để có được nụ cười khiến lòng cô đong đầy niềm vui thế này, dù có phải đau khổ suốt bảy năm trời Lâm Tử Mạch cũng cam lòng.

“Còn nữa.” Giọng Âu Dương Thành hơi trầm lại và có chút nghi ngờ: “Hình như anh vừa nhìn thấy Lão Mục đứng bên cạnh em, tại sao hai người lại ở cùng nhau thế?”

“Bọn em...” Lâm Tử Mạch liếc nhìn Hứa Mục, lưỡng lự đáp: “Trên đường từ Cửu Giang về đây em gặp anh Hứa Mục nên đã dẫn anh ấy cùng đến đây.”

“Ừm. Khi nào gặp sẽ nói chuyện này sau. Anh đang xuống ở bên này, em ở trên đó chờ anh.”

Tắt điện thoại, Lâm Tử Mạch nhìn sang đỉnh núi đối diện. Tiểu Tử Mạch vẫn đang ngồi đó nhìn cô.

Cô đã cố chấp đến thế sao? Nhưng nếu không cố chấp như thế thì làm sao cô có thể ở bên Âu Dương Thành, làm sao có được tình yêu của mình. Sự cố chấp này thực ra là rất đáng.

Đợi Âu Dương Thành đến nơi, cô cuối cùng có thể dũng cảm nói với anh rằng, thực ra cô yêu anh biết bao, yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vì yêu anh cô đã từ Lư Sơn đuổi đến tận Nam Kinh, vì yêu anh cô sẵn sàng

không quan tâm đến việc anh nhưng nhớ một người con gái khác và ở bên anh, vì yêu anh cô mới quyết định đi xuyên thời gian. Ở bên anh bao năm qua nhưng cô chưa bao giờ nói với anh những điều này. Song bây giờ, cuối cùng cô cũng đã có đủ dũng cảm để nói, nói cô yêu anh biết chừng nào, yêu anh đến mức có thể sắm vai người con gái trong trái tim anh, làm cái bóng của cô ấy.

Chỉ có điều bây giờ Lâm Tử Mạch mới biết, người con gái đó lại chính là mình.

Nghĩ đến việc Âu Dương Thành đã yêu cô suốt bảy năm qua, hằng đêm thao thức vì cô, nhớ nhung cô, lòng Lâm Tử Mạch lại dâng trào hạnh phúc.

Nhưng hình như có điều gì không đúng.

Lâm Tử Mạch bỗng nghĩ ra nếu Âu Dương Thành yêu cô như vậy, tại sao suốt bao năm qua không nói với cô, để rồi khiến cô phải đau khổ lâu như vậy. Nếu anh yêu cô, tại sao có cô ở bên mà vẫn tương tư, buồn bã. Nếu yêu cô, thì khi nhìn thấy bức ảnh kia tại sao anh lại bị kích động hơn khi nhìn thấy cô.

Hơn nữa, dựa theo ký ức của Lâm Tử Mạch, khi Âu Dương Thành lên đến đỉnh núi này, cô đã rời đi trước đó.

Nhưng bây giờ, cô vẫn còn đang đứng ở đây, hoàn toàn không có ý định rời đi. Là, thời gian và không gian đã có sự thay đổi sao?

“Chàng trai, chàng trai, cậu bị làm sao vậy?” Giọng nói lo lắng của một bác du khách truyền đến.

Lâm Tử Mạch thấy lạ bèn quay lại, nhìn thấy Hứa Mục đang mệt mỏi dựa vào đá, thở gấp.

Khi chạy đến bên anh, cô mới nhận ra cả người anh đang dựa hẳn vào phiến đá, hai tay yếu ớt kéo cổ áo, nhưng vẫn thở khó nhọc. Mặt Hứa Mục đỏ rực, cổ bắt đầu nổi lên những vết ban đỏ. Lâm Tử Mạch sợ hãi, lo lắng hỏi: “Hứa Mục, anh làm sao thế?”

Hứa Mục hít vài hơi thật sâu, rồi mới nói với giọng khản đặc: “Không, không sao. Dị ứng không khí, chỉ cần về uống chút thuốc là khỏi.”

Người du khách nhiệt tình bên cạnh nói chen vào: “Tôi nghĩ cậu nên mau về nhà đi. Là bác sĩ, tôi thấy triệu chứng này của cậu có uống thuốc lâu lâu cũng chưa chắc đã khỏi. Biết là mình bị dị ứng sao vẫn đi du lịch thời tiết này, thanh niên thì phải biết quý trọng sức khỏe chứ!”

Lúc này Lâm Tử Mạch cũng không nghĩ được chuyện khác nữa. Cô vội vàng đỡ Hứa Mục dậy, trước khi đi không quên nói: “Cảm ơn bác!”

“Xuống núi bên này này, nhanh.” Ông ta kéo tay Lâm Tử Mạch, chỉ sang phía bên kia phiến đá. “Đằng sau phiến đá này có một con đường, rất gần.”

Lâm Tử Mạch cảm ơn lần nữa rồi nhanh chóng đưa Hứa Mục về thẳng chỗ ở.

Về đến biệt thự, Hứa Mục uống thuốc xong, triệu chứng dị ứng cũng dần biến mất. Sau một đêm bị hành xác, rồi lại bị dị ứng, anh lên giường là ngủ ngay lập tức. Thấy Hứa Mục ngủ, Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng kéo cửa lại, đi ra phòng khách.

Âu Dương Thành vẫn chưa trở về, chắc anh chưa phát hiện ra con đường đó mà vẫn đi vòng qua đường cũ nên về chậm một chút.

Lâm Tử Mạch ngồi im lặng trên ghế sofa, tiện tay vợ lấy chiếc túi mình mang theo từ năm 2007. Đó chính là sản phẩm mới của LV năm

2007. Năm 2007, khi hãng LV chính thức đổ bộ vào Nam Kinh, Âu Dương Thành đã dẫn cô đi mua.

Lâm Tử Mạch rút điện thoại gọi cho Âu Dương Thành, kể lại tình hình của Hứa Mục. Anh quả nhiên không biết con đường gần đó nên bây giờ vẫn trên đường quay lại.

Tắt điện thoại, Lâm Tử Mạch vẫn ngồi trong phòng khách, tâm trạng lo lắng bất an.

Kim giờ dần nhích đến số 12, tiếng chuông từ chiếc đồng hồ kiểu cũ của biệt thự bắt đầu vang lên. Âm thanh xưa cũ đó như mang theo sự bí ẩn của số phận. Lòng cô cũng dần dần bình tâm trở lại. Trong mơ hồ, dường như có một bàn tay thời gian đang đẩy mọi thứ trôi qua. Cuối cùng Âu Dương Thành không gặp cô trên núi, vậy anh có thể gặp cô ở biệt thự này không?

“Oảng.” Tiếng kêu của Tiểu Cáp đột nhiên vang lên. Lâm Tử Mạch đang chìm đắm trong ưu tư cũng vì thế mà bừng tỉnh.

Cũng giống như những lần trước, Tiểu Cáp hớn hờ chạy về phía cô, nhảy lên sô pha, rồi lại nhảy lên chân cô. Còn cô lại coi như đang xem cảnh quay chậm.

Khi nhìn thấy chiếc vòng cổ của Tiểu Cáp rơi xuống, Lâm Tử Mạch như hiểu ra điều gì đó.

Đã đến lúc phải trở về rồi sao?

Đây có thể là cơ hội duy nhất.

Ý thức vẫn chưa đến, nhưng hai tay cô như bị một sức mạnh nào đó thúc giục, cầm chiếc vòng của Tiểu Cáp lên, rồi tự động đeo lại cho nó.

Cô mỉm cười: “Em xin lỗi, Âu Dương, phải để anh đợi bảy năm rồi.”

Một giọt lệ rơi xuống, rớt vào miếng đá bát giác gắn trên vòng cổ Tiểu Cáp, viên đá bỗng phát ra ánh sáng chói lóa, Lâm Tử Mạch nhắm mắt lại.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kết Truyện

Cô mở to mắt.

Tiểu Cáp bảy tuổi to lớn, đôi mắt long lanh và trong veo như mặt nước hồ trong xanh.

Ngẩng đầu lên nhìn, dưới hàng liểu rủ là hình ảnh Âu Dương Thành mặc sơ mi trắng và Trình Tử với chiếc váy tơ tằm liền thân màu vàng nhạt.

Xa xa là bên xe lửa đồ sộ và những ngôi nhà cao tầng xây quanh hồ.

Tất cả đều giống như một giấc mộng, chỉ chớp mắt một cái đã tan biến thành hư không.

Đó quả thực là một giấc mộng.

Một giây sau, Âu Dương Thành đã chạy đến, đỡ Lâm Tử Mạch dậy, cẩn thận nhìn cô từ đầu đến chân, rồi không ngừng hỏi: “Em làm sao vậy, có sao không?”

Lâm Tử Mạch khó hiểu hỏi: “Âu Dương, anh làm sao thế?”

Âu Dương Thành dừng lại mọi hành động, bực bội nói: “Vừa rồi em không nhìn thấy ánh sáng đó sao?”

“Anh nhìn thấy à?” Lâm Tử Mạch vui mừng, thì ra đó không phải là một giấc mộng.

“Em không sao, không sao đâu.” Sau khi trấn an Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch đột nhiên nhớ ra mình đã trở về năm 2007. Âu Dương Thành của năm 2000 đã không nhìn thấy cô, chẳng trách nhiều năm qua dù cô ở bên nhưng anh vẫn không nhận ra.

Trong mơ hồ, cô đã bỏ lại Âu Dương Thành để trở về năm 2007, để anh một mình nhưng nhớ suốt bảy năm qua. Số phận dường như đang trêu đùa họ, chỉ có điều cuối cùng đã để cô hiểu ra tất cả, rồi lại để họ được ở bên nhau. Dù sao, cô vẫn thấy biết ơn vì điều đó.

Thấy không có chuyện gì xảy ra với Lâm Tử Mạch, Âu Dương Thành cũng yên tâm trở lại. Anh mỉm cười giúp cô vén những lọn tóc ra sau tai, rồi nhìn cô với ánh mắt ấm áp và dịu dàng.

Mắt của anh đã khỏi hằn chưa? Cho dù biết đã bảy năm trôi qua, nhưng Lâm Tử Mạch vẫn không thể kìm nén được cảm xúc trong lòng, muốn giơ tay lên chạm vào đôi mắt đó, để xác nhận rằng anh đã bình yên vô sự.

“Khụ khụ!” Cách đó không xa, Trình Tử đang nhìn họ cười, tiếng cười nhắc nhở vẫn còn một người khác đang đứng đó.

Lâm Tử Mạch vội rút tay lại, nhìn Trình Tử cười ngượng nghịu: “Âu Dương, hôm nay anh bảo muốn dẫn em đi gặp một người, người đó chính là chị Trình Tử sao?”

Âu Dương Thành khẽ lắc đầu: “Người anh muốn em gặp phải đến tối mới gặp được.” Đang nói, anh bỗng giơ một tay lên nắm lấy vai cô, rồi xoay nhẹ ra đằng sau: “Nhưng bây giờ, còn có một người anh muốn em gặp.”

“Anh Hứa Mục!” Lâm Tử Mạch kinh ngạc khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình.

Hứa Mục vẫn mặc bộ com-lê trắng rất phù hợp với anh, vẫn nở nụ cười nhã nhặn đó: “Đã lâu không gặp, Tiểu Tử Mịch!”

“Anh làm sao, làm sao đã trở về rồi?” Ý nghĩ của Lâm Tử Mịch có chút lộn lộn giữa năm 2000 và năm 2007, hồi lâu mới nhớ ra Hứa Mục đã ra nước ngoài.

“Tại sao anh lại không thể trở về chứ?” Giọng Hứa Mục vẫn nhẹ nhàng: “Anh về để kết hôn, em không chúc mừng anh sao?”

“Kết hôn?” Lâm Tử Mịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lúc đó, Trình Tử cũng đi tới. Hứa Mục giơ một tay ra, ôm lấy eo Trình Tử, kéo cô lên trước, cười híp mắt nói với Lâm Tử Mịch: “Chưa nhìn thấy chị dâu hay sao?”

“Chị dâu!” Lâm Tử Mịch vẫn có chút bất ngờ, hết nhìn Trình Tử, nhìn Hứa Mục rồi lại nhìn sang Âu Dương Thành.

Hứa Mục và Âu Dương Thành đều không nói gì, chỉ có Trình Tử, ánh mắt sáng rực như hiểu rõ tất cả, mỉm cười nói: “Biết là em sẽ kinh ngạc như vậy mà!”

Nói đoạn, Trình Tử mở chiếc túi xách nhỏ màu vàng, lấy ra một đồng xu còn mới tinh, hai mắt rạng rỡ chăm chú nhìn Lâm Tử Mịch, đưa đồng xu ra trước mặt nói: “Vật về với chủ!”

Đó chính là đồng xu Hứa Mục đã lấy!

Lâm Tử Mịch cầm lấy, ngơ ngác nhìn Trình Tử. Nụ cười Trình Tử như muốn nói cô ấy đã biết tất cả. Quả nhiên, Trình Tử liếc nhìn Âu Dương Thành, rồi lại quay sang nháy mắt với Lâm Tử Mịch. Bộ dạng dí dỏm đó khiến trái tim Lâm Tử Mịch bỗng cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Lão Mục, em nghĩ hai người họ có chuyện cần nói với nhau.” Trình Tử tính tình vốn rất hoạt bát, chỉ là vì Lâm Tử Mạch bị bộ váy nữ tính của cô đánh lừa. Lúc này, một tay Trình Tử vịn lấy tay Hứa Mục, tay kia vuốt cằm, dáng vẻ nghiêm túc, ngửa đầu lên nói với Hứa Mục: “Hơn nữa em cho rằng chúng ta nên tránh đi chỗ khác.”

Hứa Mục mân mê mái tóc xoăn buông xõa của Trình Tử, cúi đầu dịu dàng nói: “Anh cũng thấy chúng mình nên tránh đi chỗ khác.” Hai người họ nhìn nhau cười, Hứa Mục còn ngẩng đầu, tặng cho Lâm Tử Mạch một ánh mắt khích lệ, rồi nói với Âu Dương Thành: “A Thành, bây giờ bọn anh sẽ về trước trông nhà giúp em, nhớ là phải đèn đáp anh đấy nhé!” Sau đó, anh liền ôm eo Trình Tử bước đi.

Đi một đoạn khá xa, Trình Tử đột nhiên quay lại hét lớn với Lâm Tử Mạch: “Tiểu Tử Mạch, nhớ phải đem đến cho câu chuyện cổ tích cảm động này một kết thúc có hậu nhất đấy nhé!”

Lâm Tử Mạch bật cười, Trình Tử quả nhiên đã biết tất cả!

Chỉ còn lại hai người ở bên hồ, vẫn là vào một buổi chiều hoàng hôn.

Lâm Tử Mạch ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Thành, thầm nghĩ xem nên nói gì vào lúc này, nhưng anh đã mở lời trước: “Tử Mạch!”

“Dạ?” Lâm Tử Mạch đáp lại.

“Em biết không, năm đó khi nhìn thấy em ở Lư Sơn, anh đang đợi một người.” Âu Dương Thành dừng lại giây lát, nhìn vào mắt Tử Mạch, giọng nói trầm ấm phảng phất nét mê hoặc: “Người đó rất quan trọng với anh, nhưng từ đó trở đi, cô ấy lại hoàn toàn biến mất, anh không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa.”

“Vâng.” Lâm Tử Mạch không hiểu tại sao Âu Dương Thành lại chủ động nói ra chuyện này. Nhưng dù sao anh cũng đã nói rồi, cô cũng không

phải nghĩ tiếp xem nên mở lời như thế nào nữa, chỉ cần ngồi nghe anh nói vậy thôi.

“Sau này anh muốn tìm cô ấy, nhưng lại không thể tìm thấy vì chẳng có bất kỳ tin tức nào. Vậy nên bao năm qua, anh vẫn luôn đợi cô ấy.” Giọng Âu Dương Thành bỗng dịu dàng, không còn cố chấp như trước nữa: “Anh biết em cũng đã biết chuyện này, nhưng lại không nói rõ mà vẫn ở bên anh suốt bao năm qua.”

Lâm Tử Mạch mỉm cười, nhớ lại những giọt nước mắt đã lặng lẽ rơi suốt bao năm qua, lại nghĩ người Âu Dương Thành lưu luyến suốt bao năm qua chính là mình, trong lòng bỗng trào dâng biết bao cảm xúc.

“Anh mất hết mọi tin tức của cô ấy bảy năm, chờ đợi cô ấy bảy năm, để rồi bao năm qua đã sơ suất bỏ qua rất nhiều chuyện.” Âu Dương Thành vuốt tóc Lâm Tử Mạch, dịu dàng cười nói: “Song có một ngày, anh bỗng phát hiện ra, khi mất cô ấy anh đã gặp được em, chúng mình đã quen biết nhau suốt bảy năm qua, đó chắc chắn là sự kỳ diệu của duyên phận.”

“Trước đây, Lão Mục từng nói với anh, nếu bỏ qua em, anh nhất định sẽ phải hối hận. Vì vậy, anh đã ích kỷ giữ em ở bên trong khi vẫn nhớ đến cô ấy. Em rất giống cô ấy, hiểu những thói quen của anh, biết anh có những sở thích nào, luôn chuẩn bị cho anh mọi thứ. Dần dần, anh đã xem em là cô ấy. Song đôi lúc anh cảm thấy không nên bắt em làm vật thay thế nhưng lại không cam tâm để em ra đi.” Âu Dương Thành thở dài: “Thời gian dần trôi, anh bắt đầu không phân biệt rõ em và cô ấy, thậm chí có lúc anh còn có cảm giác em chính là cô ấy.”

“Vài ngày trước, vào một đêm, anh đã nằm mơ, mơ thấy một bóng trắng đột nhiên rơi xuống vực thẳm của đỉnh Lư Sơn. Anh kinh hãi kêu lên rồi bừng tỉnh, toàn thân đổ mồ hôi, miệng không ngừng lẩm bẩm gọi, lại là gọi tên em.” Âu Dương Thành cười dịu dàng: “Đêm đó, anh ngồi trước cửa

sổ, để mặc gió lạnh phả vào mặt, suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng anh đã hiểu ra tất cả.”

Nói đến đây, Âu Dương Thành ngừng lại, nghiêm túc nhìn vào mắt Lâm Tử Mạch bằng ánh mắt nồng nàn say đắm, và bắt đầu chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Thì ra, anh đã yêu em, người con gái luôn ở bên cạnh anh từ lâu rồi, Tử Mạch ạ!”

Những giọt nước mắt tuôn trào từ khước mắt Lâm Tử Mạch.

Cô vẫn ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Thành như thế, để mặc nước mắt không ngừng lăn dài trên gò má.

Thì ra, tất cả những gì cô đã làm đều rất đáng. Thì ra, Âu Dương Thành cũng yêu cô.

Cô ở bên anh bốn năm, yêu anh, chăm sóc anh, cố gắng hết sức hy vọng có thể bước vào trái tim anh, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của anh, thực ra tất cả những việc đó đều không uổng phí.

Cô yêu anh hết lòng, trong quá khứ yêu anh, ở hiện tại cũng yêu anh.

Còn anh, anh yêu cô của quá khứ, cũng yêu cô của hiện tại.

Thực ra cô đã không còn tỉnh táo để hiểu rõ tất cả, thứ duy nhất cô cảm thấy rõ ràng chính là niềm hạnh phúc đang chảy tràn trong trái tim mình.

Song có nên nói với Âu Dương Thành cô chính là A Tử của quá khứ không, điều ấy dường như đã không còn quan trọng nữa.

Âu Dương Thành cúi xuống, nhẹ hôn lên những giọt nước mắt của Lâm Tử Mạch, sau đó dang tay ôm cô vào lòng. Tiểu Cáp riu rít chạy

quanh hai người, như cũng mừng vui cho họ, chẳng hề biết nó đang làm những gì.

“Tối nay anh sẽ đưa em đi gặp mẹ anh.” Mặt trời đã khuất, trời tối dần, Âu Dương Thành nắm chặt tay Lâm Tử Mạch, hai người chậm rãi bước đi trên con đường rợp bóng cây.

“Là bác ấy ư?” Lâm Tử Mạch kinh ngạc thốt lên. Mẹ Âu Dương Thành đã gặp cô vào năm 2000, lúc đó cô vẫn trong thân phận của Trình Tử. Không xong rồi! Lâm Tử Mạch vội vã hỏi: “Bác gái bây giờ đã đến chưa ạ?”

Âu Dương Thành nhìn đồng hồ, nói: “Giờ này chắc đến rồi.”

“VẬY...” Lâm Tử Mạch lại càng thêm lo lắng: “VẬY bác gái đã gặp Trình Tử bao giờ chưa ạ? Nếu bác ấy đã gặp Trình Tử thực sự thì sẽ biết ngay là đã bị chúng ta lừa gạt.”

“Trình Tử thực sự? Chúng ta lừa mẹ anh?” Âu Dương Thành bỗng dừng bước, siết chặt tay Tử Mạch.

Nhận ra mình vừa nói điều gì, Lâm Tử Mạch có chút căng thẳng, nhưng ngay sau đó bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Cô thở một hơi thật dài, mỉm cười như vừa trút được gánh nặng, nhẹ nhàng nói: “Em đang lo không biết nên nói với anh thế nào, thế này cũng tốt, không cần suy nghĩ xem nên bắt đầu nói từ đâu nữa.”

Lâm Tử Mạch giơ tay vuốt lên đôi mắt Âu Dương Thành. Dù lòng bộn bề cảm xúc, nhưng cô vẫn từ tốn nói: “Âu Dương Thành, mắt của anh đã nhìn thấy rõ rồi chứ?”

Âu Dương Thành sững sờ, lặng lẽ nhìn Lâm Tử Mạch, chần chừ rất lâu mới nắm lấy tay cô, đặt lên một bên má anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Run rẩy nhắm chặt mắt lại, Âu Dương Thành không dám tin: “Là em đúng không, A Tử? Chính là em ư, tại sao lại là em?”

“Đúng là em.” Lâm Tử Mạch mỉm cười, nước mắt không kiềm nén nổi, lăn chã rơi: “Xin lỗi, đã để anh phải chờ đợi suốt bảy năm trời.”

Thoáng chốc, Âu Dương Thành mở mắt, nhìn chăm chăm vào cô: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao lúc đó em lại đột ngột bỏ đi?”

“Với em, tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra từ vài phút trước, anh có tin không?” Lâm Tử Mạch nắm lấy bàn tay đang đổ mồ hôi lạnh của Âu Dương Thành, chậm rãi nói: “Âu Dương, anh còn nhớ, có một lần, cũng ở bên hồ Huyền Vũ này, Hứa Mục đã hỏi em tại sao lại xuất hiện bên cạnh anh, em đã trả lời như thế nào không?”

“Em nói em đã đi xuyên thời gian từ năm 2007 đến...” Âu Dương Thành ngừng lại, tròn mắt nhìn cô: “Chuyện đó là thật sao?”

Lâm Tử Mạch gật đầu: “Chỉ vài phút trước, ánh sáng đó đã đưa em quay về hồ Huyền Vũ vào năm 2000, kéo anh lại khi anh sắp đâm sầm vào một cái cây.”

Âu Dương Thành lại lặng người đi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào cô giờ có chút khó đoán, sắc mặt đôi lúc biến đổi như thế đang lục tìm lại ký ức. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Chẳng trách mới đầu em đã trách anh không nhận ra em, lại còn biết rất nhiều chuyện của anh... Nhưng chuyện như thế này thực sự cũng có thể xảy ra sao?”

“Đúng vậy.” Bàn tay cô đau vì bị Âu Dương Thành siết chặt nhưng trái tim cô lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Anh tin cô. Lâm Tử Mạch khẽ cười: “Em cũng không tin, nhưng chuyện đó đã xảy ra. Em bị kéo đi một cách kỳ lạ, rồi đột ngột lại bị kéo trở về, hại anh phải chờ đợi suốt bảy năm trời.”

Âu Dương Thành không muốn truy cứu thêm nữa, lắc đầu ngăn không cho cô nói tiếp, dịu dàng ôm cô vào lòng, rồi thì thầm vào tai cô: “Tử Mạch, em cũng đã đợi anh bảy năm, anh cũng nên đợi em chứ.”

Dường như mọi chuyện đều đã được giải quyết. Nhưng thực ra vấn đề nan giải nhất vẫn còn phía sau.

Sau những giây phút lãng mạn, hai người bắt đầu nghĩ đến cách đối phó với mẹ Âu Dương. Vốn là người ghét nhất bị người khác lừa gạt, nên nếu biết được trò bịp bợm của họ bảy năm trước, bà nhất định sẽ không cho hai người họ được ở bên nhau.

Nghĩ trăm phương nghìn kế đều chẳng ra sao, cuối cùng họ đành bất đắc dĩ chọn phương án cuối cùng là tùy cơ ứng biến. Cuối cùng, Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch cũng dũng cảm bước vào nhà.

Đèn trong phòng khách được bật sáng trưng, thỉnh thoảng tiếng cười rộn rã lại vang lên, không khí chẳng hề u ám như hai người tưởng tượng càng khiến họ thêm lo lắng.

Hai người bước vào phòng khách, liền nhìn thấy mẹ Âu Dương đang ngồi ngay giữa phòng, mỉm cười nhìn ra cửa. Ánh mắt bà nhanh chóng dán vào Lâm Tử Mạch, giọng nói vẫn dịu dàng như trước kia: “A Tử, đã bảy năm rồi bác chưa được gặp con.”

Bà hoàn toàn không tỏ ra bất ngờ, dường như đã chuẩn bị sẵn tất cả.

Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành ngơ ngác nhìn nhau.

Trình Tử cười vui vẻ mở lời trước: “Bác gái, bác xem, cháu đoán đúng mà, bọn họ sẽ có phản ứng như thế này!”

Hiếm khi cười, nhưng lúc này mẹ Âu Dương cũng vui vẻ cười nói với Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch đang càng lúc càng tỏ ra khó hiểu: “A

Thành à, với mánh khỏe tí tẹo đó của mình mà con cũng nghĩ là lừa được mẹ ư? Năm đó lần đầu tiên A Tử thật gọi điện thoại từ Mỹ về, mẹ đã biết A Tử này là giả rồi!”

“Mẹ!” Âu Dương Thành nắm chặt lấy tay Lâm Tử Mịch, cướp lời: “Đó đều là chủ ý của con, mẹ đừng trách Tử Mịch.”

Lâm Tử Mịch có chút xấu hổ, dù sao cô cũng lừa một trường bối: “Bác gái, cháu...” Cô muốn nói nhưng lại không thể cất nổi lời, thực sự không biết nên nói thế nào với mẹ Âu Dương.

Song mẹ Âu Dương vẫn không hề tức giận: “Chỉ có điều thấy các con không dám gặp ta suốt bao năm như vậy, nên ta đã tha thứ cho hai con rồi.”

Nhìn thấy bộ dạng không thể tin nổi của Âu Dương Thành và Lâm Tử Mịch, bà lại mỉm cười hiền từ. Mẹ Âu Dương có vẻ rất thích Trình Tử, quay sang nói với cô ấy thân thiết như người nhà: “Bảy năm rồi mà hai đứa nó vẫn còn có thể chịu được cơ đấy. Ngay từ đầu ta đã nhận ra A Tử thích A Thành nhà ta, nhưng sau đó A Tử rời đi, nó đóng vai ‘Trình Tử’ mà, phải quay về Mỹ học tiếp chứ.”

Âu Dương Thành và Lâm Tử Mịch như hai kẻ bị phạt đứng ở cửa. Trình Tử lén nhìn hai người họ nháy mắt cười. Mẹ Âu Dương tiếp tục nói: “Bảy năm trôi qua, ta lại thấy hai đứa ở bên nhau, ta nghĩ khi thằng nhóc này dẫn A Tử đến gặp mình một lần nữa, ta nhất định phải giày vò chúng bằng cách không đồng ý cho chúng ở bên nhau, xem chúng có còn dám lừa gạt ta nữa hay không.”

“Nhưng ta đợi mãi đợi mãi mà nó vẫn không chịu dẫn con bé đến, đợi đến mức ta không còn đủ kiên nhẫn, phải lập tức giục hai đứa kết hôn, nhưng mà nó vẫn không vội.”

“Nhưng mà cô à, A Thành nhất định là cố ý đấy, cậu ấy muốn đợi bác mềm lòng!” Hứa Mịch vờ đứng bên cạnh mĩa mai Âu Dương Thành, thực ra

là để che giấu cho bọn họ.

Trình Tử cũng phụ thêm vào: “Cháu cũng thấy thế.”

Mẹ Âu Dương Thành được hai người bọn họ thêm lời ngon ngọt nên tỏ ra rất vui: “A Thành sắp ba mươi rồi, cũng nên kết hôn thôi, ta nghĩ chỉ cần thẳng nhóc dẫn A Tử đến là ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi, dù sao ta cũng chẳng muốn giày vò hai đứa nó nữa.”

Mẹ Âu Dương đưa tay lên, vẫy Lâm Tử Mạch đến bên cạnh bà, kéo tay cô như lần đầu tiên họ gặp nhau: “Thực ra ta đã thích A Tử ngay từ lần gặp đầu tiên, tối hôm đó nhìn thấy cháu nấu ăn, chăm chút từng chi tiết, lo lắng chu đáo cho A Thành, ta rất vừa lòng. Mới đầu biết chuyện ta rất giận, nhưng khi nhìn thấy cháu ở trong viện, cơn tức giận đó bỗng dưng biến mất. Tiểu nha đầu à, cháu là một tiểu nha đầu tốt, cháu tốt với con trai ta như thế, làm sao ta có thể giận nổi cháu chứ!”

“Bác gái...” Lâm Tử Mạch gần như bật khóc, buổi tối hôm nay đã mang đến cho cô thật nhiều niềm vui bất ngờ.

Mẹ Âu Dương Thành vẫn hiền hòa như bảy năm trước: “Lúc đó, A Thành quá chậm chạp, thẳng nhóc Tiểu Mục này lại như hổ rình mồi, ta thấy lo lắng nên đã nghĩ ra cách đưa hai đứa đến Lư Sơn!”

“Là do bác cố ý ạ?” Nói đến chuyện năm đó, Lâm Tử Mạch kinh ngạc phát hiện, thì ra dù cô có mang theo những ký ức quay trở về quá khứ thì vẫn không thể biết rất nhiều chuyện.

“Hứa Mục!” Trình Tử bên cạnh cũng bị kích động trước tình tiết này, kéo tay Hứa Mục đang vờ như không nghe thấy gì, lớn tiếng trách móc: “Nói đi, hồi đó anh có tư tưởng tiểu Tử Mạch không!”

Hứa Mục vội vàng giơ hai tay lên hô: “Anh xin thề với Mao Chủ tịch, anh tuyệt đối không dám!” Điệu bộ hài hước của Hứa Mục khiến cả nhà bật

cười vui vẻ.

Trong tiếng cười rộn rã, Lâm Tử Mục thoáng liếc nhìn Âu Dương Thành. Anh ngồi trước mặt cô, vẫn là vẻ trầm ngâm thường thấy, nhưng trong ánh mắt nồng nàn nhìn cô là sự dịu dàng như làn nước mát trong.

Lâm Tử Mạch bất giác bật cười sáng khoái.

Ngoài cửa sổ, chú chó Tiểu Cáp nằm nhoài trong ngôi nhà nhỏ của mình, mơ một giấc mơ đẹp, trên cổ đeo một mảnh đá trắng lấp lánh.

Trên cao, vầng trăng khuyết lặng lẽ treo trên đầu ngọn cây, tất cả đều thật yên bình và đẹp đẽ.

THẤT NIÊN

Nguyễn Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngoại Truyện

Ngày 4 tháng 7 năm 2000

Khi Âu Dương Thành từ hang Cấm Tú quay lại biệt thự đã mười hai giờ rồi, Hứa Mục lúc đó vẫn còn đang ngủ say.

Âu Dương Thành đẩy cửa, trong phòng khách không có ai, anh rất kinh ngạc. Chiếc đồng hồ cũ vang lên những tiếng chuông nhỏ, Tiểu Cáp chán ngán uốn người nhảy qua nhảy lại trên ghế sofa.

Trong phòng sáng trưng, nhưng lại quá vắng vẻ, vắng vẻ đến mức khiến Âu Dương Thành bất giác thấy bất an.

Anh tìm hết phòng này đến phòng khác nhưng vẫn không thấy bóng dáng A Tử. Khi tìm đến phòng Hứa Mục, Âu Dương Thành thấy anh đã nằm ngủ trên giường.

Trên đầu giường bày vài loại thuốc. Trước đó, Lâm Tử Mịch đã gọi kể sơ qua tình hình, nói cô đã về nhà và bệnh dị ứng của Hứa Mục tái phát. Nhìn đồng hồ, Âu Dương Thành đoán Hứa Mục cũng chưa ngủ được bao lâu. Nhấn mày lưỡng lự một chút, anh quyết định lay Hứa Mục tỉnh dậy.

Hứa Mục mở mắt ra, nhìn thấy bộ dạng sốt sắng của Âu Dương Thành, bực bội hỏi: “Làm sao thế?” Anh kéo chăn đắp trên người ra, nhắc người dựa vào thành giường. Triệu chứng dị ứng dần dần biến mất, nhưng cơ thể vẫn thấy vô cùng khó chịu.

Âu Dương Thành vẫn nhăn mày, thần sắc buồn rầu: “A Tử đâu, vừa rồi cô ấy đi với anh đúng không?”

“Cô ấy không có ở bên ngoài sao?” Hứa Mục hỏi, nhìn sắc mặt Âu Dương Thành, trong lòng anh bỗng cảm thấy có chút bất an.

“Túi của cô ấy không có ở đó, em gọi điện thoại nhưng không nằm trong vùng phủ sóng.” Âu Dương Thành trừng mắt nhìn Hứa Mục: “Không phải anh và cô ấy đã cùng nhau về sao?”

“Đúng là cùng nhau quay lại.” Hứa Mục cũng bắt đầu nghiêm túc, từ đêm hôm qua anh đã cảm thấy Lâm Tử Mạch có gì đó không bình thường: “Thực là không có ở nhà sao? Em đã kiểm tra tất cả các phòng chưa?”

Âu Dương Thành cúi đầu nói: “Tìm hết rồi. Nhưng cô ấy có thể đi đâu được chứ, tại sao điện thoại lại không liên lạc được? Cô ấy có nói với anh là sẽ đi đâu không?”

Hứa Mục lắc đầu, an ủi Âu Dương Thành: “A Tử đã lớn rồi, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Cứ đợi xem đã, chắc một lúc nữa cô ấy sẽ quay về thôi.”

Không có thêm bất kỳ sự giải thích nào nữa, Âu Dương Thành đành quay trở lại phòng khách, tiếp tục chờ đợi. Hứa Mục cũng không thể chớp mắt. Hai người bèn ngồi trong phòng xem tivi. Đã quá trưa nhưng bọn họ chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn uống nữa.

Cứ cách hơn chục phút Âu Dương Thành lại gọi điện thoại cho Lâm Tử Mạch, nhưng đáp lại chỉ là số điện thoại đang nằm ngoài vùng phủ sóng. Đến tận bốn giờ chiều, Lâm Tử Mạch vẫn chưa thấy quay lại.

Cuối cùng Âu Dương Thành không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Anh đứng bật dậy, siết chặt điện thoại trong tay, nhăn mày giận dữ, nói với Hứa Mục: “Em sẽ đi tìm, anh đợi ở nhà, nếu cô ấy về thì gọi điện cho em.”

“Được rồi, em cũng đừng lo lắng quá, có thể cô ấy chỉ ra ngoài đi dạo thôi.” Mặc dù bản thân cũng đang lo lắng, nhưng nhìn thấy vẻ sốt ruột của Âu Dương Thành, anh chỉ còn biết cố gắng bình tĩnh hết mức có thể: “Em thử đến những chỗ cô ấy thường đến xem sao.”

Âu Dương Thành đã sốt ruột quá rồi, anh quay người đi ngay, để lại sau lưng tiếng cửa đóng “rầm.”

Một tiếng sau, hai tiếng sau, ba tiếng sau.

Trời mỗi lúc một tối, Âu Dương Thành mặt sa sầm trở về, chỉ đi một mình.

Hứa Mục đứng bật dậy: “Vẫn chưa tìm thấy sao?”

Âu Dương Thành mặt lạnh như băng, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng đến chỗ đặt điện thoại.

“Em làm gì thế?” Hứa Mục vội hỏi.

“Báo cảnh sát!” Âu Dương Thành gằn giọng.

“Báo thế nào?” Nhìn thấy vẻ hoảng loạn của Âu Dương Thành, Hứa Mục liền bình tĩnh lại: “Em biết tên cô ấy không? Em có ảnh của cô ấy không?”

“Thế phải làm sao?” Bấn loạn vì quá lo lắng, Âu Dương Thành găm lên.

Hứa Mục bỗng nảy ra sáng kiến: “Bên ngoài biệt thự có lắp đặt camera, thử xem cô ấy đi đã đi đâu trong khoảng thời gian đó rồi hãy nói.”

Hai người nghĩ cách tìm gặp người giám sát camera nhưng vẫn chẳng thu được manh mối nào.

Từ khi Hứa Mục và Lâm Tử Mặc đi vào nhà, đến lúc Âu Dương Thành trở về, không có bất kỳ ai đi ra khỏi biệt thự của họ.

Trở về nhà, Hứa Mục thở dài, nói: “Anh nghĩ, A Tử cố ý.”

Âu Dương Thành cúi đầu buồn rầu: “Cô ấy đã đi rồi. Trước đây cô ấy nói sẽ chăm sóc em cho đến khi mắt em nhìn lại được. Bây giờ mắt em nhìn thấy rồi nên cô ấy rời đi.”

Hứa Mục không biết nên nói gì để an ủi Âu Dương Thành. Còn Âu Dương Thành thì thơ thẩn như người mất hồn, tiếp tục lẩm bẩm: “Có lẽ người trong trái tim cô ấy đã hồi tâm chuyển ý nên cô ấy đã trở về.”

Nói dứt lời, Âu Dương Thành không nói thêm gì nữa, quay người đi về phòng chẳng thèm nhìn Hứa Mục lấy một lần.

Hứa Mục lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng quyết định không nói những chuyện đã xảy ra ban sáng cho Âu Dương Thành biết. Vì anh đã hứa với Lâm Tử Mặc là không nói.

Âu Dương Thành đợi ở Lư Sơn vài ngày, kiên nhẫn đi tìm Lâm Tử Mặc nhưng vẫn chẳng có kết quả gì. May mà ở Lư Sơn lúc này không có tin ai đó bị rơi xuống vực, nên loại trừ được khả năng xấu nhất có thể xảy ra, tuy nhiên điều này khiến họ càng tin chắc là Lâm Tử Mặc đã rời đi.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Mục đi Cửu Giang vài chuyến, đến ngôi nhà ở Hân Nhai, nghe ngóng một vài chuyện về gia đình đó.

Gia đình đó có hai cô con gái, cô lớn tên Lâm Lâm, đang học năm nhất đại học ở Nam Xương, bây giờ vẫn chưa được nghỉ; cô thứ hai là Lâm Tử Mặc, đang học tại một trường cấp ba trong vùng.

A Tử có thể là Lâm Lâm? Hứa Mục tự nhiên nghĩ như thế vì chỉ có tuổi đó mới hợp với cô ấy.

Nhưng rất nhanh suy luận này đã bị gạt đi. Sau này, khi Lâm Lâm về nhà trong kỳ nghỉ, Hứa Mục đã gặp được cô. Mặc dù cô cũng có vẻ đẹp thanh tú như A Tử nhưng họ trông rất khác nhau. Lâm Lâm rất giống mẹ.

Hứa Mục càng điều tra về gia đình đó càng không có thêm bất cứ kết quả gì. Đến tận khi rời khỏi Lư Sơn, anh vẫn không thể hiểu rõ mục đích A Tử dẫn mình đến gặp những người đó là gì.

Sau vài ngày tìm kiếm, cả Âu Dương Thành và Hứa Mục đều không thể không thừa nhận một sự thật là A Tử đã biến mất, chỉ để lại Tiểu Cáp cái gì cũng không biết.

Phòng báo cáo nhà tổng hợp năm 2002

Thấm thoát hai năm đã trôi qua, cuộc sống Âu Dương Thành đã bình thường trở lại, chỉ riêng anh biết trong sâu thẳm trái tim mình vẫn đang nhớ nhung một người. Chính vì thế, khi nghe được giọng nói đó, anh đã mừng đến phát điên.

“Tổng giám đốc Âu Dương, xin đợi một chút, tôi có vật này muốn đưa cho anh.”

Là giọng nói dịu dàng êm tai quen thuộc đó, giọng nói suốt hai năm qua vẫn nhẹ nhàng gọi bên tai anh: “Âu Dương, Âu Dương!” Anh đột nhiên dừng bước, thực sự không dám quay đầu lại.

Nhưng chỉ là một cô bé.

Là A Tử sao?

Âu Dương Thành không thể xác định rõ. Anh lặng lẽ nhìn, A Tử trông như thế nào anh cũng không biết, nhưng sao cô ấy có thể ít tuổi thế này, chỉ

là một nữ sinh đại học?

Cô bé đưa cho anh một bức ảnh với ánh mắt đầy chờ mong. Anh chìa tay ra nhận lấy, liếc mắt nhìn nhìn mình trong tấm ảnh, cuối cùng cũng nhận ra đây chính là cô bé mà anh đã gặp trên đỉnh Lư Sơn năm đó.

Nụ cười đó, cô bé chụp rất đẹp. Chỉ có điều, nó đã không còn xuất hiện kể từ khi người con gái đó rời đi.

Âu Dương Thành hờ hững đưa mắt nhìn bức ảnh, vô tình phát hiện ra một bóng trắng.

Đó là, đó là A Tử!

Hai năm đã trôi qua, có lẽ anh đã không thể tìm được A Tử, nhưng cuối cùng đã có một hình bóng để hoài niệm.

Anh vui mừng cảm ơn điều đó.

Bệnh viện Cổ Lô năm 2003

Âu Dương Thành lại gặp Lâm Tử Mạch một lần nữa, đó là vào một buổi chiều đầu hạ năm 2003. Vốn không thân thiện với người lạ, nhưng Tiểu Cáp lại bất ngờ nhiệt tình với Lâm Tử Mạch. Lẽ nào nó cũng nghe nhầm giọng nói đó, cảm thấy Lâm Tử Mạch và A Tử rất giống nhau?

Sự nhiệt tình của Tiểu Cáp rất đơn thuần, Âu Dương Thành không hiểu lý do vì sao. Nhưng dù gì anh cũng phải có trách nhiệm với sự nhiệt tình đó. Chân Lâm Tử Mạch bị nó cào xước, mặc dù rất bận nhưng anh vẫn quyết định đưa cô đi tiêm vắc-xin phòng dại.

Hôm đó trời rất đẹp. Ở bệnh viện, Hứa Mục cũng dự cảm về một điều tốt lành bất ngờ nào đó. Anh xuống tầng tìm y tá trưởng, trên đường quay

lại liền nhìn thấy Lâm Tử Mạch đi bên cạnh Âu Dương Thành ở hành lang.

Cô gái có mái tóc dài, dáng vẻ rất giống A Tử, và anh ngay từ ánh mắt đầu tiên đã coi cô ấy là A Tử.

Tiểu Tử Mạch mỉm cười, khách sáo nói: “Chào anh, em tên là Mạch Tử.” Cô ấy là sinh viên năm thứ nhất, mới chỉ mười tám tuổi.

Hứa Mục thấy như đã hiểu ra điều gì đó. Năm đó, A Tử đã nói vài năm sau anh sẽ lại được gặp cô và hiểu ra tất cả. Lúc đó, cô ấy đã biết vài năm sau hai người họ sẽ lại gặp nhau, hoặc muốn nói là gặp Lâm Tử Mạch? Đáp án có vẻ rất sinh động.

Hứa Mục muốn cùng đi ăn tối với Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch. Trong bữa ăn, thỉnh thoảng anh nói vài câu với Âu Dương Thành, là để vừa quan sát cậu ta, vừa quan sát Lâm Tử Mạch.

Âu Dương Thành không hề để tâm đến Lâm Tử Mạch. Từ khi A Tử ra đi, anh chẳng quan tâm đến bất kỳ người con gái nào, vậy mà lần này lại đưa Lâm Tử Mạch đến bệnh viện, chuyện này quả rất khác thường.

Âu Dương Thành chưa từng nhìn thấy hình dáng A Tử. Năm đó trừ Hứa Mục, chỉ có mẹ Âu Dương Thành và tài xế Tiểu Chu nhìn thấy cô. Bây giờ Tiểu Chu đã là lái xe riêng của mẹ Âu Dương, không còn ở bên Âu Dương Thành nữa nên anh không hề biết người con gái bé nhỏ trước mặt mình có khuôn mặt giống A Tử như đúc.

Còn Lâm Tử Mạch, Hứa Mục chỉ cần liếc nhìn là có thể nhận ra trong mắt cô bé này có hình bóng của Âu Dương Thành.

Buổi tối vì Âu Dương Thành có việc nên Hứa Mục đưa Lâm Tử Mạch quay lại trường.

Trên đường, anh mở cửa xe, để những cơn gió mát lành mùa hạ thổi bay những mệt mỏi, thổi tan màn sương mù dày đặc đang bao trùm trong tâm trí anh.

“Em đi xuyên thời gian đến bên chân mệnh thiên tử của mình, anh quản được ư?” Giọng nói tươi vui của A Tử đột nhiên từ ký ức dội về, đem lại niềm vui cho tâm hồn anh.

Nhớ đến đồng xu năm 2005, Hứa Mục cuối cùng cũng hiểu ra, chuyện đi xuyên thời gian trở về quá khứ của A Tử không phải là nói đùa.

Thì ra A Tử chính là Lâm Tử Mạch trong mắt chỉ có Âu Dương Thành đang ngồi trước mặt anh sao?

Cuối cùng Hứa Mục cũng hiểu ra lý do A Tử dẫn anh đi chứng thực cuộc gặp gỡ giữa Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch trên núi Lư Sơn. Cô muốn nói với anh, Lâm Tử Mạch đã yêu Âu Dương Thành từ kỳ nghỉ hè năm cấp ba đầu tiên. Còn Hứa Mục, anh không chỉ đến muộn hơn Âu Dương Thành một ngày.

Hứa Mục nửa đùa nửa thật hỏi Lâm Tử Mạch: “Làm bạn gái của anh nhé!”

Lâm Tử Mạch ngượng ngùng rất lâu rồi mới đỏ mặt nói: “Em... thích... Âu Dương Thành!”

Hứa Mục lúc này bật cười lớn. Sau khi cười thoải mái, cuối cùng anh quyết định buông tay.

Thực ra, anh đã sớm biết điều này.

Một ngày năm 2003 ở nhà Âu Dương Thành

Sau bữa trưa, Lâm Tử Mạch từ chối sự giúp đỡ của Âu Dương Thành và Hứa Mục, tự mình dọn dẹp bát đĩa.

“Tài nấu nướng của Tử Mạch quả không tồi nhỉ?” Thấy Tử Mạch đi vào bếp, Hứa Mục thân nhiên nói.

Khóe miệng Âu Dương Thành khẽ nhích lên, anh từ từ dựa lưng vào ghế sofa, hơi cúi đầu xuống thấp. Nhưng bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Hứa Mục, dần giọng nói: “Anh định nói gì?”

Hứa Mục cười: “Em thử đoán xem anh định nói gì?”

“Cô ấy không phải là A Tử.” Âu Dương Thành nheo mắt, thu lại ánh nhìn sắc nhọn, im lặng nhìn chăm chăm vào chiếc cốc thủy tinh trên bàn.

Hứa Mục nhìn thẳng vào Âu Dương Thành, lạnh lùng nói: “A Tử đã biến mất rồi, sẽ không quay lại nữa đâu.” Anh đã đồng ý với A Tử sẽ không nói, nhưng lại không đủ nhẫn tâm nhìn hai người đó giày vò nhau. Tiểu Tử Mạch nghĩ Âu Dương Thành yêu người con gái khác, còn Âu Dương Thành lại nhớ nhung A Tử mà không biết người mình ngày đêm mong nhớ lại ở ngay bên cạnh.

Âu Dương Thành vẫn im lặng.

Hứa Mục biết, ngoài A Tử, Âu Dương Thành không tiếp nhận bất kỳ người con gái nào, dù vĩnh viễn không tìm thấy cô ấy.

Thở một hơi thật sâu, Hứa Mục tựa vào ghế sofa, nhẹ nhàng nói với Âu Dương Thành: “Tử Mạch thích em đấy.”

Âu Dương Thành vẫn không nói gì.

Tâm tư của tiểu nha đầu đó anh đã nhận ra. Điều đó chẳng có gì phải nghi ngờ, chỉ có điều anh không muốn tiếp nhận mà thôi. Hứa Mục trấn

tĩnh lại, ném ra liều thuốc mạnh nhất: “Cô ấy rất giống A Tử.”

“Đúng thế, rất giống.” Âu Dương Thành cuối cùng cũng lâm bẫm nói: “Giọng nói rất giống, nấu ăn rất giống, thậm chí tên cũng có một chữ ‘Tử’.”

Hứa Mục buồn bã quay mặt đi, không nhìn Âu Dương Thành, ngán ngẩm nói: “Nếu năm đó không phải vì anh thì em và A Tử đã được ở bên cạnh nhau. Bây giờ đưa Tử Mạch đến bên cạnh em là việc cuối cùng anh có thể làm cho em. Ít nhất anh có thể nói với em, nếu bỏ qua Tử Mạch, sau này nhất định em sẽ phải hối hận.”

Âu Dương Thành nheo mắt cảnh giác “Anh đã biết được những gì?”

Hứa Mục cười buồn bã: “Anh biết hơn em một chút, nhưng lại đau khổ hơn em. Anh chỉ có thể nói được thế thôi.” Dứt lời, Hứa Mục và Âu Dương Thành không còn nhìn thẳng vào nhau, cũng không nói thêm bất kỳ câu nào nữa.

Cuối cùng, Hứa Mục nhẹ nhàng khép mắt lại, lòng thầm nói lời tạm biệt: “Tạm biệt, Tử Mạch của anh, Lâm Tử Mạch!”

Nước Mỹ một ngày sau năm 2003

Hứa Mục im lặng nằm trên bãi cỏ bên hồ trong công viên, che một cuốn sách lên mặt, nhắm mắt thư giãn.

Phía xa, một cô gái châu Á ôm vài cuốn sách trong lòng, vừa giơ một cuốn sách lên đọc, vừa đi về phía Hứa Mục.

“Meo!” Một chú mèo đen không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện. Nó hết lượn qua người Hứa Mục, lại lượn vào váy cô gái đang chăm chú đọc

sách.

“A!” Chưa nhìn rõ thứ gì, chỉ cảm nhận thấy một vật gì đó âm ỉm, lông lá quệt qua chân mình, cô gái giật mình kêu lên sợ hãi, toàn bộ sách trong lòng bay hết ra ngoài.

Không ý thức được nguy hiểm cận kề, Hứa Mục bị đồng sách lao thẳng vào bụng. Sau tiếng kêu khó chịu, anh bỏ cuốn sách ra khỏi mặt, ngồi bật dậy.

Con mèo đen - kẻ gây ra tội lỗi đã cao chạy xa bay từ lúc nào. Còn cô gái lúc này mới hiểu ra tất cả, áy náy nhìn người bị hại vô tội đang ngồi trên bãi cỏ.

Tóc đen da vàng, là đồng bào của mình, chắc anh ấy sẽ không trách móc đâu.

Hứa Mục từ từ đứng dậy, giọng nói mang chút hoài nghi của hai người bất ngờ cùng vang lên.

“Trình Tử?”

“Hứa Mục?”

“Xin chào!” Lần này cả hai cùng đồng thanh.

Trình Tử là cô gái Âu Dương Thành thích thời đại học, hơn nữa hai người họ có một thời gian rất thân thiết với nhau. Trong mô tả của Âu Dương Thành, Trình Tử là một cô gái có tư tưởng độc lập, chính vì tính cách này nên cậu ta mới bị cô ấy thu hút. Song với Trình Tử, tình cảm với Âu Dương Thành chỉ dừng lại ở mức tình bạn.

Để theo đuổi Trình Tử, Âu Dương Thành đã tìm đến sự giúp đỡ của Hứa Mục. Vì đã từng xem ảnh của Trình Tử nên Hứa Mục chỉ cần nhìn một

lúc là có thể nhận ra. Anh nghĩ chắc Âu Dương Thành cũng đã cho Trình Tử xem ảnh của anh. Nghĩ đến đây, Hứa Mục vội vã đứng dậy.

Vì Trình Tử giả, anh đã ra nước ngoài, để rồi lại tình cờ gặp Trình Tử thật vào một buổi chiều tuyệt đẹp như thế này.

Khi bắt tay thân thiện với Trình Tử, Hứa Mục bỗng có cảm giác chiều hôm nay sẽ mở màn cho tất cả những điều tốt đẹp.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hồi Tưởng.(1)

Chương 2: Hồi Tưởng.(2)

Chương 3: Hồi Tưởng.(3)

Chương 4: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ.(1)

Chương 5: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ.(2)

Chương 6: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ.(3)

Chương 7: Gặp Gỡ Trong Quá Khứ.(4)

Chương 8: Bắt Đầu Lại Từ Đầu.(1)

Chương 9: Bắt Đầu Lại Từ Đầu.(2)

Chương 10: Bắt Đầu Lại Từ Đầu.(3)

Chương 11: Bắt Đầu Lại Từ Đầu.(4)

Chương 12: Ôm Ấp Tình Cảm Này Sinh.(1)

Chương 13: Ôm Ấp Tình Cảm Này Sinh.(2)

Chương 14: Tương Lai Đã Diễn Ra.(1)

Chương 15: Tương Lai Đã Diễn Ra.(2)

Chương 16: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng.(1)

Chương 17: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng.(2)

Chương 18: Thời Gian Tươi Đẹp Cuối Cùng.(3)

Chương 19: Trở Về.(1)

Chương 20: Trở Về.(2)

Chương 21: Trở Về.(3)

Chương 22: Kết Truyện

Chương 23: Ngoại Truyện